

Virginia C. Andrews
Vadvirágok

MAGYAR KÖNYVKLUB

VIRGINIA C. ANDREWS

Vadvirágok

Negyedik rész

Cat

MAGYAR KÖNYVKLUB

Fordította Frigyik László

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Virginia C. Andrews: The Wildflowers. Cat

Pocket Books © 1999 by the Vanda General Partnership

The book in this new series based on characters, ideas and storytelling techniques originated by the late V C. Andrews and completed by a specially selected writer working under the direction of V. C. Andrews' estate.

V. C. Andrews is trademark of The Vanda General Partnership

All rights reserved

Hungarian translation © Frigyik László, 2002

Tartalom

Prológus

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

Epilógus

Prológus

Rettenetes félelemtől borzongva ébredtem. Még azelőtt reszketni kezdtem, hogy kinyitottam volna a szemem. Összekuporodtam az ágyamban, a lábam felhúztam egészen a hasamig, az arcomat – pedig a takaróba temettem. Még rá is haraptam a paplanhuzatra, a számban éreztem a vászon ízét. Akármilyen meleg is volt a szobámban, mindig jól betakaróztam. Ha nem húztam a fejemre a paplant, nem éreztem magam biztonságban, és nem tudtam aludni. Az éjszaka közepén olykor lerúgtam magamról, de reggelre újra rám tekeredett, mint egy láthatatlan pók hálója. Éreztem ragadós szálait a kezemen és a lábamon, de hiába küzdöttem, nem tudtam kiszabadulni belőle.

Kimerülten feküdtem tovább, és a pók közeledésére vártam. Behunyt szemmel is láttam, hogy egy sötét árny magasodik fölém, és amikor kinyitottam a szemem, apám arcát láttam meg magam előtt.

1.

Mivel apám mindig korán indult dolgozni, anyámra hárult a felelősség, hogy felébresszen, ha magam nem voltam hajlandó kikelni az ágyból, hogy ismét egy szép napnak nézzek elébe. Rendszerint a szobám előtt csapott valami lármát, így adta tudtomra, hogy ideje felkelni. Ritkán kopogott be hozzám, és szinte soha nem nyitotta rám az ajtót. Egy kezemen össze tudnám számolni, hányszor lépett be a szobámba, amikor én is odabent voltam, különösen az utóbbi öt évben.

Anyám mindig megvárta, míg elmegyek az iskolába, később bement, és kitakarított, rendet rakott, ahogy neki tetszett, mint egy szállodai szobalány a távozó vendég után. Soha nem voltam elég rendes neki. Amikor kisebb voltam, és valamelyik alsóneműmet egy széken vagy a komód tetején merészeltem hagyni, csúnyán megszidott. Ilyenkor úgy nézett ki, mint a gonosz boszorkány az *Óz, a nagy varázslóban*.

– Ezek az intim ruhadarabok nem azért vannak, hogy mások legeltessék rajtuk a szemüket – dörrent rám mogorván, és a vállamnál fogva megrázott. – Érted, amit mondok, Cathy? Megértetted?

Sietve bólintottam. Bárcsak tudhattam volna, kik azok a mások? Anyám nem szerette sem apám barátait, sem az üzlettársait, és neki sem voltak barátai. Szeretett egyedül lenni. Ritkán jöttek hozzánk vacsoravendégek, és ha mégis eljött valaki, minek mászott volna fel az emeletre? De ha még meg is tette volna, akkor sem láthatott volna semmit, mert anyám a lelkemre kötötte, hogy mindig zárjam be a szobám ajtaját. Ezt még akkor megtanította nekem, amikor már egyedül is el tudtam fordítani a kulcsot a zárban.

Egyébként még mostanában is dühbe gurul, ha fürdés után nem pakolok vissza mindent azonnal a fürdőszobaszekrénybe. Egyszer, amikor az íróasztalom előtti széken hagytam egy bugyit, foszlányokra

szaggatta, és darabjait szétszórta a párnámon, hogy tudjam, mihez tartsam magam.

Ezen a reggelen különösen zajosan tett-vett. A vödröt szó szerint levágta a padlóra. Szokatlanul korán fogott hozzá a takarításhoz. A felmosófát szándékosan nekicsapta az ajtómnak, mielőtt felmosta a folyosót, és a munka végeztével még egyszer. Ránéztem az éjjeliszekrényemre állított kis, kristálybúrában ketyegő órára, amelyet anyai nagyanyám ajándékozott a születésnapomra néhány héttel azelőtt, hogy tüdőrákban meghalt. Erős dohányos volt. Nagypám tizenkét évvel volt idősebb nála, és két évvel utána vitte el egy szívroham. Mint ahogy én, anyám is egyke volt. Nemrég jöttem rá, hogy ennek nem kellett volna így lennie, de az egy másik történet, és talán még annál is borzalmasabb, mint ami velem történt. Csak egyvalami biztos: nem túl nagy a családuknk. A hálaadás napi pulyka is mindig kicsi volt. Anyám utálja a maradékot. Apa morgott is eleget, mondván: annyi ételt kidob, amennyivel egy másik családot is jól lehetne lakatni, de úgy tűnt, nem morog elég hangosan, mert anyám soha nem hallgatott rá.

Hálaadáskor vagy karácsonykor részben azért voltunk olyan kevesen, mert apám szülei úgy gondolták, semmi közük a fiukhoz és hozzánk; a nővére, Agatha, és az öccse, Nigel sem jött el sohasem. Apám azt mondta, a családjában mindenki utál mindenkit, ezért az a legjobb, ha jó messziről elkerülik egymást. Évek teltek el, mire megértettem, miért alakult így. Olyan volt, mintha egy kirakójáték darabjait raktam volna össze, hogy végre összeálljon a kép.

Amikor a felmosófát anyám megint nekicsapta az ajtómnak, tudtam, hogy fel kell kelnem, de még mindig húztam az időt. Marlowe doktornő terápiás csoportjában én kerültem sorra. A másik három lány, Misty Star és Jade már elmesélték történetüket, és most az enyémet szerették volna hallani. Tudtam, attól tartanak, hogy nem megyek el a doktornőhöz, és ez az ő szemükben az árulással lenne egyenértékű. Ők őszintén beszámoltak legmélyebb fájdalmaikról, és én tudomást szereztem életük legbizalmasabb részleteiről is. Tudtam,

ezek után úgy érzik, egyszerűen joguk van hozzá, hogy meghallgassák az én sztorimat is. Lelkem mélyén egyetértettem velük, de abban a pillanatban nem voltam biztos benne, össze tudom-e szedni minden bátorságomat, hogy kitálaljak nekik.

Anyám sem ragaszkodott túlságosan a dologhoz. Az orvosok és egyéb tanácsadók közölték velem, hogy igen fontos számomra a terápia, de anyám nem bízott a doktorokban. Negyvenhat éves, és tudomásom szerint nem járt orvosnál legalább harminc éve. Még azért sem kellett kórházba mennie, hogy megszüljön, engem ugyanis örökbe fogadtak. Ezt sem tudtam mindaddig, amíg... de azután ennek is meglett az értelme. De csak ennek. Másnak egyáltalán nem volt értelme az életemben.

Amikor végre enyhült a remegésem, lassan felültem. Az ágyammal majdnem szemben áll a juharfa öltözőasztalom, nagy, ovális tükör függ fölötte, így amikor reggelente felkelek, rögtön meglátom magam benne. Mindig meglep, hogy cseppet sem változtam az előző este óta. Ugyanolyan kerek és pufók az arcom, még mindig mogyoróbarna a szemem és világosbarna a hajam. Álmaimban ugyanis lefoszlik rólam a hús, csak a csontvázam marad meg. Azt hiszem, álmom azt a vágyamat testesíti meg, amely szerint legszívesebben eltűnnék a föld színéről. Legalábbis Marlowe doktornő így magyarázta az egyik terápia alkalmával.

Vastag pamut hálóingben alszom még nyáron is. Anyám nem engedélyezi, hogy lenge, netalán átlátszó fehérneműt viseljek. Egyszer apa vett nekem egy nőiesebb hálóinget, és megajándékozott vele a születésnapomon, de anyám véletlenül tönkretette mosás közben. Még meg is sirattam.

– Miért kell az asszonyoknak, különösen a vénkisasszonyoknak és a fiatal lányoknak alvás közben jól kinézniük? – teszi fel a kérdést anyám. – Az alvás nem társasági esemény, semmi szükség hozzá a csinos holmira, annál inkább a praktikusra, és főleg a pénzt kidobni a ledér ruhadarabokra. Kész pazarlás.

– És nem is jó aludni bennük – folytatja kitartóan –, mert a végén

még rabul ejt a nárcizmus bűnös gondolata. Az ember csak ne tetszelegjen önmaga előtt, amikor aludni megy. Nehogy a te fejedben is megtelepedjenek ilyen undorító dolgok.

Ha apa hallotta volna, miket beszél, biztos a fejét csóválva elneveti magát, de anyám egyetlen pillantásától a hallgatásba és könyvei, újságjai mögé menekült, pedig nem mindegyiket hagyta jóvá örökké vizslató neje.

Amikor kislány voltam, anyám mellett üldögéltem, és elnéztem, ahogy rosszálló tekintettel megjelöli a neki túlságosan erőszakos vagy erotikus hirdetések. Szigorú cenzornak mutatkozott; gondosan áttanulmányozta a sajtótermékeket, ellenőrizte a tévéadásokat, még a tankönyveimet is átvizsgálta, nincs-e bennük valami provokatív anyag. Egyszer kivágta a leckéhez tartozó illusztrációt. Sokszor betelefonált az iskolába, és haragos beszélgetéseket folytatott a tanárokkal, leveleket írkált az igazgatónak. Engem rettenetesen zavart a viselkedése, de sohasem mertem szóvá tenni.

Ásítva nyújtózkodtam egy nagyot, mintha akkor csúsznék vissza elhagyott testembe, belebújtam szőrmével szegett papucsomba, és kiballagtam a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzam. Éreztem, hogy sokkal lassabban mozgok, mint máskor. Egyik felemmel ki sem akartam mozdulni a szobából, de éppen ez volt az egyik oka annak, hogy Marlowe doktornőhöz kellett járnom: mert sokkal inkább befelé forduló lettem, mint azelőtt... azelőtt, hogy megtörtént velem valami, pontosabban szólva, mielőtt kiderült a dolog. Ha az ember egymagában heverészhet, elrejtőzhet a világ elől, és nem érzi magát olyan csupasznak, kiszolgáltatottnak.

Fogalmam sem volt, mit vegyek fel. Minthogy ez volt az én napom, én kerültem a középpontba, úgy gondoltam, jobban ki kellene öltöznöm. Bár amikor Misty volt a soros, ugyanúgy öltözködött, mint más napokon. Mégsem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy talán jobban érezném magam, ha csinosabbnak látnának. Sajnos kedvenc ruhám vállban és mellben szűknek bizonyult. Anyám csak azért nem szabdalta még fel, mert jó ideje nem látta rajtam. Egy sötétbarna

pamutruhát választottam, és széles övet vettem fel hozzá. Ez volt a legújabb ruhám, és ebben néztem ki a legjobban, bár anyám szándékosan egy számmal nagyobbat vett belőle. Néha arra gondolok, akkor lenne a legboldogabb, ha nyílást vághatna egy függöny közepébe, és azt húzná rám a fejemen keresztül. Tudom, hogy mi a problémája, de nem tudok mit kezdeni a mellemmel, hacsak le nem operáltak belőle egy darabot. Szóval anyámat a dús keblem zavarja a leginkább.

– Légy óvatos, és az újságokon lépkedj – figyelmeztetett anyám, amint kivettem a lábam a szobámból, hogy lemenjek reggelizni. – Most mostam fel a padlót.

Régi újságokból kirakott járda vezetett a lépcső tetejéhez, ahol anyám állt vödörrel az egyik kezében. A másikkal úgy tartotta a felmosófát, mint valami lovagi kopját. Sarkon fordult, és megindult előttem lefelé. Túlságosan hosszú, merev nyakán ülő apró fejével úgy bólogatott menet közben, mint egy galamb.

A padlóból áradó fertőtlenítő erős szaga még azt a kis étvágyamat is elvette, ami addig volt. Visszafojtott lélegzettel indultam el anyám után. A konyhában a szokásos reggeli várt rám: gabonapehely, narancslé, néhány teljes kiőrlésű lisztből készült pirítós kenyér és egy üveg házi lekvár. Anyám elővett egy kancsó tejet, és letette elém az asztalra. Aztán vizslató szemével tetőtől talpig végigmért. Biztos voltam benne, hogy sápadt vagyok és kimerültnék látszom. Szerettem volna kisminkelni magam egy kicsit, ahogy a többi lánytól láttam, de tudtam, hogy anyám még egy vonás rúzszt is letörölné a számról. Általában ellenzi az arcfestést, különösen azokat kritizálja, akik nappalra is kifestik magukat.

Nem mondott semmit, és ez azt jelentette, hogy meg van elégedve a külsőmmel. A hallgatás beleegyezésnek számított nálunk, és én gyakran örültem, hogy így van.

Asztalhoz ültem, a tálkamba némi áfonyás gabonapelyhet szórtam, és egy kis tejet öntöttem hozzá. Anyám mereven bámulta, ahogy belekortyolok a gyümölcslebe és megkeverem a pelyhet. Úgy nézett

ki, mint az áldozata fölött köröző héja. Tekintete arra a székre siklott, ahol apám szokott ülni reggelenként, és még most is villámokat szórt anyám szeme. Apám általában újságot olvasott, néha motyogott valamit, miközben kávéját szürcsölgette. Olykor észrevettem, hogy idétlenül mosolyogva engem bámul. Akkor rápillantott anyámra, majd gyorsan visszabújt az újság mögé, mint egy diák, aki lebukik, amint éppen társa dolgozatát lesi.

– Szóval ma te vagy a soros? – kérdezte anyám, pedig jól tudta a választ.

– Igen.

– Mit fogsz mondani nekik?

– Nem tudom – feleltem. Gépiesen kanalaztam a reggelimet, úgy éreztem, hogy a gabonapehely mindjárt megakad a torkomon.

– Gondolom, engem fogsz hibáztatni – folytatta. Mindig ide lyukadt ki.

– Nem foglak.

– Pedig a doktornő pontosan azt szeretné elérni, hogy a nyakamba varrd az egészset. Ez lenne a legkényelmesebb megoldás. Az a dolga, hogy bűnbakot találjon.

– Mégsem azt teszi – válaszoltam.

– Még mindig nem értem, miért van arra szükség, hogy az ember megszellőztesse a magánügyeit mások előtt. Egyáltalán nem látom értelmét – mondta a fejét csóválva.

– Marlowe doktornő abban bíz, a hasznunkra válik, ha megosztjuk egymással az emlékeinket.

Tudom, hogy anyám nem szereti Marlowe doktornőt, de hozzá kell tennem, más pszichiátert sem. Az a véleménye, senkinek sem szabad kitergetnünk a szennyesünket. Életét gyakran ehhez hasonló velős mondások köré rendezi. Neki is találkoznia kellett a doktornővel. Hozzátartozott a kezelésemhez, és mondhatom, a találkozás minden percét utálta. Azt mondta, nem szereti tolakodó kérdéseit, még azt

sem, ahogy ránéz, mert szerinte elítélően teszi. Jól ismerem Marlowe doktornő kifürkészhetetlen arcát, ezért nyugodtan állíthatom, bármit látott rajta, azt bebeszélte magának.

Marlowe doktornő azt mondta nekem, természetes, ha anyám önmagát hibáztatja, vagy ha azt hiszi, mások rá akarják kenni a történeteket. Én őt hibáztatom, de eddig nem tettem szóvá, és valószínűleg sohasem fogom megtenni.

– Jegyezd meg, az emberek szeretnek pletykálkodni – folytatta anyám. – Ne adj nekik okot arra, hogy összevissza fecseghessenek. Hallod, Cathy? Kétszer is gondold át, mielőtt kimondanál valamit. Ha egyszer már megtetted, nem lehet visszavonni. Úgy értékeld a gondolataidat, mintha ritka, védett madarak volnának, amelyeket ide zártak – mondta a halántékára koppintva. – A legjobb és a legbiztonságosabb hely számukra a saját fejed. Ha valami olyasmit akar kihúzni belőled, amiről te nem akarsz beszélni, azonnal állj fel a székől, és hívj fel, hogy érted mehessek, érted?

Elhallgatott egy pillanatra, hogy megbizonyosodjon róla, hallom-e, amit mond. Mint valami gólya, a nyakát nyújtogatva kémlelte az arcomat. Csípőre tett kézzel állt előttem, és amint tenyerével az oldalához szorította otthonkáját, alatta jól kirajzolódtak erős csontjai. Sohasem volt rajta súlyfölség, de a családi viharokba belebetegedett, és úgy lefogyott, hogy teljesen pergamenszerű lett az arca.

– Igen, anya – válaszoltam szófogadóan, de rá se néztem. Amikor ilyen, nem merek a szemébe nézni, mert átható tekintetével képes kifürkészni a legtitkosabb gondolataimat is. Az arca elvékonyodik, a szeme elkerekedik, és a habozás legcsekélyebb jelére is lecsap, hogy leleplezze a hazugságot.

Arra gondoltam, ezt apával mégsem tudta megtenni. Vajon miért nem?

– Jól van – mondta bólogatva. – Jól van.

Egy pillanatra lebiggyedt a szája és kitágult az orrlyuka. Mindene

olyan kicsinek látszott. Emlékszem, apám egyszer azt mondta róla, hogy madárcsontú, de hiába jellemezte így, anyám egy cseppet sem törékeny, még gyászos hangulata és zavart viselkedése ellenére sem. Családi problémáink kiszikkasztották, ahogy az idő teszi a mazsolával, csakhogy ő nem töpörödött össze. Egyáltalán nem látszik öregnek, alig vannak ráncai. Gyakran hangsúlyozza, milyen jótékony hatást gyakorol az életre a tisztaság és az egyszerűség, ezért nem szeretné, ha rossz útra térítenének az iskolatársaim vagy a tévében és a színes magazinokban látott rossz példák.

Majdnem elnevettem magam, amikor Misty anyjának megszállottságára gondoltam. Mennyi mindent kipróbál, hogy fiatal és szép maradhasson: plasztikai műtéteket, pakolásokat, gyógynövényeket. Az én anyám szappanon és meleg vízen kívül semmit sem használ. Sohasem dohányzott, főleg azután nem, ami az anyjával történt. Nem iszik alkoholt, és soha nem időzik túl sokáig a napon.

Apám ivott és dohányzott, de soha nem gyújtott rá odabent a házban. Egyébként anyám nagy felhajtást csinált a dohányfüstből. A ruháit kiakasztotta a kerti szárítókötélre, és addig nem hagyta őket visszarakni a szekrénybe, míg jól ki nem szellőztek. – Máskülönben – magyarázta – bebüdösítenének nekem mindent. És ki tudja, a cigarettának csak a füstje is mennyire károsítja az ember egészségét?

Miközben reggeliztem, anyám a dolga után nézett: elmosta a saját reggeli edényeit, majd hosszú, csontos ujjaival lecsapott üres gyümölcsleves poharamra. Úgy ragadta meg, mintha attól tartott volna, bármelyik pillanatban eltűnhet az asztról.

– Menj fel, és moss fogat – utasított. – Addig én rendet rakok idelent, aztán indulhatunk is. Valami azt súgja nekem, jobb lenne, ha nem vinnélek oda, de majd meglátjuk, mi sül ki belőle – tette hozzá. – Majd meglátjuk.

Addig folyatta a meleg vizet, míg olyan forró nem lett, hogy szinte bele sem lehetett nyúlni, aztán előblítette müzlis tálkámát. Mosogatásai alkalmával mindig úgy éreztem magam, mintha tífuszos

volnék, és ki tudja, mennyi kórokozó tenyészne bennem. Legszívesebben kifőzött volna mindent, amit én vagy apám megérintettünk.

Felmentem az emeletre, megmostam a fogam, átkeféltem a hajam, és belebámultam a fürdőszobai tükörbe. Annak ellenére, hogy mi mindent elmondott magáról a többi lány, továbbra is kétségek gyötörték, vajon képes leszek-e én is ugyanolyan őszintén beszélni előttük az életemről. Mindeddig csak Marlowe doktornő, a bíró és a Gyermekvédelmi Szolgálat munkatársa ismerte a történetemet.

Vibrálni kezdett a vádlím. A remegés lassan felkúszott a lábamon, és megtelepedett a gyomromban, felkavarta benne a reggelit, majd vad dobogásra készítve rátámadt a szívemre.

– Ha jönni akarsz, akkor igyekezz – kiabálta anyám odalentről. – Ma még rengeteg dolgot el kell intézнем.

A vécékagyló elé térdepeltem, mert kikíváncozott belőlem a reggeli. Megpróbáltam olyan csendben hányni, amennyire csak lehetett, nehogy anyám meghallja. Miután megkönnyebbültem kissé, gyorsan megmostam az arcom.

Anyám világosszürke gyapjúkabátot vett háziruhája fölé, és türelmetlenül toporgott a bejárati ajtónál. Térdig érő vastag nejlonharisnyájára tömzsi sarkú, fekete cipőt húzott. Úgy döntött, ezen a napon kendőt is köt a nyakába. Fénytelen, szürke haját – mint mindig – vastag gumigyűrűvel fogta tömör kontyba a tarkóján.

Annak ellenére, hogy nagyon szigorú asszonynak látszik az anyám, nagyon szép, égszínkék szeme van, amely még akkor is fényesen csillog, amikor arcának többi része sötét és mogorva. Úgy tűnt, hogy a szeme nem is az ő szeme, hanem egy nála sokkal fiatalabb nőé, aki vidámságra és nevetésre vágyik. Sokszor eszembe jutott, hogy mosolyra áhítózó szeme fogta meg apámat, de ez még akkor volt, amikor anyám még bízott az emberekben.

Később anyám azzal vádolta apámat, hogy a pénzéért vette el, ő pedig nem tagadta, csak leengedte az újságot, és azt mondta: – Lehet,

de most tízszer annyi van, mint annak előtte. Még hálás is lehetsz érte.

Arra lettem volna kíváncsi, vajon apám szándékosan siklott át a lényeg fölött, vagy ez maga volt a lényeg?

Tudom, hogy sok pénzünk van. Apám tőzsdeügynök, és az igazság az, hogy csodákat művelt a befektetéseivel. Olyan portfóliót hozott létre, amely kényelmes, gondtalan életet biztosított számunkra. Sem az anyám, sem én nem értettük, milyen fontos ez.

Anyám és én odaballagtunk a kocsifelhajtón álló autóhoz. Anyám már korán reggel kivitte a garázsból, lemosta a szélvédőjét, és kiporszívózta belsejét. Nem a legújabb típus, de anyám vigyáz rá, keveset használja, ezért még mindig szinte újnak látszik.

– Sápadt vagy – fordult felém. – Talán beteget kellene jelentened.

– Jól vagyok – feleltem. Szinte hallottam, amint a többiek azt mondják: „Tudtuk előre. Mi megmondtuk, hogy nem fog eljönni.” És megértettem volna, ha dühbe gurulnak.

– Nem tetszik nekem ez az egész – morogta anyám.

Ettől újra felkavarodott a gyomrom, és a szívem újra kalapálni kezdett a mellkasomban. Gyorsan beültem a kocsiba. Anyám beült a vezetőülésre, és rábámult a garázsajtóra. Egy horpadás látszott a sarkán, mert egyik éjjel apám nekitolatott, amikor néhány barátjával kissé kirúgott a hámból. Eszébe sem jutott, hogy megjavíttassa, és én tudom, amikor anyám meglátja ezt a kis hibát, mindig rá gondol, és olyankor újra fortyogni kezd benne a méreg.

– Vajon hol lehet most, egy ilyen szép reggelen? – morogta, miközben gyújtást adott. – Remélem, a pokolban.

Legurultunk a kocsifelhajtóról, és elindultunk. Anyám mindig lassan hajt, jóval a megengedett sebesség alatt, és ezzel az örületbe kergeti az autósokat, akik idegesen dudálnak rá, és összeszorított foggal káromkodnak.

Mielőtt apám elment, aláírta a hozzájárulást, hogy korengedménnyel jogosítványt szerezhessenek, de anyám nem szerette,

ha én vezetek. Szerinte huszonegy éves korhatárban kellene megszabni az engedélyek megszerezhetőségét, és azt hangoztatja, hogy manapság még az is kevés.

– Az emberek nem olyan érettek, mint akkor, amikor én fiatal voltam – mondta. – Hosszú évekbe telik, míg az ember felnő a feladathoz. Az autóvezetés nagy felelősség. Én tudom, neked miért engedte meg az apád – tette hozzá a fogát csikorgatva. Ezt olyan gyakran csinálja, hogy azon csodálkozom, még nem akadt komoly fogászati problémája. – Le akart kenyerezni – fröcsögte. – Még a pokol is túl jó neki.

– Nemcsak erről van szó, anya, és különben is óvatosan vezetek – válaszoltam. Mégsem hagyta, hogy a kocsiját vezessem, és csak kétszer utazott apám autójában, amikor én ültem a volán mögött, de mind a két alkalommal egész úton panaszkodott.

– Az ember soha nem lehet elég óvatos – folytatta. Kifejezései gyakorlatilag automatikusan törnek elő belőle. Néha arra gondolok, hogy apró kapcsolók vannak az agyában, amelyek, ha működésbe lépnek, kész mondatokat továbbítanak a nyelvére; minden egyes kapcsoló egy meghatározott gondolathoz vagy bölcs állításhoz tartozik.

Ezen a reggelen még jobban beborult az ég és még párásabb volt a levegő, mint az előző napokon. A meteorológusok vihart jeleztek a késő délutáni órákra. Láttam az óceán fölött képződő utálatos felhőket, amelyek úgy gyülekeztek, mint a támadásra készülődő katonák.

– Egész nap otthon leszek – jegyezte meg anyám vezetés közben. – Ha szükséged van rám, ne habozz, hanem azonnal hívj fel, hallod?

– Hallom – válaszoltam.

– Mára már bevásároltam. A könyvelésen kell dolgoznom.

A pénzügyeinkre gondolt. Anyám szerezte meg a vagyon legnagyobb részét, és büszke volt magára, hogy milyen ügyesen kezeli. Ugyanolyan hatékonysággal vetette rá magát, mint minden

másra, és minden fillérnek tudta a helyét. Ebben az esetben is kattant egy gomb az agyában: „Aki a kicsit nem becsüli, a nagyot nem érdemli.”

Amikor Marlowe doktornő háza feltűnt a láthatáron, csettintett a nyelvével, és megcsóválta a fejét.

– Nem tetszik nekem ez az egész – ismételte. –Nem tudom, mi süлhet ki belőle.

Nem mondtam semmit. Szemlátomást kelletlenül fordult rá a kocsifelhajtóra, amelyen éppen Jade limuzinja hajtott lefelé.

– Ki ez az elkényeztetett fruska? – kérdezte a homlokát ráncolva, amint a hatalmas autó eltűnt a szeme elöl. Felhúzta a vállát, és úgy nézett rám, mint aki készen áll visszavágni válaszomra.

– Jade-nek hívják – feleltem. – Az apja jó hírű építész, az anyja pedig kereskedelmi igazgató egy nagy kozmetikai cégnél.

– Elkényeztették – jelentette ki ellentmondást nem tűrően, mint ahogy egy orvos kétségbevonhatatlanul megállapítja valakinek a halálát. Összevonta a szemöldökét, és bólintott. – Ki mint vet, úgy arat.

Leállította a kocsit, és úgy nézett rám, mintha én tehetnék mindenről, annak ellenére, hogy ilyenkor apámat szokta szidni.

– Mikor lesz vége ennek az egésznek? – kérdezte, és olyan haragosan nézett a házra, hogy azt hittem, ott a szemünk elöl összeroskadnak a falai a tekintetétől.

– Gondolom, ugyanakkor, mint tegnap és tegnapelőtt – válaszoltam neki.

Hümmögött, aztán hirtelen felém fordult, és élesen rám szólt. – Jól jegyezd meg: nem hagyhatod, hogy az a nő kikényszerítsen belőled olyan dolgokat, amelyeket nem akarsz elmondani – figyelmeztetett.

– Nem fogom hagyni.

Újra bólintott egyet, de a szeme olyan fényesen csillogott, mint a karácsonyi égők, még mindig harag lángolt benne. Elhúzta a száját, és

a fogai közt azt sziszegte:

– Remélem, apád a pokolra kerül.

Arra gondoltam, vajon velem mi lesz?

Én is oda kerülhetek. És nekem több okom van a gyűlöletre, mint neki.

Marlowe doktornő házára szegeztem a tekintetem.

Talán ma. Talán ma megértem, miért alakultak így a dolgok.

Erőt vettem magamon, kinyitottam az ajtót, és kiszálltam a kocsiból. Anyám még egyszer rám nézett, és a fejét csóválva elhajtott. Láttam, hogy a nyaka úgy megmerevedik, mint még soha. A kocsifelhajtó végén lelassított, majd ráfordult az országútra, hogy hazamenjen a könyveléséhez.

Felsőhajtottam, összekulcsolt kezemet a hasamra szorítottam, odamentem a bejárati ajtóhoz, és megnyomtam a csengőt. Amikor Marlowe doktornő szobalánya, Sophie ajtót nyitott, meglepetten tapasztaltam, hogy a másik három lány, Misty, Star, Jade mosolyogva, sőt mi több, gúnyosan mosolyogva áll mögötte.

– Úgy döntöttünk, hogy nem pazaroljuk az időnket Marlowe doktornő rendelőjében, és ha nem jössz meg a megbeszélte időpontra, akkor hazamegyünk – vetette oda Jade foghegyről. Olyan gögösen és arrogánsan beszélt, ahogy csak kitelt tőle. – Örülök, hogy eljöttél – mondta Misty, szokásos gyöngyöző nevetésével kísérvé a mondatot.

– Akár kezdetjük is – szólalt meg Star. Csípőre tette a kezét, és felém hajolt. – Na, gyere már be. Ne állj ott szájtátva, mint aki megkukult. Marlowe doktornő csak rád vár. Miután beléptem a házba, Misty Sophie elé ugrott, és becsukta helyette az ajtót.

– Na, ezzel is megvolnánk – mondta nevetve. Körbeálltak, és odavezettek Marlowe doktornő rendelőjéhez. Egy pillanatig úgy éreztem, mintha a kivégzésemet készítenék elő. Sok minden volt bennem, amit ki akartam pusztítani magamból. Arra gondoltam, talán most végre sikerülhet.

2

Marlowe doktornő az íróasztalánál ült, amikor szép sorban bevonultunk a rendelőjébe. Valamivel foglalatoskodott, de azonnal abbahagyta, és csatlakozott hozzánk.

– Jó reggelt, lányok – fuvolázta melegen mosolyogva. – Nem tudtam, hogy már megjöttetek. Egyszerre érkeztek mindannyian?

– Hol van Emma ma reggel? – okvetetlenkedett Star, ahelyett hogy a kérdésre válaszolt volna. – Általában ő szokott riadót fűjni, amikor megjelenünk.

Marlowe doktornő elnevette magát. Azt csodálom benne, hogy soha nem veszi el az önuralmát, és nem borítja ki, idegesíti fel mindaz, amit mondunk neki. Különösen Star, akinek kivételes képessége van ahhoz, hogy próbára tegye mások türelmét. Persze, miután meghallgattam a történetét, megértettem, miért olyan harapós mindig. Eszembe jutott, mi lenne, ha én is úgy vezetném le a feszültségeimet, ahogy ő.

– A nővérem korán reggel fogorvoshoz ment. Mindenki jól érzi magát ott, ahol eddig ült? – kérdezte, és futó pillantást vetett rám. Most már visszavonhatatlanul jelen voltam, és szerintem ő is legalább annyira nyugtalankodott, mint én.

– Miért? Nem kellene? – kíváncszott ki Starból.

A doktornő arcán mosoly suhant át, felvillanása olyan volt, mint egy vakué, amelyben gyengül az elem.

Ma reggel türkizkék fülbevalót viselt, s mintha kissé bebodorította volna piszkosszőke haját, melyet szorosán a füle mögé igazított. Kosztümöt viselt, mint mindig, és fehér selyemblúzáat gyöngyházfényű gombjaival nyakig begombolta.

Amikor anyám először találkozott vele, szemlátomást megkönnyebbült attól, hogy terapeutánk nem különösebben csinos.

Egyáltalán nem értettem, mi oka lehetett rá, de a vonzó nők mindig gyanakvást és félelmet ébresztettek benne. Nem akadt egyetlen filmsztár vagy divatmodell sem, akiben ne talált volna valami kivetnivalót. Rögeszmésen kitartott amellett, hogy túl soványak, felfuvalkodottak, és hamis csillogás lengi körbe őket. Ő bezzeg arra büszke, hogy olyan ritkán néz a tükörbe. Ha egyáltalán megteszi, akkor is csak egyszer vagy kétszer egy héten. Úgy gondolja, sokkal jobb lenne a világ tükör nélkül, és ha rajtakap, amikor magamat bámulom benne, azonnal felteszi a kérdést: – Miért nézegeted magad folyton? Ha valami baj lenne veled, azonnal szólni fogok, biztos lehetsz benne.

Nem hiszem, hogy gyakrabban nézegetném magam a tükörben, mint bármelyik korombeli lány, de nem tudom megállni, hogy ne kritizáljam a külsőmet, vagy ne hasonlítsam össze azokéval, akikkel nap mint nap találkozom. Marlowe doktornőnek kissé hosszú az orra, túl vékony a szája, és nem igazán irigylem az alakját sem. Viszont olyan magas szeretnék lenni, mint ő. Mindig is esetlennek és otrombának találtam magam az alakom és a magasságom miatt. A doktornő legalább száznyolevanöt centis, én pedig alig százötvennyolc, ezért szinte komikusnak hatok mellette, akármilyen szép dolgokat is mondott rólam az apám. Gyakorlatilag ő volt az egyetlen, aki megpróbált úgy hatni rám, hogy jól érezzem magam a bőrömben.

Vajon igaza van anyámnak? Mindez csak hazugság volt? De ha úgy lenne is, néha nincs szükségünk ilyen hazugságokra?

– Nos, fogjunk hozzá – ütötte össze a tenyerét Marlowe doktornő. Leült, és biccentéssel jelezte, hogy kövessük a példáját.

Hosszú, mély hallgatás következett. Egy pillanatra valósággal megállt, majd nagyot ugrott a szívem. Éreztem, hogy mindenki rám függeszti a szemét. Újra rángatózni kezdett a combom. Annyira reszkettem, hogy azt hittem, bármelyik pillanatban széteshetek.

– Hogy vagytok ma reggel? – kérdezte a doktornő.

– Jobban is lehetnék – válaszolta Star.

– Jól – mondta Misty kedvesen mosolyogva.

– Szerettem volna tovább aludni – jelentette ki Jade –, végtére is nyári szünet van az iskolában.

Marlowe doktornő meleg nevetésébe némi szánakozás vegyült.

Hirtelen éles fájdalom hasított a fejembe, mintha valaki vágást ejtett volna rajta egyik halántékomtól a másikig.

– Azt hiszem, lázasan ébredtem ma reggel – mondtam. – Rázott a hideg, és még most sem múlt el teljesen – fűztem hozzá. Egyik karommal szorosan átfogtam a másikat, és hintázni kezdtem a kanapén.

– Nyugodj meg, Cathy – suttogta a doktornő lágyan. – Lélegezz mélyeket, ahogy máskor is szoktad.

Megpróbálkoztam vele, és éreztem, hogy a többiek mind engem bámulnak.

– Sajnálom – hebegtem.

– Mielőtt kitálaltam volna mindent előttetek, nekem még hányingerem is volt – mondta Misty, hogy oldjon egy kicsit feszültségemen.

– Én hánytam is – vallottam be.

Star összehúzott szemöldökkel csóválta a fejét.

– Csak mi vagyunk itt, Cica. Nem valamelyik szappanopera sztárja vagy, akire az egész ország figyel.

– Hagyd békén, majd összeszedi magát – pirított rá Jade.

Star oldalra billentette a fejét, és a szeme sarkából nézett Jade-re.

– Vannak még egyéb bölcsességeid is, Jade hercegnő?

– Én csak annyit akartam mondani, hogy egyikünknek sem volt könnyű.

– Én sem az ellenkezőjét állítom – vitatkozott Star –, de bármit is

akar mondani, nem lehet rosszabb, mint akármelyikünk története, vagy igen?

Jade vállat vont.

– Senki sem fog kinevetni vagy kigúnyolni – ígérte Misty biztatóan mosolyogva.

Rendben van, gondoltam. Hát legyen. Ők akarták hallani. Akkor elmondom nekik. Elmondok mindent. Aztán majd sajnálni fogják, hogy hallani akarták. Mindannyian meg fogjuk bánni.

– Az én helyzetem teljesen más, mit a tiéd, vagy a tiéd és a tiéd – mondtam nekik külön-külön.

– Nocsak. És miért? – csattant fel Star.

– Csak azért, mert engem adoptáltak – válaszoltam neki –, de csak ebben az évben tudtam meg én is – tettem hozzá gyorsan.

– A szüleid mindvégig eltitkolták előled? – kérdezte Misty.

Hát ezek a lányok se szégyenlősek, ha meg akarnak tudni valamit, gondoltam. Nem lesz könnyű bármit is titokban tartanom.

– Igen.

– Nem voltak csecsemőkori fényképeid? – tette fel a kérdést Jade.

– Nem. Legalábbis kétéves korom előtti fotókat nem láttam.

– És nem csodálkoztál ezen? Minden babáról készítenek fényképeket.

– Nem, illetve persze hogy csodálkoztam, de nem akartam rákérdezni.

– És miért nem? – érdeklődött Star.

– Egyszerűen nem kérdeztem meg, és kész. Soha eszembe nem jutott volna, hogy örökbe fogadtak. Még hasonlítok is egy kicsit az anyámrá. Szinte egyforma az orrunk és a szánk.

– Attól még megkérdezheted volna, hol vannak a fényképeid. Melyik szülő nem fényképezi le a gyereket csecsemőkorában? – erősködött Jade.

– Nem szívesen kérdezősködöm – mondtam. – Anyám nem szereti az ilyesmit. Ő azt tanulta, hogy a gyerekek látnia és nem hallania kell, miközben felnőtt, és azt akarja, hogy én is ilyen legyek.

– Már nem vagy gyerek – jegyezte meg Jade.

– Nem bizony – fűzte hozzá Star nevetve. – Elég egy pillantás, hogy az ember ezt megállapíthassa.

– Én nemcsak a melléről beszélek – támadt rá Jade. – Egyes lányok testileg hamar éretté válnak, de attól még nem lesznek felnőttek.

– Én valóban korán kezdtem fejlődni – szóltam közbe. Szerettem volna, ha abba hagyják a veszekedést, és minél hamarabb túl akartam esni az egészen.

– Milyen korán? – kérdezte Misty közelebb hajolva. – Csak azért, mert én még mindig arra a pillanatra várok.

Star és Jade hangosan nevetett. Marlowe doktornő még csak nem is mosolygott, de szemében vidámság csillant.

– Negyedik osztályba jártam, amikor... fejlődni kezdtem.

– Negyedikes voltál? – hüledezett Star. – És már akkor melltartót hordtál?

– Nem egészen. Hatodikos koromig anyám nem vett nekem melltartót – válaszoltam.

– És mit viseltél azelőtt? – folytatta a kérdezősködést Star.

– Egy számmal kisebb sporttrikót hordatott velem, hogy némiképpen lelaposítson. Gumírozott anyagból készült, és olyan volt, mint egy kényszerzubbonny mégis egész nap azt kellett viselnem. Amikor esténként levettem, az egész mellem úgy nézett ki, mintha a nap égette volna meg. Panaszkodtam miatta, de azt mondta, nem viselhetek melltartót, mert hangsúlyozná torz alakomat.

– Pontosan ezt a szót használta? – kérdezte Jade elképedve. – Torznak nevezett?

Bólintottam.

– Akkor inkább én is szeretnék egy kicsit torz lenni – jegyezte meg Misty – Azt hiszem, az lesz a vége, hogy huszonévesen szövetbeültetéssel kell majd pótoltatnom.

– Nem kéne olyan nagy jelentőséget tulajdonítanod neki, ahogy a férfiak teszik – támadt rá Jade haragosan.

Misty szokás szerint megvonta a vállát, majd ismét felém fordult.

– És mit mondott minderre apád? – kérdezte.

– Kezdetben nem szólt anyámnak, legalábbis előttem nem – feleltem. – Mindig anyám rendelkezett az ügyeimet illetően, különösen akkor, ha úgynevezett női dolgokról esett szó. Különben is apámat nagyon lefoglalta a munkája. Tőzsdeügynök lévén, korán eljárt otthonról, a hétvégéket kivéve.

– Hogy néz ki az apád? – tette fel a kérdést Jade. – Azt akarom kérdezni, a külseje alapján lehetne akár az igazi apád is? Van valami hasonlóság közöttetek?

– Szerintem nincs. Ő magas – majdnem százkilencven centi – és sovány, kedvére ehet-ihat, nem szed magára egy grammot sem. Nagy, hosszú keze van, kétszer, talán háromszor akkora, mint az enyém, és az ujjai...

– Mi van velük? – kérdezte Misty. Elnevettem magam.

– Régen azt az „icipici pókos” játékot játszotta velem.

– Tessék?

– Nem ismered? Ketten összeillesztik ujjaik hegyét, aztán az icipici pók elindul a csatornában, de az esővíz kimossa belőle. Kisüt a nap, felszárad a víz, és a pók újra útnak indul. – Amint felidéztem a játékot, meg is mutattam, hogyan kell csinálni, és biztos idétlenül vigyorogtam közben, mert mindannyian úgy bámultak rám, mintha bármelyik pillanatban hisztériás roham törhetne rájuk.

– Az ujjaival pontosan azt csinálta, amit én az előbb, aztán fel-le járatta őket a mellemen. Úgy nőtem fel, hogy ujjait valóban

póklábaknak láttam, különösen akkor, amikor rátenyerelt az asztalra – mondtam, miközben magam előtt láttam a képet. – A keze úgy nézett ki, mint két nagy pók.

A három lány feszülten várakozott, míg agyamban váltogatták egymást a képek. Anélkül, hogy tudtam volna, mit csinállok, végigfuttattam ujjaimat a mellemen, majd hirtelen kinyitottam az emlékezés közben lehunytt szemem, és visszatértem a valóságba.

– Az egyik ujján – jobb kezének mutatóujján – nagy, vörös anyajegy van. Égési sebhez hasonlít, ezért amikor először találkozik valakivel, mindig megkérdezik tőle, hol szerezte a sebesülését. Olyankor a fejét rázza, feltartja az ujjait, hogy jól láthassák, és elmagyarázza, hogy mindössze egy anyajegyéről van szó.

Párnás tenyere van, amelybe mélyen belevágódnak a vonalak. Bal tenyerének életrajza olyan mély, mintha megvágta volna valamivel. Nagyon kényes a körmeire. Az irodája közelében van egy szalon, ahol hetente egyszer manikűröztetni szokott – folytattam. – Sokkal többet törődik a körmével, mint anyám a magáéval, aki soha nem használt körömlakkot, és manikűröztetni sem járt. Egyszer az egyik barátnőmtől lakozott körömmel tértem haza. Azonnal terpentínbe mártatta a kezemet. Olyan sokáig kellett áztatnom benne, hogy majdnem leégtem a bőröm tőle.

– Még sohasem hallott körömlakkle mosóról? – kérdezte Jade gúnyosan. – Anyám egy életre elegendő készlettel elláthatná potomon.

– Dehogynem hallott róla, de nem tart otthon belőle. Ha nincs körömlakkja, akkor lemosóra sincs szüksége – válaszoltam, és elgondolkodtam egy kicsit. – Apám körme viszont úgy csillog, mint az elefántcsont.

– Hogy lehet az, hogy annyit beszélsz apád kezéről? – kérdezte Misty szélesen mosolyogva.

Rámeredtem egy pillanatra, majd tekintetem átsiklott Marlowe doktornőre, akinek hirtelen összeszűkülött a szeme. Hogyan juthattunk

el idáig ilyen gyorsan, tettem fel a kérdést magamban. Misty szavai úgy rontottak rám, mint a puszkagolyók. Lehet, hogy így még jobb is. Sőt lehet, hogy így a legjobb, gondoltam.

Nyelni próbáltam, de nem ment. Nagy levegőt vettem. Úgy éreztem, mintha apám összepréselné a tüdőmet, nehogy beszélni tudjak, és kiadjam szívem legféltettebb titkait. Még egyszer jó mélyen beszívtam a levegőt, hogy kiszabadulhassak a családi emlékek bénító szorításából.

– Igyál egy kis vizet – parancsolt rám Marlowe doktornő, és felugrott, hogy odanyújtsa a poharat.

A lányokat inkább megrémítette, mintsem meglepte váratlan reakcióm. Előbb egymásra, majd az ajtóra pillantottak, mintha azt fontolgatnák, kiszaladnak a szobából. Úgy látszott, sajnálják, hogy olyan gyorsan visszarángattak a múltamba. Eléggé nevetségesnek találtam a helyzetet.

Azt akarjátok tudni, miért gondolok olyan sokat apám kezére? Hát jó, gondoltam. Ti készítették arra, hogy elmondjak mindent. Csak tessék, hallgassátok meg, még ha álmatlan éjszakáitok is lesznek tőle.

– Annak ellenére, hogy milyen sokat dolgozott és milyen keveset volt otthon, mert a cég és a pénzes ügyfelek elvették minden idejét, apám volt az egyetlen, aki játszott velem. Amennyi játékom csak volt, mindet ő vette. Nem emlékszem, hogy anyám akár egy babával is megajándékozott volna.

Megcsóváltam a fejem, és lenéztem a padlóra.

– Mire gondolsz? – kérdezte Misty.

– Emlékszem, amikor egyszer apám vett nekem egy Barbie-t, anyám felfedezte, hogy a babának melle is van. Annyira kiborult emiatt, hogy fogta a babát, és a sodrófájával darabokra zúzta a konyhában.

– Undorító! – kiáltotta anyám. – Hogyan készíthetnek ilyen játékokat kisgyerekeknek, és te hogy voltál képes arra, hogy hazahozz ilyesmit neki? –támadt rá apámra.

Ő csak vállat vont, és azt mondta, hogy ez a legnépszerűbb játék a kislányok körében, és sokfélét lehet kapni belőle.

– Tudtam, hogy igaza van. A Barbie-babákat mindenki nagyon kedvelte, és én is szerettem volna egyet teljes ruhatárral együtt. De be kellett érnem egy rongybabával, amelyet másnap hozott haza apám. Anyám minden oldalról megvizsgálta a babát, mielőtt áldását adta volna rá. A szexualitás legapróbb jeleit kereste rajta, de hiába; a baba még csak nőies sem volt. Szálkás haja miatt Kócosnak neveztem el.

– Miért nem szólt neki apád, hogy hagyja ezt abba? – kérdezte Star.

– Apám mindig is csendes ember volt, nagyon ritkán emelte fel a hangját – válaszoltam.

– De legalább hozzásegíthetett volna ahhoz, hogy olyan lehess, mint más lányok. Anyádnak elég szélsőséges a természete, nem gondolod? – Jade kérdése inkább megállapításnak hangzott.

– Miért olyan parancsolgató az anyád? – szegezte nekem a kérdést Misty.

Hirtelen megugrott a szívem, és éreztem, ahogy vér tolul az arcomba. Lehajtott fejjel beszéltem. Magam előtt láttam egész életemet; múltam eseményei folyamatos egymásutániségben rajzolódtak a padlóra.

– Apám nem gyáva, még akkor sem, ha alig emlékszem olyan alkalmakra, amikor veszekedtek egymással – mondtam végül.

– Én gyakorlatilag csak olyan alkalmakra emlékszem – jegyezte meg Jade.

– Ma ő a soros – szólt közbe Star. – A te történetedet már hallottuk egyszer, és annyi is elég volt belőle.

– Valóban? – emelte fel a hangját Jade.

– Elhiheted, ha mondom – morogta Star. Jade-nek villámokat szórt a szeme.

– Lányok – szólalt meg Marlowe doktornő a fejét csóválva.

Mindketten felé fordultak.

– Ez nem azt jelenti, hogy anyám nem bírálta folyton apámat – folytattam. – Nem múlt el nap anélkül, hogy ne panaszkodott volna munka utáni ivászataira, a barátaira vagy arra, hogy megfélekedett valamiről, illetve szándékosan nem intézett el neki valamilyen ügyet. Egyszerűen alakult így, mert apám nem akarta... provokálni az anyámat. Szerintem apám már házasságuk elején elhatározta, hogy a legjobb az lesz, ha hallgat, bólogat, egyetért, elfogad, és teszi a dolgát, ahogy ő gondolja.

– Furcsa – folytattam mosolyogva és még mindig a padlót bámulva de éppen azért tartottam okosnak apámat, és azért tiszteltem őt annyira, mert sikeres üzletember volt, jól szervezte a dolgait, tudott uralkodni magán. Szerintem ez már valami. Mindenről határozott véleménye volt. Bármilyen kihívással találta magát szemben, azonnal felsorakoztatta az érveit, a magyarázatait. Tehetsége volt hozzá, hogy meggyőzze az embereket. Talán azért, mert tőzsdeügynökként dolgozott, és reményeket árult.

A vacsorák nálunk mindig oktató jellegűek voltak. Apám rendszeresen elmagyarázta, mi történt aznap a politikában vagy a gazdaságban; anyám és én legtöbbször hallgattunk. Amikor ránéztem anyámra, zaklatottnak láttam. Elmerült a saját gondolataiban, aztán a végén mindig valami ilyesmit mondott: „Miért, mit vársz, Howard? Ha az ember nyitva hagyja az istálló ajtaját, a marhák el fognak kóborolni.”

– Micsoda? – kérdezte Misty meglepetten. – Mi közük ehhez a teheneknek?

Mosolyogva néztem rá.

– Anyám rengeteg ilyen régies mondást használ. Minden eseményre, minden alkalomra előveszi a legmegfelelőbbet.

– Az én nagymamám is mond ilyeneket – szólalt meg Star.

– Már hallottuk – jegyezte meg Jade negédesen mosolyogva. – De

ma Cathy a soros, nem emlékszel? – Láthatóan élvezte a bosszú édes ízét.

Star gúnyosan elhúzta a száját, aztán elnevette magát.

Irigyeltem őket. Kezdetől fogva irigylem őket.

Folyton egymásnak esnek, de csípős megjegyzéseikbe mégis belevegyül valamiféle tisztelet, és furcsa módon jólesik nekik, ha provokálhatják vagy ugrathatják egymást. Jó lenne, ha engem is megkedvelnének, mert ki mástól várhatnék el egy kis megértést, ha nem ezektől a lányoktól? Túl sokat aggodalmaskodom. Egyik kezemen össze tudnám számolni, hány barátom volt eddig, most pedig nincs egy sem. Iskolatársaim elkerülnek, és én úgy érzem magam, mintha leprás lennék.

Én vagyok a hibás, gondoltam. Talán átlátszó üvegből van az arcom, és minden gondolatom, emlékem megjelenik mögöttem egy képernyőn, amelyről mások nyugodtan leolvashatnak mindent.

– Mocskosnak érzem magam – dünnyögtem.

– Tessék? – kérdezte Misty. – Miért? Felkaptam a fejem, amikor rádöbentem, hogy én beszéltem. Csak úgy kikíváncozott belőlem, mint egy böffenés. Ismét vadul dobogni kezdett a szívem. Rémülten pillantottam rá a doktornőre, aki tekintetével igyekezett biztatni.

– Azt mondtad, mocskosnak érzed magad? – tette fel a kérdést Misty ismét.

– Misty, hagyd, hogy Cathy a saját belátása szerint haladjon – figyelmeztette Marlowe doktornő.

– Ő mondta.

– Tudom, de időre van szüksége – erősködött a pszichiáter, miközben megnyugtatóan nézett rám. – Ezt te is tudod. Mindannyian jól tudjátok.

Misty elhallgatott, és várakozón dőlt hátra a kanapén.

Mélyet sóhajtottam, és folytattam.

– Úgy éreztem, mintha mindenki egyfolytában engem bámulna – mondtam.

– Nem csodálom, hiszen anyád torznak nevezett – morogta Jade éppen eléggé hangosan ahhoz, hogy meghalljam.

– Igen, azt hiszem, így van – feleltem. – Soha nem engedte, hogy olyan ruhákban járjak, mint a többi, velem egykorú gyerek. Soha nem volt sportcipőm, a ruháim semleges színű gyapjúszövetből készültek, és nem mondhatnám, hogy divatosak lettek volna. Mostanában is folyton azt panaszolja, milyen ruhákban merészelnek iskolába járni a fiatalok, különösen a lányok. Akárhányszor elkísért az iskoláig, a fejét csóválta, és megállás nélkül morgott a gyerekek viselete miatt. Leveleket írkált az igazgatóságnak, de többségükre nem válaszoltak neki.

Egyik délután, amikor értem jött, észrevettem egy apró rúzsnyomot a számon. Akkor ötödikbe jártam. A lányok közül sokan kirúzsolták az ajkukat, annak ellenére, hogy még csak tízévesek voltunk. Egy Dolores Potter nevű lány beszélt rá a mosdóban. Zavartan vallottam be neki, hogy én még sohasem csináltam ilyesmit. Közölte velem, hogy meglátszik rajtam, és kinevetett, mert túl vastagon kentem a rúzst a számra. Papír zsebkendővel letöröltem a fölösleget, és bementünk az osztályba.

Zavarban voltam, úgy éreztem, mintha egy neonreklám villogna rajtam. Emlékszem, akárhányszor körbepillantottam, láttam, hogy felfigyeltek rám a fiúk. Amikor kicsöngettek az utolsó óráról, kirohantam a mosdóba, és letöröltem a rúzst egy papírtörülközővel. Azt hittem, nyoma sem maradt rajtam, de a szám sarkában mégis meglátszott, mit műveltem.

Anyám úgy szokott végignézni rajtam, mintha mikroszkóp alatt vizsgálna. Senki mást nem mustrál úgy, mint engem. Minden apróság szemet szúr neki. Ha egy hajtincsem kiáll, vagy begyűrődik a gallérom sarka, azonnal megigazítja velem. Azt akarja, hogy tökéletes legyek, persze az ő elképzelése szerint. Szóval észrevette a rúzsnyomot rajtam, és kitört, mint egy tűzhányó. A vér lávaként tolt

az arcába. Felhúzta a szemöldökét, a szeme kidülledt, de nem szólt egy szót sem, csak jobb kezével elengedte a kormányt, és lekevert egyet. Úgy éreztem, mintha tűz égette volna meg az arcomat. Olyan gyors volt a pofon, hogy védekezni sem tudtam; a nyakam szinte kiugrott a helyéből. Azt hiszem, nem igazán fájt, inkább csak megrémültem, de a félelem is belehasíthat az ember szívébe, és még nagyobb fájdalmat okozhat.

Védekezéséppen az arcom elé kaptam a kezem, de anyám annyira bepörgött, hogy addigra már legalább tízszer megütött. Nem tudom, miből merít erőt egy akkora asszony, mint ő, de hogy van neki, az egyszer biztos.

– Úgy érted, mostanában is meg szokott ütni? – kérdezte Jade.

– Néha-néha ad egy pofont. Nem üt meg erősen, csupán meglegyinti az arcomat, és csak egyszer.

– A mindentit! – folytatta Jade. – Ezek szerint még szerencsésnek is mondhatod magad?

– Legközelebb, amikor meg akar ütni, ököllel mossál be neki egyet – tanácsolta Star. – Nem tehetem. Egyébként anyám úgy tartja: aki a vesszőt nem kíméli, gyerekeit nem szereti.

– Nem vagy már gyerek! – kiáltott rám Jade, és Marlowe doktornő felé fordult. – Hiszen már tizenhét éves, ugye, doktornő? – Szeme úgy szikrázott a haragtól, mint a csillagszórók. – Ez a baj a szülőkkel mostanában – nem tudják, mikor jön el az az idő, amikor már nem lenne szabad kisgyerekként bánniuk velünk.

– Ámen – zárta le a kérdést Star.

– Anyámnak nem könnyű a helyzete – keltem védelmére. – A nevelésemmel járó összes teher az ő vállára szakadt. Nem állnak mellette családtagok, akik segíthetnének rajta. Gyakorlatilag csak ketten vagyunk – mondtam. – Megpróbálok olyan lenni, mint amilyennek ő szeretne látni. Nem akarom, hogy még boldogtalanabb legyen. Ránéztem Marlowe doktornőre, akivel ezt a kérdést korábban már megvitattuk.

Alig láthatóan bólíntott egyet.

– Ezzel azt akarom mondani, ő is csak áldozat. Nem akar ő kegyetlenül bánni velem, ilyesmiről szó sincs. Egyszerűen...

– Mi van vele? – kérdezte Misty.

– Ő is fél – válaszoltam.

Marlowe doktornő elégedetten pillantott rám, és halvány mosoly suhant át az arcán.

– Jó sok idő eltelt, mire ezt felfogtam, megértettem – folytattam –, de így igaz.

Olyanok vagyunk, mint két kis egér a ragadozó macskák és egérfogók világában.

– Ez is anyád egyik mondása? – kérdezte Jade.

– Nem. Ez az enyém – feleltem. Jade megcsóválta a fejét, aztán másfelé nézett.

– Apád is megütött régen? – tette fel a kérdést Misty.

– Nem – válaszoltam. – Soha nem ért hozzám úgy, hogy azzal ne szeretetet vagy gyengédséget fejezett volna ki.

Ismét ránéztem a doktornőre. Elmondjam most? Elmondjam, mi fáj? Elmondjam, hogy ujjainak nyoma még most is éget, és olyan helyeken érintett, ahol még én magam sem mertem?

Beszéljek az ajkáról, amely olyan volt, mintha tövisek meredeztek volna belőle?

Elmeséljem, milyen üvöltéseket hallottam éjszakánként, és amikor rettegve felébredtem, rájöttem, hogy én ordítottam? Itt az ideje, hogy örökre elbúcsúztassam a bennem lakozó kislányt?

Álmaimban Marlowe doktornő stopperral a kezében állt mellettem, és én repülőrajthoz készülődtem. Múltak a másodpercek, és akkor is úgy nézett rám, ahogy most, és ujját az óra gombján tartotta.

– Elkészülni, Cathy! Vigyázz!...

– De mi van, ha nem mozdul a lábam?

– Mozdulni fog. Visszaszámolok. Öt, négy, három...

Megnyomta a gombot, és elkiáltotta magát: – Gyerünk, Cathy! Fuss! Ne hagyd magad! Igyekezz, Cathy! Ki kell jutnod innen!

Kiugrottam, és zokogva nekiiramodtam. Csak egyszer néztem vissza, és azt láttam, hogy a rongybabám néz utánam. Ő volt az, Kócos, de hirtelen megváltozott az arca, és apámé lett belőle.

Egyre gyorsabban futottam, kapkodtam a lábam, ahogy csak bírtam, és egyszer csak Marlowe doktornő rendelőjében találtam magam sorstársaim és fájdalmaim társaságában.

3.

– Az anyák néha sokkal keményebbek, mint az apák – mondta Misty. – És aljasabbak is.

– Mit mondasz?

Igazából nem is hallottam, mit mond. Mintha egy üvegfal választott volna el minket egymástól, amely elnyelte a hangját.

– Az anyák talán nem ütnek olyan nagyot, de a szavaik és a tekintetük olykor nagyobb fájdalmat okoz, mint egy verés – mondta Misty, és a nyomaték kedvéért bólogatott hozzá. Rápillantott Jade-re és Starra, akik megkövülten bámulták. Úgy nézett ki, mint aki menten sírva fakad, de nem tette, csak hátradőlt a kanapén.

– Egyébként – folytattam, nehogy a végén még én sírjam el magam – a rúzsos esetet követően anyám elhatározta, hogy átírat egy egyházi iskolába.

– Egy nyavalyás rúzsolt miatt döntött így? – kelt ki magából Jade.

– Engem nem zavart, hogy másik iskolába kell járnom – fűztem hozzá gyorsan. – Ott egyenruhát kell majd viselnem, ezért végre nem fogom különckéni érezni magam a ruhák miatt, amelyeket anyám erőltet rám. Természetesen nem szabad kifesteni magunkat, rúzszt sem használhatunk, és ettől anyám elégedett lesz. Szigorú szabályokat kell betartanunk, bár tudom, hogy ennek ellenére néhányan cigarettát rejtegetnek és titokban dohányoznak. Egyiküket elkapták, és azonnal ki is zárták az iskolából, ezért a többiek egy időre felhagytak a füstöléssel. Egyszer bajba kerültem, mert éppen akkor mentem a mosdóba, amikor ketten cigarettáztak odabent, és később Margaret nővér, aki a fegyelemért felelős, megérezte rajtam a bagószagot.

– És miért kerültél bajba a füstszag miatt? – kérdezte Star.

– Margaret nővér az orráról híres. Nem azért, mert olyan nagy vagy ilyesmi, hanem azért, mert kilométerekről megérzi a

cigarettafüstöt. Az orrcimpája úgy rezeg, mint egy nyúlé, ha gyanúsna talál valakit.

Később az ebédlőben vártam a soromra, és már el is felejtettem, hogy előtte a mosdóban jártam, ahol éppen dohányoztak. Egyszer csak valaki erősen megragadta a vállamat, és kiemelt a sorból.

– Gyere velem – mondta az apáca, és bevezetett az irodába, ahol csak azért, mert füstszaga volt a hajamnak és a ruhámnak, azzal vádolt, hogy cigarettázni merészeltem. Megesküdtem neki, hogy nem dohányoztam, sírva is fakadtam, és annyi elég is volt Louise nővérnek, az igazgatónőnek, hogy felmentsen a vád alól, de Margaret nővér hajthatatlan maradt.

– Rendben van. Te nem dohányoztál, de ott álltál a közelben, és biztosan láttad, mi folyik a mosdóban. Ki cigarettázott? – követelte a választ.

– Borzalmasan éreztem magam, amikor arra gondoltam, mi lenne, ha elárulnám a többieket. Legalább olyan szörnyű lett volna, mintha engem kaptak volna el. Tagadóan ingattam a fejem, ő pedig a vállamnál fogva úgy megrázott, hogy azt hittem, rögtön kiesik a szemem. Egyébként az apácák is üthetik a gyerekeket – mondtam.

Star szemét harag öntötte el, mintha előre tudná, mi következett azután.

– Kinyújtatta velem a kezemet, és addig ütötte egy vonalzóval, míg ki nem csordultak a könnyeim, és a tenyerem cseresznyepiros nem lett. Később az ujjaimat sem tudtam behajlítani.

– Én úgy belerúgtam volna, hogy elszáll a fenébe – közölte Star.

– Végül is mit tettél? – kérdezte Misty.

Újra és újra elmondtam, nem tudom, ki dohányzott. – Nem ismerek mindenkit – hazudtam neki. Behunytam a szemem, és arra vártam, belém csap a villám azért, mert hazudni mertem egy apácának.

– Akkor pedig rájuk fogsz mutatni – döntötte el, és visszarángatott az ebédlőbe.

– Amikor ismét megjelentünk az ebédlőben, a többi lány jól tudta, miért mentünk vissza. Abbahagyták az evést, és feszülten bámultak rám. Szinte hallani lehetett, ahogy a levegőt veszik. Az a két lány, aki a mosdóban dohányzott, ez alkalommal nagyon megrémült. Gyorsan lehajtották a fejüket, és bizonyára imádkoztak magukban.

– Nincsenek itt – mondtam.

– Mit akarsz ezzel mondani? Itt kell lenniük, hiszen mindenki itt van – csattant fel Margaret nővér. Még mindig fogta a vállam, és olyan erősen megszorította, hogy fájdalom hasított a gerincembe, és végigfutott a hátamon, egészen a lábamig.

Úgy tettem, mintha körbenéznék az ebédlőben, aztán megráztam a fejem.

– Nincsenek itt! – kiáltottam, és újra sírva fakadtam. A könnyeim lecsöpögtek az államon.

Az apáca tehetetlenül toporgott, és füstölgött magában. Szinte láttam, hogy a füst, amelyet annyira gyűlöl, a füléből tör elő.

– Jól van – szólalt meg végül. – Amíg vissza nem tér az emlékezeted, mindennap a csupasz falnak fordulva fogod elfogyasztani az ebédedet a szobámban. – Egy hétig tartott, míg végre újra visszaengedett az ebédlőbe a többiek közé. Csak az volt a szerencsém, hogy anyám nem szerzett tudomást az esetről – mondtam.

– Mennyi idős voltál, amikor mindez történt? – kérdezte Jade.

– Éppen akkor lettem tizenegy éves. Még csak ötödikes voltam.

– Az ötödikes lányok is dohányoznak? – kérdezte rosszállóan.

– Nem nagy ügy. A mi iskolánkban még kisebb gyerekek is rágyújtanak – jegyezte meg Star.

– Rémes. Lehet, hogy Cathy anyjának igaza van. Lassan az egész ország maga lesz a földi pokol – fűzte hozzá Jade.

– Mit tudsz te a pokolról? – támadt rá Star. – Szerinted egy rosszul elkészített frizura is maga a pokol.

– Valóban?

– Lányok, azt hiszem, eltértünk a tárgytól egy kicsit – vetette közbe Marlowe doktornő finoman.

Jade olyan pillantást vetett Starra, amellyel egy dühöngő bikát is megállíthatott volna, de a másik lány csak vágott egy grimaszt, majd valamit morogva elfordította a fejét.

– Elég szörnyű helyre kerültél akkor. Mit mondott apád, amikor átmentél az egyházi iskolába? – kérdezte Misty. – Ő is ezt találta helyesnek?

– Mint említettem, a legtöbb esetben anyám rendelkezett, amikor az én ügyeimben kellett dönteni. Természetesen elmondta apámnak, mit tervez. Azt is közölte vele, hogy ez az iskola drágább, mint a másik, mire apám felnézett rám egy pillanatra, majd szokásához híven bólogatott, lapozott egyet az újságban, és újra beletemetkezett.

– Nem érdekelte, hogy te mit gondolsz és mit szeretnél? – folytatta a kérdezősködést Misty.

Megráztam a fejem.

– Egy újabb nemtörődöm szülő – jegyezte meg Jade. – Egyáltalán, minek kell nekik gyerek? Mit jelentünk mi, valamiféle státusszimbólumot vagy hobbit, mint például az autók vagy a házimozi? Nekem nem lesz gyerekem, hacsak a férjem a vérével meg nem pecsételi, hogy jó szülő lesz belőle.

– Tudod, ahhoz, hogy gyereked szülessen, előbb teherbe kell esned – gúnyolódott vele Star lefegyverzően mosolyogva. – Ez azt jelenti, az ember elveszti a karcsúságát, és reggelenként kihányja a belét.

– Tudom, mivel jár a terhesség, köszönöm a figyelmeztetést.

– Persze örökbe is fogadhatsz valakit, ahogy Cathyvel tették a szülei – mondta felém biccentve.

– Igen, ebben van valami – kapcsolódott be a beszélgetésbe Misty. – Nem úgy tűnik, mintha valóban akartak volna gyereket. Miért adoptáltak téged? – kíváncsiskodott.

Elfordultam tőlük, és kibámultam az ablakon. Komor felhők gyülekeztek Brentwood fölött, sötét, szürke lepellel takarták be a fákat, a fűvet és a virágokat. A feltámadó szélben hajladozni kezdtek a fák ágai, mintha azt akarták volna jelezni: – Nem, nem, nem.

Miért fogadtak örökbe? Ha nem tettem fel magamnak legalább ezerszer ezt a kérdést, akkor egyszer sem. Hiába tettem volna fel anyámnak, ő úgysem válaszolt volna, de én sejtettem valamit, ám gyanakvásomnak még Marlowe doktornő előtt sem adtam hangot. Amikor rápillantottam, láttam rajta, azt reméli, ez alkalommal mégis megteszem. Arra gondoltam, talán ez volt az egyik oka annak, hogy megszervezte a csoportterápiát.

– El sem tudom képzelni – sohasem tudtam –, hogy anyám saját gyereket szüljön – kezdtem a magyarázathoz. – Láttam, hogy apám homlokon vagy esetenként arcon csókolja, de egyszer sem láttam őket úgy csókolózni, ahogy a szerelmesek szoktak. Sohasem csókolták szájon egymást. Anyám talán arra gondolt, hogy még valami fertőző betegséget kap apámtól, ha úgy tesznek. Sőt, ha apám véletlenül homlokon csókolta, anyám elfordult, és a csók nyomát gyorsan letörölte a kézfejjével. Apám néha felfigyelt erre, de általában nem törődött a dologgal.

– Nem aludtak együtt? – kérdezte Star.

– Nem aludtak egy ágyban – válaszoltam. – A két szimpla ágyat éjjelisze krény választotta el egymástól. És ez így volt addig, amíg apám el nem került otthonról.

– De hát összehozhatnak egy gyereket azok is, akik nem töltik együtt az éjszakáikat – mondta Jade. – Vannak olyan barátaim, akiknek a szülei külön hálósobában alszanak.

– És mit csinálnak, amikor szeretkezni akarnak? Randevút kérnek egymástól? – kérdezte Star.

– Nem tudom. Talán – felelte Jade, és elgondolkodott egy pillanatra. – Lehet, hogy ez így még romantikus is – tette hozzá mosolyogva.

– Na persze. Az ember hozzámegy valakihez, aztán időpontot kell kérnie a szeretkezéshez. Igazán romantikus.

– A szenvedély váratlanul tör rá az emberre – szólalt meg Misty, és álmodozva nézett fel a plafonra. – Az ember ránéz arra a férfira, akit szeret, összetalálkozik a tekintetük, egymás karjába omlanak, és muzsika melengeti a szívüket.

– Úgy látszik, neked is megvan a saját szappanoperád – közölte vele Star, de nem a tőle megszokott nyegleséggel. Úgy nézett ki, mint aki maga is bizonytalan.

– Lehet, de az én esetemben így lesz azzal a férfival, akit szeretek – erősködött Misty.

Jade elhúzta a száját, és a fejét csóválva visszafordult felém.

– Szóval szerinted anyád és apád sohasem szeretkeztek. Ezt akartad mondani?

– Egyszer mindenképpen szeretkezniük kellett – válaszoltam.

– Ezt hogy érted? Épp most mondtad, hogy örökbe fogadtak.

– Apám elmondta, hogy majdnem született egy gyerekük. Egyszer velem töltötte az egész estét, amikor nagyon rosszul éreztem magam, és akkor mesélte el a történetet. Azt mondta, anyám nem tudta, vagy nem akart tudomást venni arról, hogy terhes. Akkor jött rá, mi van vele, amikor súlyos hastáji görcsök kezdték kínozni. Bement a fürdőszobába, és ott vesztette el a magzatot. Egyszerűen leöblítette a vécében.

– Úristen – nyögte Misty.

– Azután összeesett. Apám támogatta be a szobába. Nem akart orvoshoz menni, pedig még mindig vérzett. Apám úgy állította be, mintha anyám szándékosan rendezte volna így az eseményeket. Ahogy elmesélte nekem, anyámnak egyáltalán nem volt ínyére a szeretkezés, és rettenetesen felbosszantotta, hogy mégis megtörtént, ráadásul teherbe is esett. Nem is tudom. Mind a mai napig nem tudom elképzelni, hogy szeretkeztek – mondtam. Azt hiszem, büntudatos

arcot vágtam, mert Misty csodálkozva hajolt felém.

– Tessék? – kérdezte suttogva.

– Semmi, semmi – válaszoltam gyorsan, és elfordítottam a fejem. A szívem újra vadul kalapálni kezdett. Úgy ugrándozott a mellkasomban, mint egy csapdába ejtett vadállat.

– Ugyan már, Cathy. Mi sok mindent elmondunk, amit mások előtt nem mertünk volna – biztatott.

– Cathy, te is tudod, hogy pontosan így van – mondta Star. – Aligha maradt titkolnivalónk.

– Bízatsz bennünk – folytatta Misty. – Tényleg. Miért mondanánk el másoknak, amiről itt beszélünk. Nem igaz?

Alaposan megnéztem mindhármukat. Őszintének látszottak.

Anyám előre figyelmeztetett, de nem érti, miért fontos nekem, hogy kibeszélhessem magamból mindazt, ami nyomaszt. Elég, ha ránéz az ember, hogy lássa, mit tett vele ez a szégyen, gondoltam. Nem akarom, hogy én is így végezzem.

– Miután apám elmesélte a vetélés történetét, kémkedni kezdtem utánuk – ismertem el, de gyorsan hozzátettem: – Egyszerűen nem hagyott nyugton a kíváncsiság.

– Igen? És mit láttál? – kérdezte Star.

– Hogyan kémkedtél utánuk? – egészítette ki a kérdést Misty.

– Hálósobáink az emeleten vannak, egymás mellett. Spanyol gyarmati stílusú házban lakunk, amelyben a szobák előtt folyosó húzódik.

– Valószínűleg Monterey-stílusú, galéria jellegű folyosóról van szó – jegyezte meg Jade hozzáértően. – Apám is épített ilyen házat, láttam a tervrajzait – mondta.

– Köszönjük a felvilágosítást – morogta Star. – Nem is bírtam volna ki nélküle.

– Ha nem akarsz új dolgokat tanulni...

– Hagyjátok beszélni Cathyt! – kiáltott rájuk Misty, aki izgatottan várta a folytatást.

– Gyerünk, Cat – sürgetett. – Én hallgatlak, ne törődj velük.

– Rendszerint fojtott beszélgetést hallottam a hálósobájukból, amikor mind a ketten odabent voltak, aztán egy idő múlva csend lett. És nem tudtam megállni, hogy ne gondoljak rá. Olvastam már róla egyet s mást.

– Szóval odamentél a folyosóra nyíló ablakhoz és bekukucskáltál? – kérdezte Star türelmetlenül.

– Igen, de csak egyszer-kétszer tettem meg – mentegetőztem.

– És? – tárta szét a karját várakozóan.

– Anyám hálóingben és köpenyben alszik. Amikor benéztem hozzájuk, mindegyikük a saját ágyában feküdt, és hátat is fordítottak egymásnak. Soha nem láttam, hogy megérintenék, átölelnék vagy megcsókolnák egymást. Emlékszem, arra gondoltam, olyanok, akár az idegenek, akik kénytelenek megosztani szobájukat egy éjszakára. Hogyan is lehetett volna gyerekük?

– Nem csodálom, hogy elváltak. Már azon is csodálkozom, hogy olyan hosszú időn át együtt maradtak – jegyezte meg Jade. Misty és Star egyetértésük jeléül bólintottak.

– Tehát anyád akarata ellenére esett teherbe, nem akart szeretkezni apáddal, ezért az egyetlen mód arra, hogy gyerekük lehessen, az örökbefogadás maradt – vont a következtetést Jade.

– Lehet, hogy valaki mástól esett teherbe – vetette közbe Star.

– Nem hiszem – mondtam.

– Talán apád úgyszólván megerőszkolta – vetette fel Misty –, és éppen ezért akart megszabadulni a magzattól.

– Szappanoperákat kellene írnod – tanácsolta neki Star.

Misty vállat vont, és jelezte, hogy folytassam.

– Vajon miért élt Cathy apja házasságban, ha szerelmi élete

egyenlő volt a nullával? – tűnődött Jade.

– Lehet, hogy valami baja volt neki. Hiszen vannak olyan férfiak, akik képtelenek szexuális életet élni – jutott eszébe Starnak. – Hallottam, hogy ez gyakran megtörténik a férfiakkal; impotenssé válnak – fűzte hozzá.

– Ő nem volt az – vágtam közbe kissé elhamarkodottan.

– Hogy érted azt, hogy nem? Honnan tudod? Láttad őt valaha más nők társaságában? Azért váltak el?

– Erről van szó, ugye? – kérdezte Misty mosolyogva. – Üdvözlünk a klubunkban!

Ismét elfordultam tőlük, nagy levegőt vettem, azután újra rájuk néztem, és megráztam a fejem.

– Nem. Soha nem láttam őt senki mással.

– Akkor miért vagy ennyire biztos benne? – tudakolta Star. Úgy nézett rám, mint aki keresztül akar döfni a tekintetével. És akkor meglátta a szememben azt, amit nem tudtam kimondani.

– Én már tudom, mit akar mondani Cathy – suttogta alig hallhatóan.

Most már mindannyian tágra nyílt szemmel meredtek rám. Tekintetükből sajnálkozást, félelmet és undort olvastam ki.

Úgy éreztem, hogy minden vérem a torkomba tolul. Hirtelen se nyelni, se levegőt venni nem tudtam többé. Gondolom, teljesen elsápadtam. Marlowe doktornő aggodalmasan nézett rám, majd gyorsan felállt a székéből.

– Tartsunk egy kis szünetet – javasolta. – Gyere, édesem, és jó hideg vízzel mosd le az arcodat, aztán szusszanj egyet.

Tudtam, hogy talpra állít, de nem éreztem a talajt a lábam alatt. Mintha a levegőben lépkedtem volna. Alvajáróként követtem a doktornőt a mosdóba, ahol utasításának megfelelően hideg vizet lötytyintettem az arcomba. A víz visszahozta belém az életet. Helyreállt a vérnyomásom, és végre újra normálisan lélegeztem.

– Jobban érzed magad? – kérdezte. Bólintottam.

– Nem muszáj folytatnod, Cathy. Lehet, hogy túl nagy iramot diktáltam neked – folytatta.

Fontolgatni kezdtem a javaslatát. Milyen könnyű dolgom lenne, ha egyetértenék velem, szépen hazamennék, bevonulnék a szobámba, és belefeküdnék az ágyamba. Magamra húznám a takarót, behunynám a szemem, és a hasamig felhúzott lábbal elaludnék, hogy elsodródhassak, átleghegsek egy másik, boldog világba, ahol puha, meleg felhők úsznak az égen, és ahol el lehet felejteni mindent!

De a másik felem azt mondta, hogy ki kell mozdulnom, el kell hagynom a szobámat, szembe kell nézmem a való világgal. Hogyan tehetném meg, ha most hazarohannék?

– Nem – válaszoltam. – Meg akarom próbálni.

– Biztos vagy benne, édesem? – kérdezte.

Belenéztem a tükörbe. Még mindig álarcot viseltem. Látni sem bírtam már magam. Eljött az ideje, hogy letépjem a maszkot, és megnézzem, mi van alatta. Vajon egy kislány nézne szembe velem? A történetek soha nem hagyják, hogy felnőjek végre? Milyen idétlenül nézne ki egy kislány feje az én érett testemmel párosítva!

Vagy csak egy ódon porcelánhoz hasonló, repedezett arcot találnék alatta, amelyen a hajszálrepedések a szememtől indulnak ki, ahol végigfolytak a könnyeim? Mennyi időbe telne, míg rendbe jönne az arcom? Helyre lehetne-e hozni annyira, hogy eltűnjenek róla a repedések, szomorúságom nyomai?

Vajon csinos vagyok-e? Lehetek-e valaha is csinos? Vajon e maszk mögött olyan arcot viselek-e, amelyet szerethet valaki? Akarom-e majd valaha is, hogy megérintsenek vagy megcsókoljanak? Álmodozhatom-e, fantáziálhatok-e, ahogy Misty tette, hogy végül egy romantikus helyen találjam magam?

Apám azt mondta, hogy így lesz. Tenyerébe fogta az arcomat, megpuszilta az orrom hegyét, és azt mondta, most bontok virágot éppen, és hamarosan minden tükör a szépségemet fogja visszaadni.

Amikor így beszélt, azt képzeltem, valaki hercegnője vagyok egy tündérmesében. Hosszú időn át elhitette velem, hogy az ő különleges hercegnője vagyok, de amikor az a dolog megtörtént, vajon elvesztettem-e képességemet, hogy valaha is szerethessek valakit? Vajon úgy jártam-e, mint egy kis virág, amelyet beletaposnak a földbe, és nincs ereje újra a napfényre küzdenie magát, vagy mint egy távoli csillag, mely felvillan még egyszer utoljára, mielőtt örökre belevész a sötétségbe?

Nem. Nem mehetek így haza többé. Meg kell próbálnom.

– Visszamegyek a rendelőbe – közöltem a doktornővel.

– Rendben – válaszolta a pszichiáter –, de ha mégis meggondolnád magad, vagy bármi más problémád adódna, csak szólj, hogy haza szeretnél menni. Nem akarom, hogy visszavessen ez a találkozó, hiszen már olyan szépen haladtunk. És ilyesmi megtörténhet, ha siettetjük a dolgokat – mondta.

– Siettetjük? – Elnevettem magam, és nevetésem olyan idegennek hangzott. Tudtam, hogy furcsán és idegesen nevetek, mert Marlowe doktornő még csak el sem mosolyodott, helyette inkább fintorgott egyet.

– Siettetjük? Tudja, milyen az, amikor a kocsiablakon keresztül látom a korombeli és a még nálam is fiatalabb lányokat, akik a barátnőikkel és a barátjukkal sétálnak a járdán, és majd szétveti őket a határtalan jókedv, és életük tele van ígérettel? Én úgy érzem magam, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Bár nem magamtól kéredeztem bele. Ez így nem tisztességes. Ki akarok kerülni belőle, Marlowe doktornő.

– Tudom, édesem, és én mindent megteszek azért, hogy sikerüljön neked. A fürdőszoba ajtajára meredtem.

– A többiek is szörnyű időket éltek át, és látszik rajtuk, hogy idegesítik őket az újabb szörnyűségek, és félnek tőlük.

A doktornő bólintott.

– Lehet, hogy nem mindegyikük hallgatja szívesen a szomorú

dolgokat, de mindnyájan túl fogtok jutni rajta – mondta. Amikor megszorította a kezem, vettem egy nagy levegőt, és rámosolyogtam. – Készen állsz?

– Igen. Menjünk vissza. Összpontosítani fogok, ahogy ön mondta nekem, összegyűjtöm minden haragomat és erőmet, hogy szilánkokra zúzzam mindazt, ami idáig juttatott; hogy örökre megszabaduljak tőle. Vajon képes leszek rá?

A doktornő biztatóan mosolygott rám.

– Én tudom, hogy képes leszel – jelentette ki határozottan. Magabiztossága belém is több önbizalmat öntött.

Kiléptünk a fürdőszobából, és visszamentünk a rendelőbe. Láttam a lányokon, hogy az imént rólam beszéltek. Mindegyikük arcáról mást és mást olvastam le: Staré megenyhült, Jade-éről eltűnt a rátartóság, Mistyéről leolvadt az ártatlanság. Úgy történt, ahogy Marlowe doktornő eredetileg elképzelte: megváltoztattuk egymást, miközben magunk is megváltoztunk. Olyanok lettünk, mint a testvérek, akiket nem vér szerinti kötelékek kapcsolnak össze, hanem a balsors és a zűrzavar. Összegyűltünk, hogy egymás fájdalmaiból és félelmeiből merítsünk erőt.

Együttesen talán kiirthatjuk magunkból a démonokat.

Mégis féltem a folytatástól.

4.

A lányok szeméből számtalan olyan kérdést olvastam ki, amelyekre én magam is kerestem a választ. Hogyan történhetett meg velem mindez úgyszólván az anyám szeme láttára? Hogyan készítették elő a talajt, és hogyan művelték meg, ha csak mérgező és tüskés növények telepedtek meg rajta? És miért ültettek engem is oda?

A többiek türelmesen megvárták, míg leülök és rendezem a gondolataimat. Nagyot sóhajtottam, és újra hozzáfogtam történetemhez.

– Amikor egészen kicsi voltam, semmi sem lehetett olyan fontos anyámnak, mint az, hogy megtanuljak gondoskodni magamról. Még csak hároméves voltam, amikor arra kényszerített, hogy egyedül öltözködjem. Megtanította, hogyan kell egyedül levetkőzni, a fürdővizet elkészíteni, tisztálkodni és felöltözni. A ruháimat előkészítette ugyan, de nem állt mellettem, hogy segítsen felvennem őket. Ha valamit elrontottam, visszaküldött a szobámba, hogy igazítsam meg magamon.

A testápolás, saját testem gondozása volt anyám vesszőparipája. Sokkal nagyobb hangsúlyt fektetett rá, mint bármi másra, például az iskolára, a viselkedésre és hasonlókra.

Igazán nehéz helyzetbe akkor kerültem, amikor megbetegedtem. Emlékszem olyan esetekre, amikor hánytam, és annak ellenére, hogy még mindig émelyegtem és görcsölt a gyomrom, arra kényszerített, hogy vetközzem le, fürödjék meg és öltözzem fel egyedül. Hiába szóltam neki, hogy segítségre van szükségem, ő megállt az ajtó előtt, és odakintről adta utasításait. Kitartott amellet, hogy meg kell tanulnom, hogyan vigyázhatok magamra. Mindenáron el kellett kerülnöm, hogy ruhátlanul mutatkozzam bárki előtt, beleértve a szüleimet is.

– Ezt én betegesnek találom – jegyezte meg Jade. – Ugyan miért

kellene szégyenkeznie a saját gyereke meztelensége miatt?

– Anyám ezt másképpen gondolja – mondtam. – Szerinte annak kell szégyenkeznie, akit meglátnak meztelenül. Az ember teste szent, sérthetetlen és intim.

– Nem csoda, hogy a szüleid sohasem szeretkeztek – dünnyögte Star.

– Anyám sajátos gondolkodásmódja miatt nem járt orvoshoz sem – tártam fel az igazságot. – Még sohasem látta egyetlen nőgyógyász sem, és irtózik attól, hogy engem megvizsgáltsion. Ha megbetegszem, először kipróbálja rajtam régi, jól bevált gyógymódjait, és ha azok nem segítenek rajtam, csak akkor hajlandó orvoshoz vinni.

– Ha nem vizsgálhatja meg magát rendszeresen, akkor ostobaságot csinál – szólt közbe Jade újra. – Időközönkénti szűréssel meg lehet előzni a rákot és egyéb súlyos betegségeket.

– És mit csinál akkor, ha ő betegszik meg, és nem válnak be a kuruzslásai? – kérdezte Misty.

– Nem emlékszem, hogy akár egyszer is beteg lett volna. Néha megfázik, de egyébként jó egészségnek örvend. Bár az utóbbi időben nehezebben szedi a levegőt, és alighogy elkezdi a takarítást, rögtön le kell ülnie pihenni. Azt mondja, a történetek miatt van az egész, és hamarosan el fog múlni.

Máskülönben úgy nőttem fel, hogy az elvei állandóan az agyamban kavargtak, és jól fejbe kólintottak, ha valaki meglátta valamelyik fedetlen testrészemet. Különösen nehéz volt testnevelésórák előtt és után az öltözőben. Soha nem zuhanyoztam az iskolában, még az apácáknál sem, pedig ott mindenkinek külön zuhanyozófülkéje van.

– Mire gondoltál, mi történne, ha valaki meglátna meztelenül? – kérdezte Star.

– Nem tudom. Amikor ilyesmi történt, egyszerűen végigfutott a hideg a hátamon. Még azt is elképzeltem, hogy anyám ott áll mögöttem, és felháborodik miatta.

– Teljesen olyan leszel, mint ő – egy hóbortos nőszemély – mondta Star fenyegetőleg.

– Nem, nem lesz olyan – szólt közbe Marlowe doktornő. Star felé fordult. – Egyikőtök sem lesz hóbortos.

– Ugye, arra céloz, hogy ennél hóbortosabbak már nem lehetünk? – kérdezte tőle Jade. – Már túl késő lenne megszabadulni az eddigi bogarainktól.

Mindnyájan elnevelték magukat. Kezdtém jobban érezni magam. Folyton azt ismétелgettem magamban, hogy meg tudom csinálni, így öntöttem erőt magamba. Meg tudom csinálni. Szembenézek a démonjaimmal, és megsemmisítem őket, máskülönben Starnak lesz igaza.

Hallgattam egy darabig. A padlót bámultam, és arra gondoltam, hogyan folytathatnám, majd újra felemeltem a fejem, és rájuk néztem.

– Apám nem ezeket az elveket követte – mondtam –, bár a szabályokat ugyanúgy betartotta ő is, azaz sohase szállt szembe anyámmal. Kezdetétől fogva úgy tett, mintha lenne egy közös kis titkunk.

– Miféle titkok? – tette fel a kérdést Misty szinte azelőtt, hogy befejeztem volna a mondatot. Zavartan sütötte le a szemét.

– Hadd mondja el ő maga – csitította Jade.

– Úgy van, ne siettesd – rendelkezett Star.

– Bocsánat, nem akartam... Mulatságosnak találtam, hogy mindannyian ugyanúgy kezdték védeni az érdekeimet, mint Marlowe doktornő.

– Nincs semmi baj. Tudom, hogy nem könnyű mindezt megérteni – mondtam Mistyre mosolyogva. – Már említettem nektek, hogy apám keveset törődött a nevelésemmel. Anyám nélkül csak ritkán mentem el vele valahova. Szinte soha nem vett részt az iskolai rendezvényeken, amelyeken én is szerepeltem. Mindig korán lefeküdt aludni, mert a munkája miatt másnap korán kellett kelnie. Esténként

sem túl sok időt töltöttünk együtt, mert miután megvacsoráztunk és én végeztem a házi feladataimmal, ő már fel is ment a hálószobába. Ez így ment éveken át.

– Jártatok kirándulni vagy nyaralni? – kérdezte Jade.

– Nem igazán. Esetleg egynapos utakat tettünk. Anyám nem szeret idegen ágyban aludni. Azt mondja, a szállodai szobákat soha nem takarítják ki rendesen, és az ember kénytelen más piszkába feküdni.

Emlékszem, apám néha egyedül utazott el, és anyám egyáltalán nem bánkódott miatta. Egyszer magával vitt egy ilyen útra – mondtam.

Visszafojtott lélegzettel várták a folytatást, de még nem készültem fel eléggé, hogy arról is beszéljek. Behunytam a szemem, és vörös színű pókokat láttam a szemhéjam alatt.

– Amikor még kicsi voltam, de már egyedül fürödtem és öltözködtem, apám néha megjelent a fürdőszobában. Ez volt a mi titkunk. Világosan értésemre adta, hogy anyámnak nem szabad elmondanom. Mindketten tudtuk, hogy nem tetszene neki a dolog, és apa azt mondta, nem szabad boldogtalanná tennünk őt. Olyan sokat dolgozik értünk, magyarázta.

– Anyád nem látta meg, amikor bement hozzád? – kérdezte Misty.

– Általában a földszinten tartózkodott, reggelit vagy vacsorát készített, esetleg takarított éppen. Anyám mindig pontosan a tervei szerint végzi a munkáját, bármi történjék is – mondtam. – Percnyi pontossággal ki lehet számítani, adott pillanatban hol lesz és mit fog csinálni. A szervezettség megnyugtatóan hat rá.

Annak ellenére, hogy nagyon régen történt, tisztán emlékszem arra a napra, amikor apám először jött be a fürdőszobába. Már a kádban ültem. Nem hallottam, hogy bejött, de egyszer csak ott termett a mosdó mellett. Valószínűleg lábujjhegyen osont be. Mosolyogva meredt rám, és megkérdezte, minden rendben van-e.

Miután bólintottam, jobb kezének mutatóujját beledugta a vízbe, hogy ellenőrizze a hőmérsékletét. Azért tudom, melyik ujját használta, mert láttam nagy vörös anyajegyét megvillanni.

– Jól van – mondta, és még szélesebb mosoly terült szét az arcán. – Nem túl forró.

Megsimogatta a hajam, azután letérdelt a kád elé, és arra kért, mutassam meg neki, hogyan tisztálkodom.

Mindig is azt szerettem volna, hogy több figyelmet szenteljen nekem. Jólesett volna, ha átölel, megpuszilgat, ahogy más apák szokták csinálni a gyerekükkel. És ő az apám volt. Meleg szavaira, gyengédségére, mosolyára vágytam. Mindez olyan ritkaságnak számított nálunk, hogy majd kiugrottam a bőrömből, amikor ilyesmit tapasztaltam. Azt akarom mondani, ezért nem féltem vagy...

– Nem is kell félned most sem. – Marlowe doktornő szólalt meg váratlanul. Mindnyájan felé fordultunk, de mást nem mondott.

Nem kellett megmagyaráznia, tudtam, mire céloz. Azt akarta, hogy hagyjak fel végre önmagam hibáztatásával, hagyjak fel végre a mentegetőzéssel. Bólintottam. Amikor újra ránéztem a lányokra, láttam rajtuk, milyen feszülten várakoznak.

– Tudom, hogy anyád azt tanította neked, nagyon fontos, hogy az ember alaposan megmossa magát mindenhol – mondta apám. – Rajta, Cathy, mutasd meg, hogy kell csinálni.

El nem tudjátok képzelni, milyen izgatott voltam, amikor bemutatót tarthattam neki. Ledörzsöltem a könyökömet, apró lábamat, megmostam a nyakamat, külön odafigyeltem a fülemre, azután felálltam, és a lábam közével, valamint a fenekemmel folytattam.

Ő pedig elismerően nevetni kezdett, tapsolt, és végül kiment a fürdőszobából. Boldog voltam, és amikor később találkoztunk odalent, előbb ránézett anyámra, majd felém fordult, és rám kacsintott. Azután anyám jelenlétében úgy tett, mintha nem is törődne velem. Tulajdonképpen a továbbiakban egyszerűen keresztülnézett rajtam. Amikor oda akartam kuporodni mellé a kanapéra, azt mondta, jobb lenne, ha most már elmennék aludni. Emlékszem, úgy éreztem, mintha arcul csapott volna, pedig alig emelte fel a tekintetét. A fejét csóválta, aztán megint belemerült az olvasásba.

Csak akkor mutatott érdeklődést irántam, amikor bejött hozzám a fürdőszobába. Csak akkor mosolygott, akkor nevetett, akkor simogatott meg, miközben fürödtem. Ilyen alkalmakkor mindig boldog voltam.

– Addig, amíg...

– Amíg... – Misty nem győzte kivárni a mondat végét.

– Amíg duzzadni nem kezdtem.

– Duzzadni? – kérdezte Star értetlenül.

– Úgy érte, addig, amíg el nem kezdett nőni a melle – mondta neki Jade a homlokát ráncolva. Élesen rápillantott Starra, majd visszafordult felém. – Ugye, erről van szó?

– Igen – válaszoltam. Könnyek gyűltek a szemembe, és majdnem kibuggyantak a szemhéjam alól. Visszafojtottam egy apró sikolyt, pedig annyira szerettem volna kiadni magamból. – Igen – suttogtam újra, de az sem biztos, hogy valóban ki is mondtam a szót.

– Ó – sóhajtott fel Misty. Láttam a szemén, hogy tudja, súlyos gondokról fogok beszélni.

– Nem tudom, ti hogy voltatok vele – folytattam –, de amikor nálam elkezdődött, nagyon megrémültem. Elmondtam anyámnak, mi történik velem, de ő azt mondta, ne fecsegyek ostobaságokat.

– Ez nem ostobaság, anya. Valami tényleg történik velem! – tiltakoztam egy napon a reggelinél.

Apám letette az újságot, és meglepetten nézett rám, de nem kelt a védelmemre. Egy darabig érdeklődve figyelt, aztán megint belebújt az újságjába.

– Túlságosan fiatal vagy még az ilyesmihez – dörrent rám anyám, és rosszalló pillantást vetett rám. – A lányok manapság mindent úgy siettetnek. Csak beképezed magadnak, Cathy.

– Nem képzelődöm – kiáltottam, és könnyek szöktek a szemembe. – Meg is mutathatom.

Amikor kezdtem kigombolni a blúzomat, anyám éles hangon felsikoltott. Úgy éreztem, mintha villám csapott volna belém. Emlékszem, a szó szoros értelmében megbénultam, még az ujjaimat sem tudtam megmozdítani.

– Nyugodj meg, Geraldine – szólalt meg apám. – Ő még nem értheti ezt.

Azt hiszem, ő jól látta, hogy anyám túldramatizálja a dolgot, és ezzel megrémít. Miután anyám megnyugodott kissé, lágyabb hangon kioktatott.

– Soha nem vetkőzünk le máshol, csak a szobánkban vagy a fürdőszobában – mondta.

– Akkor menjünk fel a fürdőszobába, és megmutatom neked – javasoltam.

– Erre most nem érünk rá, Cathy. Éppen reggelizünk, és neked sietned kell az iskolába. Különben is, verd ki ezt a hülyeséget a fejedből. – Nem változtatott az álláspontján.

Esdeklőn néztem apámra, hátha ő majd mond valamit az érdekemben, de ő csak a fejét csóválta, majd ismét az újságba temetkezett.

Miután hazamentem az iskolából, újra megpróbáltam előhozakodni a kérdéssel, de anyám nem akart meghallgatni. Kitartott amellet, hogy az egész csak zavaros képzeletem szüleménye.

Olyan nagy ügyet csinálnak a szexből a televízióban, a moziban és a könyvekben, hogy nem csoda, ha megfertőzik vele a gyerekeket – jelentette ki. Akár egy szószékre is felléphetett volna, hogy beszédet tartson a világban folyó undorító erkölcstelenségekről. Mellesleg nem véletlenül használta a „megfertőz” szót. Anyám úgy gondol a szexre, mint egy betegségre, szerinte még levegőt sem lenne szabad venni olyan emberek közelében, akik váltogatják partnereiket. Emlékszem, kisiskolás koromban még az orromat is befogtam, amikor a közelemben olyan dolgokról esett szó, melyeket anyám helytelenített volna.

A három lány tátott szájjal bámult rám. Tágra nyílt szemmel, döbbsen hallgatták, miket hordok össze.

– Tudom, milyen hülyén hangzik mindez, de minden úgy volt, ahogy mondom.

Néhány nappal később, egyik este meghallottam, hogy apám bejön a fürdőszobába, miközben fürdöm. Mint mondtam, akkor körülbelül kilencéves voltam, ezért voltam annyira ideges és zavarodott. A testem ellentmondott a koromnak, tényleg kezdtem azt hinni, hogy torzszülött vagyok.

– Szóval miről akartál beszámolni anyádnak? – kérdezte apám befelé jövet.

Felálltam, és megmutattam neki, mire ő bólintott. Egy darabig úgy vizsgálgatott, mint egy orvos, aztán finoman megnyomogatta a mellem pókszerű ujjaival.

– Úgy látom, igazad volt – mondta bólogatva és mosolyogva. – Elmondom anyádnak is. Egyáltalán nem kell aggódnod. A szokásosnál egy kicsit korábban bekövetkezett, de semmi olyasmi nem történik veled, amitől tartanod kellene.

Olyan gyengéden és kedvesen beszélt, hogy azonnal megkönnyebbültem. Arra gondoltam, miért nem lehet anyám is ilyen kedves, aggódó és szerető szülő?

– Már most megmondhatom, hogy nagyon csinos, különleges lány lesz belőled – folytatta apám. – Apa különleges kincse leszel – tette hozzá. Azelőtt sohasem mondott ilyesmit, ezért nagyon boldog lettem. Ha ezután ettől még jobban szeret, gondoltam, akkor tényleg nem lehet benne semmi rossz.

Alig egy héttel később anyám bejött a szobámba, amikor éppen a házi feladataimmal foglalkoztam. Belépett, és bezárta az ajtót maga után.

– Nos, jól van – szólalt meg, mintha irtózatossá erőfeszítésébe kerülne kipréselni minden szót –, mutasd meg, amiről a múltkor beszéltél.

Eszembe jutott, hogy apám valóban megtette, amit ígért, és elmondta neki, mit látott. Egyáltalán nem féltem és nem szégyenkeztem többé. Gyorsan kigomboltam a blúzom, és megmutattam neki. De nem úgy reagált, ahogy apám, hanem undorodva fordult el tőlem. Olyan arckifejezést öltött, mintha romlott ételbe harapott volna. Azt hittem, valóban baj van velem.

– Minden rendben van velem? – kérdeztem félelemtől reszkető hangon.

– Egyáltalán nincs rendben – válaszolta. – Túl korai ez még neked. És fogalmam sincs, hogy fogsz kinézni vele. Holnap veszek neked valamit, amit felvehetsz a blúzod alá – ígérte, majd sarkon fordult, és kiment. Úgy hagyott ott, mintha valami förtelmes lény volnék.

Másnap vett nekem egy tornatrikót, de fejlődésem rohamosan felgyorsult, és az iskolai év végére már nem lehetett azt állítani, hogy lapos a mellem.

– Ez így nem igazságos – mondta Misty. – Anyám azt fontolgatja, hogy csodamelltartót vesz nekem, hogy ne legyek olyan lapos, és tessék, neked már ötödikes korodban a dekoltázsod okozott gondot!

– Annak ellenére, hogy milyen gyorsan fejlődtem, anyám megtagadta tőlem a normális melltartót. Amikor panaszkodni kezdtem a tornatrikóra, egy számmal nagyobbat vett helyette, de még úgy is szorított. Óriási megkönnyebbülést jelentett, ha este végre levehettem magamról.

Anyám nem hallgatott rám, hiába panaszkodtam. Azt mondta, jobban tenném, ha nem foglalkoznék annyit a melleimmel. Amikor közöltem vele, hogy bizsereg a bőröm, és olyan, mintha csiklandoznának, elvörösödött, és azzal vádolt, hogy piszkos a fantáziám. Egyszer még pofon is vágott, amiért apám előtt mertem említést tenni róla. Később félrevont, és azt mondta: – Tisztességes nők sohasem beszélnek ilyesmiről férfiak jelenlétében, hallod?

Férfiak? Persze apám volt az egyetlen férfi a közelemben, de őt nem vettem egy kalap alá a többiekkel. Emlékszem, nagyon furcsán

éreztem magam, amikor anyám úgy utalt rá, mint egy idegenre, sőt ellenségre. Sok mindent el kellett titkolnunk előle csak azért, mert férfi. Eszembe jutott, mi lenne, ha tudomást szerezne apa és lánya közös titkáról? Apám aggodalmaskodott egy ideig, de aztán megnyugodott, mert megértette, hogy nem fogom elárulni.

Természetesen mindenre bólintottam, akármit is mondott nekem az anyám, és igyekeztem úgy viselkedni, ahogy elvárta tőlem, de nem foghattam be a fülem, amikor osztálytársaim a szexről vagy hasonlóról beszéltek. Olyan sok kérdés megfogalmazódott bennem, és néha annyira aggódtam. Megpróbáltam olvasni a témáról, de tudtam, ha anyám megtalálja a kiadványokat, azonnal kidobja őket a kukába, még akkor is, ha könyvtári példányokról van szó, és ki kell fizetnem az okozott kárt. Kijelentette, hogy ilyen szemetet nem lenne szabad iskolai könyvtárban tartani, különösen egyháziban nem.

Egyszer el akartam dugni előle egy könyvet. Akkor fedeztem fel, hogy anyám naponta átkutatja a szobámat, és mindenfelé – még a matrac alatt is – szexről szóló kiadványokat keres – mondtam.

– Úgy hangzik, mintha nem is az otthonodról, hanem egy börtönről beszélnél – szolt közbe Jade.

– Néha úgy érzem, hogy az is – ismertem el.

– Az én szobám az én külön világom. A szüleim nem mernének kutakodni benne – folytatta Jade. – Mi is emberek vagyunk, az életkorunk egyáltalán nem számít. Hülyeség azt gondolni, hogy azért, mert még nem értük el tizennyolcadik évünket, kevesebbet érünk.

– Igazad van – bólintott rá Misty.

– Sok minden más is zavart még. Érzékenyebb lettem. Néha lefeküdtem az ágyamra, és sírva fakadtam. Láthatóan minden ok nélkül. Patakokban folytak a könnyeim, és rázkódtam a zokogástól. Ha anyám éppen arra járt és meghallotta, nem törődött vele. A bizalmas beszélgetés zavarba hozza, különben is undorodik tőle. Elveszettnek és zavarodottnak éreztem magam. Sokkal nehezebbé vált az életem.

– És apád mit szolt mindehhez? – kérdezte Star. – Végére is azt mondta neked, te vagy az ő különleges kincse, nem igaz?

– Apám nagyon elfoglalt volt akkoriban. Átment egy másik brókercéghez, és akkor építette ki az új klientúráját.

Életünket a megszokás tette unalmassá. Az egyik nap olyan volt, mint a másik, még a hétvégék is egybefolytak a szürke hétköznappal. És a fejlődésem miatt magányosabb lettem, mint valaha. Sokszor eszembe jutott, hogy tényleg torzszülött vagyok, és erőnek erejével kellett elhessegetnem magamtól a gondolatot. Megpróbáltam azt tenni, amit anyám mondott, de olyan lettem, mint egy gumiszalag, amely egyre jobban kifeszül, és már majdnem szétpattantam.

– Voltak barátaid, akikkel elbeszélgethettél volna? – kérdezte Misty.

– Rettegtem a bizalmas beszélgetésektől, és a többi lány ezt tudta rólam. Legtöbbször csak kigúnyoltak. Amikor előhozakodtak a szexszel és a fiúkkal, úgy éreztem, megfeszül a testem, és legszívesebben befogtam volna a fülem. Olyankor valamilyen ürüggyel inkább otthagytam őket. Azt hiszem, a viselkedésem csak erősítette másokban azt a képet, amely szerint torz és hóbortos vagyok. Nem igazán akartak barátkozni velem.

Nehogy azt higgyétek, hogy nekem nem volt szörnyű. A többiek egymáshoz jártak, bulikat rendeztek, de engem nem hívtak meg sehova sem. Moziba is alig jártam. Úgy éreztem, mintha egy üvegfal túloldalán állnék, és onnan bámulnám, mi zajlik a világban.

Egy este, fürdés közben ismét sírhatnékom támadt, és olyan erővel rázott a zokogás, hogy még a víz is kilötyyent a kádból. Anyám csipkét varrt odalent. Hallottam, hogy nyílik szobám ajtaja, és egy pillanattal később apám állt előttem mosolyogva.

– Mi ez az egész, Cathy? Miért sírsz? – kérdezte. A fejemet ráztam, hiszen én magam sem tudtam az okát. Hogy magyarázhattam volna el neki vagy bárki másnak olyasmit, amit nem értettem.

Észrevette a piros csíkokat a mellem és a hónaljamban körül. Aggodalmasnak látszott.

– Mik ezek rajtad? – folytatta a kérdezősködést. – Csak nem kiütések? – Odalépett a kádhoz, letérdelt, hogy közelebről is szemügyre vegye a csíkokat.

– Nem – válaszoltam. – Attól a tornatrikótól vannak, amelyet anya hordat velem.

– Ezek szerint nem valami kényelmes viselet – mondta szomorúan. – Szegény kis kincsem.

Felállt, odament a szekrényhez, és valamilyen hűsítő kenőccsel tért vissza. Először törülközővel szárazra törölte a felsőtestemet, aztán azt mondta, dőljek hátra, és engedjem el magam, majd a krémmel finoman bekente a mellemet.

– Jól van – suttogta. – Így biztosan jobb lesz. Ugye, érzed a különbséget? – kérdezte, amint hosszú ujjait végigfuttatta a mellemen.

Valóban elmúlt a viszketés. Amikor kinyitottam a szemem, fölöttem állt, és különös arckifejezéssel nézett rám. Egy pillanatra megrémültem, és összezavarodtam. Azután halkán beszélni kezdett. Megígérte, hogy megbeszéli anyámmal, mit tett velem az a szörnyű tornatrikó.

Lehajolt, és finoman homlokomban csókolott. Nálunk nem volt divatban a puszilkodás, ezért akárhányszor kaptam egy puszit, szívem legmélyebb sarkába rejtettem. A szeretet minden megnyilvánulása olyan volt számomra, mint egy értékes drágakő.

Egyébként, ha apám beszélt is anyámmal a tornatrikóról, anyám ezt egyáltalán nem említette. Nem törődött azzal, szorít-e a trikó vagy sem. Továbbra is panaszkodtam neki, ő pedig ugyanazt válaszolta, mint mindig: még nem jött el az ideje, hogy valami mást viseljek; ha megtenném, még jobban kiemelném túl korán bekövetkezett fejlődésemet, azzal magamra vonnám mások figyelmét, akik megjegyzéseket tennének rám, attól pedig előbb vagy utóbb kiborulnék.

Végül fellázadtam, és nem voltam hajlandó felvenni a tornatrikót többé. Amikor anyám meglátta, hogy mindössze egy szál blúzban indulok iskolába, megenyhült, és azonnal vett nekem egy rendes melltartót. De nem sokkal azután, hogy megvette, ki is nőttem, anyám pedig újra dúlt-fült mérgében.

Egyszer még azt is elhatározta, hogy elvisz az orvoshoz. Gondolhatjátok, mennyire elkeseredhetett, ha ilyen lépésre szánta el magát.

– Lehet, hogy valami irtózatoss baj van a hormonjaiddal – mondta elgondolkodva, és ezzel persze újra megrémített. Ennyi erővel azt is mondhatta volna, hogy nemsokára akkorára nővök, hogy a cirkuszban fognak mutogatni. Kutatni kezdtem a könyvtárban, hogy magyarázatot találjak az esetemre. Azt se bántam volna, ha rábukkanok egy módszerre, amellyel le lehetett volna lassítani a fejlődésemet.

A hetedik osztályban felvilágosító órát tartottak nekünk, de csak homályosan és általánosságokban érintették a nemi érést és a szexualitást, így tulajdonképpen semmi újat nem tudtam meg önmagamról. Anne nővér nem engedélyezte a külön kérdéseket, legalábbis azokat nem, amiket ő nem talált helyénvalónak. A legtöbbet akkor tanultam, amikor a többiek beszélgetését hallgattam az öltözőben, de nem igazán könnyebbültem meg a hallottaktól.

Egyedül csak akkor nem éreztem magam torzszülöttnek, amikor apa bejött hozzám. Azt mondta, azért jön, mert szerinte többször is be kell krémezni a „kiütéseimet”, nehogy kiújuljanak. Ő még akkor is látni vélte rajtam a bőrpírt, amikor már nem volt semmi bajom.

Egyszer, miután befejeztem a fürdést, azt mondta, feküdjek hasra az ágyamon. Az egész testemet bekente valamilyen olajjal, hogy puha legyen a bőröm. Egy porcikámat se hagyta ki. Amikor kuncogni kezdtem, mert csiklandozott, csendre intett. Azt mondta, lélegezzek mélyeket inkább, nehogy anyám tudomást szerezzen kis titkunkról.

Elhallgattam, és mély levegőt vettem. Túl gyorsan és sokat beszéltem egyszerre, mert azt hittem, ha megállok, nem lesz elég erőm

ahhoz, hogy folytatni tudjam a mondókámat.

Abban a pillanatban poharak csörömpölését hallottuk a folyosóról, és néhány másodperccel később Emma jelent meg az ajtóban, és meghozta szokásos limonádénkat és aprósüteményünket. Ezen a napon csinos, csipkegalléros blúzt és bokáig érő, sötétkék szoknyát viselt. Ki is festette magát egy kicsit, haját gondosan eligazgatta, és hajtúvel megtűzte.

– Jó reggelt, lányok – köszöntött bennünket. – Sajnálom, hogy nem én fogadtalak benneteket, de fogorvoshoz kellett mennem. Gyökérkezelést fogok kapni, és, őszintén szólva, félek tőle – magyarázta szomorúan, de aztán gyorsan elmosolyodott. – De ez még nem azt jelenti, hogy itt a világ vége.

A lányok mereven bámulták az asszonyt, és tudtam, mire gondolnak. Emmának legalább kétszer akkora a melle, mint az enyém. Szinte hallottam a gúnyos megjegyzéseket, mint például: „olyan nagy a melle, hogy tíz perccel hamarabb beér a szobába, mint ő maga”. Ilyeneket mondtak rólam a fiúk az iskolában. Vajon néhány év múlva én is úgy fogok kinézni, mint Emma?

Az asszony letette a tálcát az asztalra, és hátralépett.

– Szükségük van még valamire, Marlowe doktornő? – kérdezte a húgát.

– Köszönjük, nincs, Emma.

– Vidámnak látszotok ma reggel, pedig milyen csúnya idő van. Utánanézek az ebédnek – mondja, és hirtelen kínosnak érezte hallgatásunkat. Rápillantott Marlowe doktornőre, aztán kisietett a szobából.

– Egyetek-igyatok, lányok – szólta a doktornő, miközben felállt a székről. – Amíg kis szünetet tartunk, én elintézek egy fontos telefonhívást.

Ránk mosolygott, majd odament az íróasztalához. Star töltött magának egy pohár limonádét, Misty pedig vett a süteményből. Engem is megkínált vele, de nem volt kedvem a rágcsáláshoz.

– Csak inni szeretnék – mondtam neki.

– Miért olyan merev az anyád? – kérdezte váratlanul Star. Biztos vagyok benne, hogy még ő is jobbnak látta, ha nem apámról kérdez.

– Történhetett velem valami gyerekkorában – kockáztatta meg Jade.
– Lehet, hogy... megerősakolták, amikor kislány volt – vetette fel, és tágra nyílt szemmel fordult felém. – Megerősakolták?

– Nem tudom – feleltem. – Ha úgy történt volna, akkor sem árulná el nekem. Még az elvetélt magzatáról sem mondott semmit. Már mondtam nektek, hogy hogyan áll hozzá az ilyen kérdésekhez.

– Talán neki nagyobb szüksége van egy pszichiáterre, mint neked vagy bármelyikünknek ebben a szobában – folytatta Jade.

– Ő is találkozott Marlowe doktornővel, ahogy a ti születek is, de ő nem hisz a terápiában. Kis híján engem sem hozott el ide ma reggel.

– Na persze. Azért, hogy ne teregezzétek ki a szennyest, ugye igazam van? – kérdezte Star.

Mosolyogva bólintottam.

– Cathy, barátokra és némi segítségre van szükséged.

– Talán mi lehetnénk a barátai – javasolta Misty.

– Mi? Azért vagyunk itt, mert a mi életünket is elcseszték, nem igaz? Az a helyzet állna elő, hogy vak vezetne világtalant – mondta Star. – Normális barátokra van szüksége.

– Én normális vagyok – jelentette ki Jade ingerülten. – Ugyanúgy ahogy más is odakint a városban. Talán még normálisabb is.

Star összevonta a szemöldökét.

– Hallottuk a történetedet. Ne próbálj meggyőzni minket az ellenkezőjéről. – És mielőtt Jade válaszolhatott volna, hozzátette: – Te is hallottad a miénket. Ne tegyünk úgy, mintha nem lennének gondjaink, vagy nem cipelnénk súlyos terheket, oké?

– Attól még lehetünk a barátai – bizonygatta Jade.

– Lehet, hogy nem is akarja, hogy a barátai legyünk. – Star csípőre

tette a kezét. – Fogadni mernék, most is csak egyet akarsz, mint mindig: beleütni az orrod mások életébe.

– Azt hiszed, mindent tudsz rólam, mert meghallgattad, amit mondtam? Nem tudhatsz mindent. Nem tudsz eleget ahhoz, hogy ítélezhess felettem vagy mások felett. Pont te vagy az, aki arrogáns közöttünk.

– Igazad van. Neked mindig igazad van – zárta le a kérdést Star, majd felém fordult. – Nos, hallottad, milyen problémáink vannak. Akarsz ilyen barátokat?

– Igen – válaszoltam. – Miért ne?

Jade csillogó szemmel harapott bele a süteményébe, Star pedig elfordult tőlem.

– Te sem vagy könnyű eset. Egyikünk sem az. Hogyan is neveztl minket, Misty? Árváknak, akiknek vannak szülei? – kérdezte tőle Star.

– Igen, úgy van.

– Rendben van – folytatta Star. – Javaslom, hogy Jade legyen az ÁVSZ-esek elnöke.

– Támogatom – csatlakozott hozzá Misty nevetve.

– Ki mondta, hogy elnök akarok lenni? – csattant fel Jade.

– Akárhol megjelenesz, mindenütt te akarsz a hangadó lenni. Nem kell hozzá nagy tehetség, hogy lássa az ember.

Jade rámeredt egy pillanatra, aztán bólintott.

– Rendben, elfogadom. Én leszek az elnök – közölte.

– Várj egy kicsit. Még szavaznunk is kell. Aki mellette van, emelje fel a kezét.

Mindnyájan felemeltük a kezünket.

– Akkor ezt eldöntöttük – mondta Star. – Megalakítottuk az ÁVSZ-esek szövetségét, és Jade lett az elnökünk.

Mindenki hangosan nevetett, amikor Marlowe doktornő visszatért

közénk. Mosolyogva fürkészett bennünket.

– Valami fontos eseményről maradtam le? – kérdezte.

– Csak egy választásról – válaszolta Star. Marlowe doktornő zavartan pislogott, erre megint nevetni kezdtünk.

Végig tudom csinálni, csak erre tudtam gondolni. Ittam még egy kis limonádét. És végig is fogom csinálni.

5.

– Nyolcadikos koromban szörnyű dolog történt velem – folytattam a történetem, miután mindenki megitta a limonádéját és visszaült a helyére. Rápillantottam Marlowe doktornőre. Sem nekem, sem a többieknek nem adott utasításokat azzal kapcsolatban, miről beszéljünk és miről ne. Úgy nézett ki, mintha maga sem tudná, mit fogunk mondani, és érdeklődve hallgatná, mire jutunk elbeszélésünk során. – Most, visszatekintve, nem tűnik olyan borzalmasnak, de akkor... Jó sok időbe beletelt, míg végre beszélni tudtam a történetekről – mondtam tovább. – Eltitkoltam az esetet a szüleim elől, és valójában még mindig nem mondtam el az anyámnak. Tudom, hogy mindenképpen engem hibáztatna érte. Egy ideig apámnak sem mertem beszélni róla, mert attól féltem, hogy véletlenül elszólja magát anyám előtt, így inkább lenyeltem az egészet, mint egy keserű orvosságot, és magamban tartottam, pedig minden éjjel éreztem, hogy kikívánczik belőlem, mint valami romlott étel, amikor jéghideg verejtékben úszva és könnyáztatta arccal felébredtem.

Mindenki hallgatott. Még a lélegzetüket is visszafojtották. Olyan csend honolt a szobában, hogy jól hallottuk a távoli, flancos házakban dolgozó kertészek fűnyíróinak berregését. A motorok monoton zaja jól illett a borús éghez, a vihar előtti fülledtséghez.

– Mondd már meg, miről van szó! – tört ki Misty. Láttam, hogy Jade bokán rúgja, ezért hátradől, és beharapja az alsó ajkát.

– Akárhányszor barátkozni akart velem valaki az iskolában, anyám gondoskodott arról, hogy véget vessen örömömnek. Mindig talált jó kifogást, hogy ne bonyolódjam baráti kapcsolatokba. Megnézett egy vitaműsort a tévében, ahol a vendég a mai társadalom fiatalságának problémáiról beszélt. Egyetértett azzal a következtetésével, amely szerint minden gond abból származik, hogy a fiatalok sokkal nagyobb hatást gyakorolnak egymásra, mint a szüleik rájuk.

– Az azonos korúak közti nyomás erősebb, mint a család – jelentette be anyám, mintha ez valamilyen új, eget rengető felfedezés lenne. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor kifejtette véleményét a vacsoránál. Olyan lázba hozta a vitaműsor, hogy egyfolytában csak arról beszélt apámnak, aki unottan látszott, de udvariasan végighallgatta, és rábólintott, mint mindig.

– Ezek után akárhányszor megemlítettem egy-egy lányt az iskolából, keresztkérdéseknek vetett alá. Néhányszor olyan vallatásnak voltam kitéve, mint a vádlottak a spanyol inkvizíció idején – magyaráztam nevetve. – Emlékszem, amikor jogi eseteket néztem a tévében, elképzeltem anyámat a tárgyalóteremben, ahol kérdéseket tesz fel a vádlottnak, kellemetlenkedésével alaposan megdolgozza, miközben merőn az arcába bámul, és figyeli szemének minden villanását, szájának minden rezdülését.

– Az én anyámnak nem lehet hazudni. Egyszerűen nem lehet megtenni vele – jelentettem ki.

– Pedig néha nem árt, ha hazudik az ember a szüleinek – jegyezte meg Jade.

Misty élénken bólogatott. – Jade-nek igaza van. Jobb neked is és nekik is. Amiről nem tudnak, az nem fáj nekik.

– Az én anyám egészen másképp volt ezzel – kapcsolódott be Star. – Soha nem tudta, mi az igazság, hacsak bele nem botlott. Sokkal kényelmesebbnek találta a hazugságokat.

– Ebben az esetben hazudtál anyádnak, vagy nem mondtad el neki a teljes igazságot? – kérdezte tőlem Misty. Elmosolyodott. – Néhanapján én csak ezekkel a módszerekkel tudtam boldogulni.

– Azt hiszem, a kettő kombinációját alkalmaztam – válaszoltam. – Persze kezdetben gondolni sem mertem ilyesmire. Ideges lettem, és félttem is tőle. Mint mondtam, elég volt megemlítenem újdonsült barátnőm nevét, anyám máris lecsapott rám.– Hova mentél el vele? Pontosan mit mondott neked? Mit értett az alatt? Kik a szülei? Hol laknak? Hogy néz ki?

Csak úgy záporoztak rám a kérdései. A következő kérdést már azelőtt feltette, hogy válaszolhattam volna az előzőre. És minél kevesebbet tudtam a szóban forgó lányról, annál rosszabb volt a helyzet. Rendszerint úgy végződött a vallatás, hogy ismét eltiltott barátnőmtől, és felhívta a figyelmemet, még a nevét se említsem többé.

Jade haragosan perdült Marlowe doktornő felé.

– Hogyan engedheti meg, hogy ilyen szörnyeteggel éljen? Az a nő veri. Nem hagyja barátkozni. Úgy bánik velem, mint a ronggyal. Miért nem értesíti a hatóságokat?

Marlowe doktornő lassan behunyta a szemét, majd amikor ismét kinyitotta, mosolyogva azt válaszolta:

– Cathynek még nagyon sok mondanivalója van, és végig kellene hallgatnod, mielőtt következtetéseket vonnál le, Jade. Ugye, te sem szereted az elhamarkodott ítéleteket?

Jade visszafordult hozzám, de még mindig füstölgött magában. Szorosan összefonta a karját, szeme villogott dühében.

– Anyád egy náci – morogta.

Nem nevettem rajta, és nem is fűztem megjegyzést hozzá. Hirtelen émelygés tört rám. Megvártam, míg elmúlik, sóhajtottam egyet, és folytattam.

– Volt egy lány, akit Kelly Sullivannek hívnak, és akinek az apja hivatalnokféle az egyházközségben. Azt hiszem, az ingatlanok kezelésével és hasznosításával foglalkozik. Anyja szklerózis multiplexben szenved, és tolószékhez kötött. Egy kellemes, földszintes házban laknak úgy tízperces autóútnyira tőlünk.

Kellynek szép zöld szeme és lángoló vörös haja van. Sokkal alacsonyabb és vékonyabb volt, mint én, de ugyanezt mondhatnám a legtöbb, akkori nyolcadikos lányról. Utálta a szeplőit, mert teljesen beborították az arcát és a nyakát, de ettől függetlenül csinos arca volt. Úgy gondolta, a szeplői elcsúfítják, tehát hasonló problémával küszködött, mint én. A szülei egyvalamiben követték anyám elveit:

nem hagyták, hogy fesse és rúzsozza magát. Egy darabig úgy gondoltam, hogy sok közös van bennünk. Azt reméltem, hogy igazán jó barátokká válunk. Gyakran beszélgettünk az ebédlőben, és három tantárgyat együtt tanultunk. Megvoltak a maga barátai, de nem látszott túlságosan népszerűnek. Az iskolában szégyenlősnek mutatkozott, de amikor találkozott anyámmal, olyan édesnek és udvariasnak bizonyult, hogy anyám tőle szokatlan módon azonnal a szívébe zárta. Az igazat megvallva, még féltékeny is voltam rá.

Kellynek akkor még nem volt nőies alakja, és ezt anyám jónak, normálisnak tartotta. Amellett „tessék szíves lenni” stílusával a szófogadó és udvarias kislány mintájaként teljesen lekenyerezte. Annyit beszéltem róla otthon, hogy végre anyám megengedte, hogy eljöjjön hozzánk egyik délután. Tartottam ettől a találkozástól. Attól féltem, ha anyám őt is bombázni kezdi a kérdéseivel, nem akar majd beszélni velem többé. De megkedveltem ezt a lányt, barátkozni szerettem volna vele, és anyám jóváhagyása nélkül lehetetlen lett volna. Nagyon ideges voltam.

De ahogy már mondtam, legnagyobb meglepetésemre anyám jobban megkedvelte Kellyt, mint reméltem. Valamilyen morbid oknál fogva elégedettséggel töltötte el, hogy a lány anyja mozgáskorlátozott, annak pedig különösen örült, hogy az apja az egyház szolgálatában áll.

Ennek ellenére sokáig habozott, míg végre megengedte, hogy elmenjek Kellyékhez tanulni. Először mindössze két órát adott, és a megbeszélte időpontban percnyi pontossággal jött értem hozzájuk. Tudtam, mihamarabb beülök mellé a kocsiba, minden Kellyvel eltöltött másodpercről be kell majd számolnom neki.

Tényleg tanultunk, de zenét is hallgattunk, és másokkal is beszélgettünk telefonon. Kelly anyja nagyon kedves asszonynak bizonyult, és én irigyeltem barátnőmet, amiért olyan bizalommal teli, szeretetteljes légkörben él. Szinte azt kívántam, bárcsak az én anyám is tolószékhez lenne kötve. Arra gondoltam, ha súlyos betegség kínozná, akkor sokkal szeretőbb anya lehetne, de később utáltam

magam, amiért ilyen szörnyűséget forgattam a fejemben.

Jade azonban egyetértett velem. – Lehet, hogy nem lenne annyira gonosz, ha tőled függne – morogta.

– Úgy van – csatlakozott hozzá Star. Nem akartam megvitatni ezt a kérdést. Még mindig büntudatom volt attól, hogy ilyesmi egyáltalán eszembe jutott.

– Kelly apja is kedves ember volt, és jól láttam, milyen szeretettel és gondoskodással veszi körül a feleségét – folytattam.

Máskülönben, azok után, hogy többször is megfordultam Kellyéknél, és semmi szörnyűség nem történt, anyám nem aggódott annyira, amikor egy pénteki napon elkéredzkedtem tőle Kellyhez vacsorára.

Elhallgattam egy pillanatra, aztán Misty meglepedésére hozzáfűztem: – Nem ez a teljes igazság. Valóban ettünk is, de nem igazi vacsoráról volt szó. Pizzát rendeltünk, és Kelly meghívott hozzájuk néhány lányt és fiút is.

– Szóval buliztatok.

– Azt hiszem, igen. Soha nem voltam még bulin másoknál, így nem tudtam, annak lehet-e nevezni azt az estét. Kelly sem mondta el részletesen, mire számíthatok, és valójában csak aznap délután tudtam meg, hogy fiúk is jönnek. Azt hittem, kiugrik a szívem a helyéről. Rettegtem, hogy anyám rájön az igazságra. Arra gondoltam, pont akkor toppannak majd be a fiúk, amikor anyám kitesz a kocsiból Kellyék háza előtt, vagy egyszerűen rám néz, és agyának hazugságvizsgálója egyszerre működésbe lép, és leleplezi az összeesküvést. Megpróbáltam kitérni előle, miután hazamentem az iskolából, de lehívott a földszintre, hogy kioktasson a viselkedés szabályait illetően.

Az ölemben ejtett kézzel leültem a nappaliban, anyám pedig odaállt elé. Apám még nem jött haza. Bróker munkatársaival időnként betérnek egy-egy kocsmába, hogy megünnepeljék a nap sikereit vagy meggyászolják a veszteségeket.

– Mi nem mondunk asztali áldást minden vacsoránál – kezdte anyám a kioktatást –, pedig azt kellene tennünk. Ez apád hibája, nem az enyém. Szóval ne tégy úgy, mintha nem tudnál arról, hogy ilyen is van, és ne add tudtukra, hogy mi nem követjük a hagyományt. Különbözik pedig senkinek semmi köze hozzá. Hajtsd le a fejed, tisztán és világosan mondd ki az áment, megértetted?

– Igen, anyám – válaszoltam az ajtót bámulva. Azon igyekeztem, hogy ne lássa meg a büntudatot rajtam.

– Ne bámuld barátnőd tolószékben ülő anyját.

– Nem fogom azt tenni, anyám.

– Attól, hogy mi nem ragaszkodunk a vacsorával járó etikethez, még nem jelenti azt, hogy hanyagul és udvariatlanul viselkedhetsz az asztalnál. Ez csak azért van így, mert apád egyáltalán nem szereti a formáságokkal kísért étkezéseket. Mindent előkészítettem az ebédlőasztalon – mondta. – Állj fel, és gyere utánam.

Meglepett, milyen messzire hajlandó elmenni annak érdekében, hogy megfelelő tanácsokkal lásson el. Fellapozott egy könyvet, amelyben a vacsorázás etikettjét ismertették. Előszedte az összes ezüstneműnk, a legfinomabb porcelánkészletünket és a legszebb szalvétáit.

– Ül le – utasított a székre bökve. Kezébe vette a könyvet, és két tenyerében tartotta, ahogy a Bibliát szokták. Még a hanghordozása is egy vasárnapi iskolai tanítóóra emlékeztetett.

– Tudnod illik, hogy az evőeszközöket használatuk sorrendjében helyezük el; amelyiket először használjuk, a tányértól legtávolabbra tesszük. A salátásvilla közvetlenül a tányér bal oldalára kerül, azt követi a húsvilla, de lehet, hogy az, péntek lévén, nem is lesz ott. Azután jön a halvilla, és azt használjuk legelőször. Jobbra pedig első a salátáskés, következő a húskés – amelyet ma kihagyhatnak –, majd azt követi a halkés. A késeken kívül helyezik el a leveseskanalat és – ha van nekik – a gyümölcsöskanalat. A desszertesvillákat és – kanalakat a desszertestányéron hozzák, de lehet, hogy azokat is előre

kikészítik. Persze nem tudhatom, mennyire ragaszkodnak az előírásokhoz. Azt már tudod, mi a vajastányér. Jegyezd meg: ne könyökölj az asztalra, ne szürcsöld a levest, és ne beszélj tele szájjal. Van kérdésed?

– Nincs, anyám – válaszoltam. Elképzélhetitek, milyen kínokat éltem át, mert tudtam, hogy mindössze néhány pizzásdobozt fogunk kinyitni, a szeleteket valószínűleg rácsúsztatjuk pár papírtányérra, és lepattintjuk a szódásüvegek kupakját. Ezek után még jobban megrémültem: mi lenne, ha megtudná az igazságot? Nyugodtan vádolhatott volna azzal is, hogy bolondot csináltam belőle.

Szó szerint vacogott a fogam, amikor eljött az ideje, hogy elvigyen Kellyékhez. Attól tartottam, még bejön velem a házba, de anyám maga is tartózkodó, így csak kitett a kocsiból.

– Hívj fel, mikor jöjnek érted. Ne maradj túl sokáig, Cathy, ne élj vissza a vendégszeretetükkel. Á, és minden falat után töröld meg a szádat a szalvétával. Ha szükséged van valamire az asztalról, illedelmesen kérd, aztán köszönd meg. Ne beszélj, hacsak nem kérdeznek – figyelmeztetett.

– Oké – morogtam lehajtott fejjel, és elsiettem a bejárati ajtó felé, közben azon imádkoztam, hogy senki ne érkezzon meg, míg anyám ott van. Senki nem jött, mert már mindannyian a házban voltak. Nem tudtam, hogy Kelly szülei nem lesznek otthon. Az apja étterembe vitte a feleségét vacsorázni.

Amikor Kelly ajtót nyitott, olyan hangos zene szólt a házból, hogy azt hittem, utoléri anyám kocsiját, ő meghallja, és képes lesz visszafordulni.

Egy kicsit megijedtem. Kelly teljesen átalakult. Egy szál blúzt viselt, azt se gombolta be, csak lazán megkötötte a derekán. Farmert húzott, cipő és zokni nélkül. Én pedig a legjobb ruhámat vettem fel.

– Megjött! – kiáltotta Kelly, és a többiek odajöttek az ajtóhoz.

– Gondolom, tátott szájjal álltam előttük. Valóban csak egyedül én öltöztem igazi vacsorához – ki is nevettek az öltözékemet –, mindenki

más farmert és pólót viselt. A fiúkat természetesen nem ismertem, de hamar bemutatták őket. Túlságosan ideges voltam ahhoz, hogy megjegyezhessem a teljes nevüket. Ott volt Michael, egy magas, kreol bőrű, világosbarna hajú és barna szemű fiú; Tony aki alacsony és köpcös volt, de felfigyeltem szép kék szemére; és Frankié, egy fekete hajú és fekete szemű, tömzsi srác. Eljött Talia Morris, Jill Brew-ster, akiket az iskolából ismerek, de nem túlságosan jól. Megtudtam, hogy Tony Jill bátyja, és ő hozta el a barátait. Tony, Frankié és Michael nem egyházi iskolába jártak.

A második meglepetés akkor ért, amikor felfedeztem, hogy a poharukban nemcsak kóla van. Tony hozott magával egy üveg rumot. Rögtön a kezembe nyomtak egy poharat, amelyet úgy tartottam, mint egy pisztolyt, miután megtudtam, mit töltek bele.

– Én nem ihatok ilyesmit – mondtam nekik. –Anyám azonnal megérzi az alkoholszagot rajtam.

– Ne aggódj emiatt. Majd rágsz egy kis rágógumit, és szájvízzel gargalizálsz. Mi már nagy gyakorlatot szereztünk ebben – biztosított Tony. – Néha még az iskolában is iszunk – tette hozzá nevetve. – Gyere beljebb, és élvezd a bulit! – Szó szerint belém erőltette az italt. Nem éreztem a rum ízét, de később megtudtam, hogy valóban benne volt, mert hamarosan pihekönnyűnek éreztem magam.

Azt hiszem, minden magával ragadott a bulin. A fiúk elmeséltek egy csomó történetet életükről és az iskolájukról. A miénkhez képest biztosan izgalmas lehetett minden napjuk. Leültem Kelly ágyára, és figyeltem őket: cigarettáztak, táncoltak, és rumos kólát ittak. Időnként az én poharamat is teletöltötték. Amikor meghozták a pizzát, mindnyájan nekiestünk. Sokat nevettem, és boldognak éreztem magam. Csatlakoztam a lányok beszélgetéséhez, akik kifigurázták az apácákat és ez egyházi iskolát. Nekem ez olyan volt, mintha egy idegen országba csöppentem volna. Néhány dolog megrémített ugyan, de igyekeztem nem kimutatni.

Nem akartam rágyújtani, de mindannyian dohányoztak körülöttem, és látszólag lehetetlen volt nem követni olyasmit, amit mindenki

csinált. Halványan átsuhant az agyamon, mit mondott anyám a fiatalokra nehezedő nyomásról, de a komoly gondolatokat gyorsan kivettem a fejemből, illetve a rum tette meg helyettem.

Valami történt az agyammal. Teljesen összezavarodtam. Hirtelen mindenki olyan idétlennek tűnt. Először azon kezdtem nevetni, ahogy Michael a szemét forgatta ivás és cigarettázás közben. Olyan komolynak és kifinomultnak akart látszani. Amikor észrevette, hogy őt nevetem, felhúzta a szemöldökét, és kérdően nézett rám, mire én újra nevetésben törtem ki. Mintha átszakadt volna egy gát. Nem bírtam abbahagyni. A többiek azt tartották mulatságosnak, ahogy én nevetek, és ők is hahotázni kezdtek. Úgy röhögtem, hogy a könnyem is kicsordult.

Váratlanul mellettem termett Frankié, és átfogta a vállamat.

– Jobb lesz, ha összetartom, mert úgy nevet, hogy a végén még szétesik itt nekünk! – kiáltotta, mire a többiek is csatlakoztak a kórushoz. Úgy látszott, láncreakciót indítottam el. Egyre jobban szorított, és észrevettem, hogy a másik két fiú arca valahogy megváltozik. Abbahagyták a nevetést, és mindketten odajöttek hozzám. Talia és Jill közelebb húzódtak egymáshoz, és sugdolózni kezdtek, miközben engem figyeltek. Vajon miért néznek így rám, gondoltam, és lehajtottam a fejem, mert megéreztem, hogy Frankié belenyúl a blúzomba. Már egy gombot kigombolt, és azon fáradozott, hogy kigombolja a többit is.

Egy pillanatra nagyon összezavarodtam. A fiú a melltartóm alá csúsztatta a kezét, és egy pillanat múlva arra eszméltem, hogy semmi sem fedti a mellemet többé.

– Csak megnézzük, hogy minden rendben van-e – közölte Frankié.

– Hagyd abba! – sikoltottam, és kirántottam magam a keze közül, de amikor felálltam, Tonyba ütköztem, aki úgy tett, mintha el akarna kapni, nehogy elessek, de csak arra ment ki a játék, hogy megmarkolhassa csupasz mellemet.

– Úgy tűnik, minden a legnagyobb rendben – jelentette be, mire

mindenki, még a lányok is röhögni kezdtek.

– Most én jövök! – mondta Michael, és mögém lépett. – Jut belőle mindannyiunknak!

Hátulról előrenyúlt, teljesen lerántotta rólam a melltartómat, és a mellemnél fogva magához húzott. Elvesztettem az egyensúlyomat, és lezuhantam a földre. Mindenki nevetett mindaddig, amíg zokogni nem kezdtem. Akkor abbahagyták.

A lányok bevittek a fürdőszobába, ahol kihánytam az italt. Segítettek rendbe hoznom magam. Megnyugtattak, hogy minden rendben lesz, és a fiúk is viselkedni fognak. Iszonyatos fejfájás kezdett gyötörni, de nem törődtem vele, mert az járt a fejemben, hogy anyám mindenről tudomást fog szerezni. Újra eleredtek a könnyeim.

Nem sokkal azután a fiúk elmentek. Talán azért, mert attól féltek, hogy bajba kerülhetnek. A buli véget ért, Kelly szülei is hazajöttek. Barátnőm apja kissé gyanakvóan méregetett, amikor meglátott az ágyon elterülve, de nem kérdezett semmit, pedig elég pocsekul nézhettem ki. A lányok megnyugtattak, azt mondták, nem lehet érezni rajtam a rumot. Kelly, Talia és én kimentünk a házból friss levegőt szívni. Addig sétáltunk, míg össze nem gyűjtöttem annyi erőt, hogy felhívjam az anyámat.

– Remélem, senkinek nem beszélsz az esetről – figyelmeztetett Kelly. – Bajba keverhetsz engem is, nem beszélve arról, hogy te sem úsznád meg szárazon.

– Megmondhattad volna előre, mire számíthatok – korholtam.

– Ne légy prúd – szólt közbe Talia –, végül is jól érezted magad, nem igaz?

Emlékszem, úgy néztem rá, mintha teljesen elment volna az esze. Fiúk molesztáltak, kihánytam a belem, és volt képe azt mondani, hogy biztos jól éreztem magam.

– Nem – feleltem mogorván.

Annyira megrémültem, amikor megérkezett anyám, azt sem tudtam,

hogy kerültem a kocsijához, és hogy szálltam be.

– Hogy sikerült a vacsora? – kezdte a kérdezősködést azonnal.

– Jól – feleltem röviden.

– Volt halétel is?

– Nem volt – mondtam, és legalább akkor nem kellett hazudnom.

– És hogy viselkedtél? Követted a szabályokat? Asztali áldással kezdték a vacsorát? – kérdezte gyorsan egymás után, még csak esélyt sem hagyott arra, hogy külön-külön válaszolni tudjak.

Gondolkoztam egy pillanatig, azután azt feleltem: – Igen, minden úgy történt, ahogy előtte megbeszéltük.

Sötét volt a kocsiban, így nem fürkészhettem az arcomat, vajon félrevezetem-e. Beharaptam a szám szélét, és visszatartottam a lélegzetemet.

Egyébként örömmel hallgatta, hogy érdemes volt megtanítania nekem a vacsoraetikettet, ezért az út hátralevő részében csak önmagát dicsérte, amiért olyan előrelátóan felkészített a vendégeskedésre.

– Apád akármennyire is kifinomult üzleti ügyekben, az etiketről semmit sem tud – folytatta anyám véget nem érően. – Amikor meglátta, hogy mi mindent készítettem neked elő az okulásához, azt mondta, nevetséges vagyok. Na, majd meglátjuk, ki nevet a végén.

Miután hazaértünk, fáradtságra hivatkozva azonnal felmentem a szobámba. Anyám ezúttal nem kérdezett semmit, mert már alig várta, hogy elmesélhesse apámnak, milyen jó ötletnek bizonyult az illemszabályok ismertetése. Gyorsan ágyba bújtam. Amikor visszagondoltam a történetekre, újra sírva fakadtam. Rettenetesen zavarónak és rémisztőnek találtam, hogy a többi lány nem törte magát, hogy segítsen rajtam. Olyan volt, mintha csak azért hívtak volna meg, hogy rajtam szórakozzanak. Lesz-e valaha is igaz barátom, aki odafigyel az érzéseimre?

Olyan mocskosnak éreztem magam, amikor arra gondoltam, mit tettek velem a fiúk. Szerintem főként emiatt fordult fel a gyomrom,

rosszullétemet nemcsak a rum okozta. Vajon mennyit ihattam?

A lányok tudták, mire készülnek a fiúk, és hagyták nekik?

– Bárcsak ismertünk volna akkor – fújta fel magát Star. – Én beolvastam volna nekik!

– Hallatlanul gyerekesen viselkedtek – jegyezte meg Jade.

– És kegyetlenül – fűzte hozzá Misty.

– A legnehezebb az volt az egészben, hogy akkoriban nem mondhattam el senkinek, mi bánt – mondtam nekik. – Úgy elmérgesedett bennem, mint egy ellátatlan seb, egy fertőzés; állandóan attól az esettől zsongott a fejem. Újra és újra eszembe jutott, és olyankor vadul kalapálni kezdett a szívem. Éjszakákon át nem tudtam aludni, csak hánykolódtam az ágyamban. Az iskolában nem mertem a lányok szemébe nézni. Tudtam, hogy összesúgnak a hátam mögött, történeteket terjesztenek rólam, amelyekben eltúlozzák a történeteket és elferdítik a valóságot. Azt beszélték, hogy holtrészegre ittam magam, levetkőztem a fiúk előtt, és provokáltam őket. Kelly elkerült, és a többiek is más szemmel néztek rám.

– Miért terjesztettek ilyen hazugságokat róla? – kérdezte Misty Jade-et.

– Azért, hogy bebiztosítsák magukat arra az esetre, ha Cathy elmondta volna az igazságot. Ugye így van? – Jade Starnak tette fel a kérdést.

– Nagyon úgy hangzik. Én kiteptem volna a nyelvüket, az egyszer biztos – mondta Star bosszúsan.

– Az csak az ő igazukat bizonyította volna – állította Jade.

– Az iskolában kialakult hangulat miatt lázálmaim folytatódtak. Nem volt étvágyam, de mindig magamba kellett erőltetnem néhány falatot, hogy anyám ne fogjon gyanút, és ne kezdjen el kérdezősködni. A legnehezebb helyzetbe akkor kerültem, amikor Kelly szüleiről, a házukról érdeklődött. Még azt is tudni akarta, hogy miket mondtak nekem. Saját fegyverét fordítottam ellene. Azt válaszoltam,

illedelmes emberek lévén, keveset beszéltek evés közben, én pedig az utasításainak megfelelően nem szólaltam meg, ha nem kérdeztek. Nem tudtam másra gondolni: előbb vagy utóbb úgyis rájön, hogy hazudok, és ki fog derülni a szörnyű igazság.

Ez persze újabb gyötrelmes éjszakákat hozott nekem. Sokszor a saját sikoltásomra ébredtem. Felültem, és úgy éreztem, hogy pókok rohamozzák meg a testemet, ellepik a mellemet, és a szám felé másznak.

Amikor kislány voltam és rosszat álmodtam, anyám néha benézett hozzám, de ez nem jelentette azt, hogy megnyugtatóképpen át is ölelt vagy megpuszilgatott. Helyette inkább órát tartott az éjszaka közepén: hogyan szabadulhatok meg az álmokat követő kellemetlen érzéstől. Azt mondta, számoljak addig, amíg bele nem fáradok, és akkor újra tudok majd aludni. Nagy ritkán égve hagyta nekem a villanyt a fürdőszobában, de csak azért, mert könnyörögtem neki.

Egyik éjjel, közel két héttel Kelly katasztrofális bulija és a véget nem érő kérdezősködések és hazudozások után hallottam, hogy nyílik szobám ajtaja. Apám állt meg az ágyam mellett a sötétben.

– Mi a baj? – kérdezte. – Lementem a konyhába egy pohár tejért, és azt hiszem, a te sikoltásodat hallottam az előbb.

Sokszor felkelt egy kis tejet inni, ha nem tudott aludni. Egyszer azt mondta, a munkája miatt néha akkor is számokat lát maga előtt, ha behunyja a szemét.

Nem válaszoltam, csak a párnába fúrtam a fejem. Éreztem, hogy leül mellém az ágyra, és a vállamra teszi a kezét.

– Mi baja van az én kis kincsemnek? – kérdezte. Nem tudtam uralkodni magamon, és megint sírva fakadtam. Megsimogatta a hajam, és várt.

– Tehát, miről van szó? – unszolt gyengéden. –Nekem elmondhatod. Csinált vagy mondott valaki valamit, amivel felzaklatott?

– Igen – nyöszörögtem.

– Mire mondod azt, hogy igen? – kérdezte. –Jobb, ha részletesen beszámolsz mindenről.

A könnyeimet nyeldesve elmondtam neki, mi történt Kellyéknél. Szó nélkül hallgatott, de annak ellenére, hogy sötét volt, éreztem, hogy rám tapad a szeme.

– Én vagyok a hibás? – tettem fel a kérdést. –Én vagyok a rossz?

– Nem, dehogy – felelte, és a fülembe súgva folytatta. – Vannak jó és rossz érintések. A jótól nem szabad félned, és nem kell szégyenkezned miatta. Azok a fiúk, akik így tapogatják a lányokat, rosszak. Ugye, nem érezted jól magad akkor?

– Nem – ismertem el. Ebben igaza volt. És ha ebben igaza volt, miért ne lehetett volna igaza a többiben is?

– A jó érintés finom és lágy – folytatta, és meg is mutatta, miről beszél. – Hunyd be a szemed – mondta. – Ez az. Nem baj, ha elalszol közben – suttogta. Benyúlt a hálóingem alá, és ujjai fel-alá jártak a testemen, miközben tovább beszélt hozzám. – Maradj nyugodt, érezd azt, hogy boldog vagy. Látod? Ez a jó érintés. Mintha egy kutyát vagy macskát simogatnánk. És tudod, ők is menyinyire szeretik. Ahogy te is. Most pedig aludj.

Simogatása egyáltalán nem oldotta fel a feszültségeimet. Úgy éreztem, egyre inkább megfeszül a gyomrom, és csomó keletkezik benne. Finoman, lágyan simogatott, de keze olyan helyekre tévedt, hogy egyre idegesebb lettem tőle. Sokkal idegesebb, mint előtte.

– Lazíts – mondta, amikor ki akartam siklani a keze alól. – El kell engedned magad, és nem szabad félned a jó érzésektől.

Megpróbáltam mozdulatlan maradni.

– Ez az – folytatta. – Ugye, most már jobb? Nem tettem róla, továbbra is megfeszült a testem. Behunytam a szemem, és aludni próbáltam, de a simogatása nem hagyott nyugodni. Végül abbahagyta, és felállt.

– Jó éjszakát – suttogta. – Ezt is titokban fogjuk tartani – ígérte. –

Mindaz, ami történik, a mi nagy titkunk lesz örökre. Ne aggódj, anyád nem fogja megtudni. És nem is kell megtudnia. Nem akarjuk őt feleslegesen felzaklatni, ugye, Cathy?

Mindenképpen hallani akarta a válaszomat. Összeszorult a torkom, de mégis sikerült megszólalnom.

– Nem – mondtam. Olyan gyorsan dobogott a szívem, hogy alig kaptam levegőt.

Egy perccel később apám már nem volt a szobámban. Ismét teljesen összezavarodtam, és még mindig a testemen éreztem a simogatását. Örültem, hogy apám kis kincse lehetek, és boldoggá tett, hogy az ő szemében nem vagyok rossz lány.

Elhallgattam egy pillanatra. A három másik lány megkövülten hallgatott. Még a szemük sem rebbent.

– Jól van, lányok – szólalt meg Marlowe doktornő kis idő múlva. – Tartsunk szünetet, én közben utána nézek az ebédnek.

Senki sem mozdult, senki sem beszélt.

– Ki akar menni valaki a mosdóba?

– Én igen – mondta Misty. Felállt, és rám nézett. – Hacsak te nem akarsz előbb kimenni.

– Nem, köszönöm. Nincs szükségem rá – válaszoltam.

Eleredt az eső. A szél nekivágta cseppjeit az ablaknak, melyen kis patakokban csorogtak végig, mint a könnyek. Észrevettem, hogy Jade a padlóra mered, Star pedig kibámul az ablakon. Mindketten elmerültek saját gondolataikban. Hallgatásuk hangosabb volt, mint a vihart kísérő égzengés.

Annak ellenére, hogy úgy éreztem, az emlékek felidézése kiszívja minden erőmet, eltökéltem, hogy végig fogom csinálni. Marlowe doktornőnek sikerült eljuttatnia ideig a terápián. Addig fogta a kezem, vigasztalt, míg elég önbizalmam nem gyűlt össze ahhoz, hogy mindent kiadhassak magamból, és elhiggyem, minden jóra fordulhat, de amikor a lányokra néztem, hirtelen arra gondoltam: megéri-e? Milyen

szörnyű emlékeket kavartam fel bennük? Milyen lázalmokat és félelmeket hozott vissza számukra az én történetem?

A fájdalom összeláncolt bennünket, és egyetlen rezdülésünk rátapadt a másikra, aki továbbadta a következőnek, és végül mindnyájan együtt reszkettünk. Jó megosztani a szörnyűségeket?

És minden kérdés újabb kérdést vetett fel.

A válaszok ígéretekkel csaltak meg bennünket. Mint egy szép kis hal a víz mélyén: az ember hiába nyúl felé, eltűnik egy szemvillanás alatt, és arra kényszerít minket, hogy várakozzunk, és reménykedjünk az újabb lehetőségben.

Mi a biztosíték arra, hogy a hal visszatér, ha csak azért is, hogy újra becsapjon bennünket?

6.

– Utálom az olyan napokat, mint a mai – törte meg a csendet Jade hosszú hallgatás után. – Tudom, hogy itt alig esik más helyekhez képest, és lehet, hogy egy kicsit kényes is vagyok az időjárást illetően, de egyszerűen nem bírom az ilyen lehangoló időt.– Engem nem zavar túlságosan – jegyezte meg Misty –, hacsak nem esik minden áldott nap.

– A nagymamám kifejezetten utálja, mert ilyenkor kiújulnak a különböző fájdalmai – mondta Star.

– Túlságosan szürkék és egyhangúak a napjaim borús ég és eső nélkül is – ismerte el Jade.

– Pedig néha nem árt egy kis eső – erősködött Misty, aki tudta, hogy Jade nem szereti, ha ellentmondanak neki.

– Feltételezem, aki olyan gyerekes, mint te, és egy elképzelt világban él, annak nem számít – morogta, és Mistyre szegezte tekintetét.

– Tévedsz, ha azt hiszed, hogy állandóan fantáziálok és még mindig gyerek vagyok.

– Mindnyájan azok vagyunk – szóltam közbe, mire mind a hárman felém fordultak.

– Úgy értem, ha az ember nem lehet boldog, akkor fantáziál, nem igaz? Én azt teszem – vallottam be. – És a történeteitek alapján úgy gondolom, hogy így vagy úgy, ti is elképzelték bizonyos dolgokat.

– Cathynek igaza van – szögezte le Star bólogatva. Jade-re pillantott. – Nincs értelme, hogy hazudjunk egymásnak csak azért, mert mások hazudnak nekünk.

– Sok időt töltöttem a szobámban egyedül, és csak... álmodoztam – mondtam nekik. – Túl sokat álmodoztam. Elsősorban ezért akarták a szüleim, hogy Marlowe doktornőhöz járjak. Legszívesebben a

szobámban gubbasztottam, utáltam iskolába járni, és egyáltalán nem szerettem kilépni a házból. Túl sokszor hiányoztam az órákról. Fej- és hasfájásra vagy egyszerűen kimerültségre hivatkoztam. Olyan súlyos lett a helyzet, hogy az apácák azt tanácsolták anyámnak, hogy szerezzen mellém egy házitanítót. Képzelték, mennyire kiborult volna, ha egy idegent kellett volna kerülnie a házában mindennap.

– Szép házatok van? – kérdezte Misty.

– Nem rossz, de egyáltalán nem olyan, mint ez. Jókora kert tartozik hozzá. A telket oleanderbokrok veszik körül, amelyek olyan magasra nőttek, mint a falak, és teljesen elszigetelik a birtokot. Anyám mindig ültet valami újat, hogy még jobban elzárjon minket a külvilágtól. Sok grapefruitot és citromfát telepített. Apám felvetette, hogy úszómedencét is építhetnénk, és amikor anyám azt kérdezte tőle, hogy minek, apám merőn rábámult, úgy tett, mintha erősen gondolkozna, aztán azt válaszolta: – Hogy úszhassunk benne.

– Túl sok munkával járna – morogta anyám –, és ismerve a te időbeosztásodat, ugyan ki csinálná meg?

Apám azt mondta, ugyanúgy, ahogy bárki más, ő is felfogadhatna valakit, aki ért hozzá, de a vitát rendszerint eredménytelenül zárták le.

Sokszor eszembe jutott, ha lenne úszómedencénk, meghívhatnánk más lányokat is hozzánk, ugyanakkor az is átfutott az agyamon, vajon miféle fürdőruhát engedélyezne az anyám? Bikinit biztosan nem. És ha végül mégis eljőnnének hozzánk – mert feltételeztem, hogy az úszáshoz még én is szerezhettem volna társakat –, valószínűleg bikinit viselnének, ezért anyám kidobná őket.

– Ha most meghívnád a barátaidat hozzátok, a szobádban töltenétek az időt? – kérdezte Misty.

Kíváncsi lettem volna rá, vajon tényleg eljönne-e hozzám látogatóba.

– Azt hiszem, igen, és ha meglátnák a szobámat, biztosan azt gondolnák, hogy túl egyszerű. Nincsenek poszterek vagy képek a

falakon, és valószínűleg nem olyan tágas, mint a tiéd, Jade, de van két nagy, keletre néző ablaka, amelyeken át reggelenként besüt a nap. Mahagónitámlás, hatalmas franciaágyam elé szürkésrózsaszínű szőnyeget szerzett be anyám. Az ágy mellett tükör és fésülködőasztal áll; van íróasztalom és egy komódom is. A falakba könyvespolcokat építettek be. A szobában nincs se telefon, se tévé. Anyám nem engedélyezi, mert szerinte mindkettő rossz hatással van a fiatalságra.

– Úgy hangzik, mintha egy kalitkába lennél bezárva – morogta Jade.

– Ó, azért a házunk nem olyan kicsit Óriási nappalink van, kandallóval, és az egyik oldalon csak ablakok vannak, amelyek nyugatra néznek, ezért délutánonként nagyon világos van odabent. Anyám vastag sötétítőfüggönyöket aggatott rájuk, és összehúzza őket, ha elege van a napsütésből. A konyhánk is tágas. Anyám szeret sütnifőzni. Nem olyan ínycségekét készít, mint a ti szakácsotok, Jade, de jól ismeri a finom, hagyományos ételek receptjeit. Ha apám dicsért anyámban valamit, az a főztje volt.

Mindig is a húsételeket és a krumplit szerette.

– Ezek szerint a főztjéért és a pénzéért vette feleségül – jegyezte meg Jade szárazon.

– Szerették egymást valaha is? – tette fel a kérdést Misty.

– Soha nem mertem előhozakodni olyasmivel, hogy hol és mikor szerettek egymásba. Azt hiszem, soha nem szerették egymást, és az a kevés, amit a múltjukról megtudtam, meggyőzött, hogy igazam van. Soha nem randevúztak, és később sem tettek olyan romantikus utazásokat, mint a te szüleid, Jade. Tulajdonképpen a nagyapám találkozott először apámmal, és befektetési ügyleteket bonyolított le vele.

Később megemlítette anyámat, és egy napon be is mutatta neki. Így ismerkedtek össze.

Anyám soha életében nem dolgozott, és nem járt főiskolára vagy egyetemre.

Amikor egyszer megkérdeztem tőle, hogy miért nem, azt válaszolta, fogalma sem volt, milyen foglalkozást válasszon. Mindig jól tanult, de nem voltak ambíciói. És ez nem tetszett a nagyapámnak. Anyám nem sokat mesélt a családról, de úgy tudom, nem volt felhőtlen a viszonyuk, mert az öreg mindig kritizálta őt. Azt mondta neki, vénlány lesz belőle, és csak annyit fog érni, mint egy cseléd, aki segít a háztartásban. Néha arra gondolok, csak azért ment férjhez, hogy nagyapám ne bírálhassa többé.

Nem úgy házasodtak össze, ahogy mások szoktak, de nagyapámnak így is elég dolga akadt a szervezéssel. Anyám elrejtette az esküvői fényképeket a könyvek közé, de nekem volt alkalmam rá, hogy megnézzem őket. Nem látszik túl boldognak rajtuk; inkább úgy néz ki, mintha valami tortúrát kellene kiállnia, és szeretne minél hamarabb túl lenni rajta. Nem látszott rajta sem lelkesedés, sem izgatottság. Szóval nem életének legkülönlegesebb napját örökítették meg a fotók.

Én nagyon különleges esküvőt szeretnék magamnak – mondtam. – Úgy értem, a képeken is boldognak akarok látszani. Ennek úgy kell lennie, nem gondoljátok? A fényképésznek még villanófényt sem kell használnia, mert úgy ragyog a fiatal házasok arca! Nincs igazam? Olyan jó lenne, ha valaki úgy megszeretne, hogy ragyogjak a boldogságtól!

Misty elnevette magát. Jade a fejét csóválva mosolygott, Star pedig felhúzott szemöldökkel bólogatott.

– Nem – folytattam a kérdésre válaszolva. – Nem hiszem, hogy a szüleim valaha is éreztek volna ilyesmit egymás iránt, vagy időt szenteltek volna a szerelemnek.

Legalábbis nem úgy, ahogy a ti szüleitek tették – mondtam nekik. – Amikor megkérdeztem anyámat, hova mentek nászútra, azt válaszolta, hogy egyenesen haza.

– Sok mindent el kellett még rendeznünk – mondta anyám –, és különben is, fölösleges lett volna pénzt pocsékolnunk egy méregdrága üdülőre, ahol mindent kétszer annyiért kap meg az ember, mint otthon.

– Ha így gondolkodik, akkor biztosan soha nem megy el sehova – vetette közbe Jade.

– Nem is akar. Nem emlékszel, mit mondott Cathy, mi az anyja véleménye a szállodákról? – kérdezte tőle Misty – Egész életedben ugyanabban a házban laktatok? – folytatta a kérdezősködést Misty.

– Igen. Anyám nem az a fajta, aki szereti a változásokat. Még a legapróbbakat sem, mint például a tapéta- vagy szőnyegcsere. És egyáltalán nem szeretne új házba költözni. Mostanában sokszor azt gondolom, jobb lenne, ha elköltöznénk onnan. A házat rossz emlékek szennyezik be, és ameddig ott maradunk, akár akarom, akár nem, azt fogom hinni, hogy apám még mindig ott van velünk.

– Megkérdezted valaha is anyádtól, miért fogadtak örökbe? – kérdezte Jade. – Tudom, hogy azt mondtad nekünk, szerinted nem szeretkeztek túl sokszor életükben, és egyszer elvetélt, de ami azt illeti, ez még egyáltalán nem magyarázat arra, miért adoptáltak téged.

– Nem. Már említettem nektek, hogy az örökbefogadásomról nemrég szereztem tudomást. Akkor, amikor... az a dolog megtörtént velem. Anyámnak most még nehezere esik, hogy beszéljen róla.

– Neki esik nehezere, hogy beszéljen róla? – kelt ki magából Jade. – Mindig úgy állítják be a dolgokat, hogy ők azok, akik szenvednek. Mintha nekünk könnyebb lenne elviselni a fájdalmakat, mert fiatalok vagyunk. Nekünk semmi se fáj; mi mindent kibírunk. Majd kinőjük az egészet: az átveréseket és a megszegett ígéreteket. Neki nehéz? Anyádnak nincs joga ahhoz, hogy még nálad is zaklatottabbnak tüntesse fel magát. Ne hagyd, hogy megfutamodjon a kérdés elől – tanácsolta. – Kérdezz meg tőle mindent, amit tudni akarsz, és minden esetben ragaszkodj a válaszhoz. Rászolgáltál.

– Igen, ha nem válaszol, fenyegezd meg azzal, hogy kirúszozod a szád és kifested a szemed – javasolta Star.

Mindannyian nevtünk, amikor Marlowe doktornő visszaérkezett hozzánk. Úgy látszott, örül, hogy jókedvűek vagyunk.

– Remélem, mindnyájan nagyon éhesek vagytok. Mint mindig,

Emma ma is annyi ételt készített, amennyi egy kisebb hadseregnek is elég.

A többiek rám néztek, azt akarták tudni, mi legyen a következő lépés: folytatom-e, vagy eszünk?

– Azt hiszem, éhes vagyok – mondtam. Különben is, gondoltam, erőt kell gyűjtenem a folytatáshoz.

Az ebéd igazi kikapcsolódást jelentett mindannyiunknak, és azt hiszem, a lányoknak is ugyanolyan nagy szükségük volt rá, mint nekem. Mindenről beszélgettünk, kivéve szüleinket és azokat a dolgokat, amelyek a doktornő rendelőjébe juttattak bennünket. Egyébként, ami a filmeket és a zenét illeti, nekem nem voltak olyan naprakész értesüléseim, mint a többieknek.

– Nem is értem, hogy hallgathatod azt a szövegelő zenét – mondta Jade Starnak. – Olyan monoton.

– Nem az. Még nem is hallottál ilyen zenét, biztos azért mondd. Ti mit hallgattok szívesen?

– Én Barry Manilow-t – vallotta be Misty. – Egyszerűen szeretem, és már három koncertjén is voltam.

– És te, Cathy? – fordult hozzám Jade.

– Azt hiszem, én mindent szívesen meghallgatok, amihez csak hozzájuthatok.

Anyám utálja, ha zenét hallgatok. Azt mondja, nem lehet mellette tanulni.

– Vegyél fülhallgatót, és akkor azt sem fogja tudni, hogy egyáltalán zenét hallgatsz – javasolta Star.

Marlowe doktornő mellettünk evett, és kommentár nélkül hallgatta a beszélgetésünket. Nem tudom, gondoltak-e rá a többiek, hogy mindannyiunkat egy hatalmas mikroszkóp alatt vizsgálják, tanulmányoznak. Egy napon talán összejöhetünk valahol, ahol nem lesz pszichiáter, nem lesznek ott a szüleink, ahol szabadon, vigyázó szemek nélkül beszélgethetünk.

De az is lehet, hogy ma találkoztunk utoljára, és soha többé nem látjuk egymást.

Lehet, hogy elkerüljük majd egymást, mert a másik pusztá látványától is visszatérnek rossz emlékeink, különösen az én esetemben, gondoltam. Főleg azután, hogy befejezem a történetem.

Ebéd után egyáltalán nem volt kedvem visszamenni a rendelőbe. Miért nem hagyhatom itt abba? Már így is sokkal messzebbre mentem, mint számítottam. Vajon elégedett Marlowe doktornő?

De elég volt rápillantanom, már tudtam, hogy a folytatást akarja hallani. Ha nem ma, akkor talán holnap, és ha nem tudom megtenni, és ha képtelen lennék a vallomásra, és magamban tartom a dolgokat, akkor nem hagynak majd nyugton egész életemben.

Mindnyájan arra vártak, hogy újra nekikezdek. Felsőhajtottam, és beszélni kezdtem.

– Amikor tizedik osztályba jártam, az iskola levelet küldött haza, amelyben bejelentette, hogy az egyházi fiúiskolával közösen megrendezi a szokásos éves bált.

Részletesen leírták az eseményt: mikor kezdődik, milyen ételeket szolgálnak fel, milyen ruhát engedélyeznek, melyet nem, és benne állt az is, hogy az apácák felügyelik majd a rendet. Szót ejtettek benne arról is, milyen fontos az egészséges társasági esemény a fiatalok életében, és ehhez a táncos est is hozzátartozik, amely jó például szolgál a normális társasági életre a helytelen viselkedési formákkal szemben. A szülőket gyakorlatilag rábeszélték arra, hogy engedélyezzék lányuk részvételét. Anyám nem örült az eseménynek, de csapdában érezte magát, mivel imádott és nagyra becsült iskolája támogatta a táncestet. Emlékszem, ez egyszer apám is hangot adott a véleményének egy olyan dologban, amelyben én is érintett voltam.

– Ahogy az értesítőben áll – mondta az egyik vacsoránál –, újabb lehetőséget adnak a tapasztalatszerzésre. Én azt gondolom, Geraldine, te is azt szeretnéd, ha a lányod egészséges, ellenőrzött körülmények között tenné meg az első lépéseket a társasági élet felé.

Anyám összeszorított szájjal meredt az iskolai értesítőre. Úgy tekintett rá, mint egy letartóztatási parancsra, nem mint egyszerű meghívóra.

– Szüksége lesz egy új ruhára – szólalt meg anyám. Úgy hangzott, mintha fenyegetőzne.

– Valóban? Akkor vegyél neki egyet – mondta apám.

Szó szerint visszafojtott lélegzettel ültem az asztalnál. Apám rám kacsintott, és én egyből jobban éreztem magam. A szívem a torkomban dobogott, már alig vártam az előkészületeket.

– Csakhogy a mai divat olyan... förtelmes. Egyetlen tisztességes ruhadarabhoz sem lehet hozzájutni – panaszkodott anyám.

– Biztos vagyok benne, hogy találni fogsz valamit, Geraldine – mondta apám, és úgy tűnt, ez alkalommal nem adja be a derekát. Megértette, milyen fontos lehet nekem egy ilyen bál, ezért eljátszotta a csillogó vértbe öltözött lovag szerepét. Anyám újra rápillantott a levélre, majd felém fordult. Látszott rajta, hogy megenyhült valamelyest.

– Feltételezem, ki is akarod rúzsozni a szádat. Igazam van? – kérdezte fitymálóan.

– A vele egykorú lányok mindnyájan ki fogják rúzsozni magukat – válaszolta helyettem apám. –Ha alkalomhoz megfelelő, nincs azzal semmi baj, Geraldine, addig, amíg túlzásba nem viszi – fűzte hozzá taktikázva.

Hihetetlen volt, hogy apám milyen határozottan kelt a segítségemre.

– Manapság olyan könnyen bajba kerülnek a lányok – dünnyögte anyám. – Az egyik kis apróság a másikhöz vezet, az egy nagyobbhoz, és mielőtt még észbe kapna, teherbe esik.

– Ó, feltételezem, hogy te és én gondoskodhatunk arról, hogy ilyesmi a mi különleges kislányunkkal ne történhessen meg – folytatta apám. Újra rám kacsintott, és elmosolyodott. Amikor azt mondta, különleges kislányunk, azt hittem, kiugrik a szívem a helyéről, és

biztosan el is pirultam.

Anyám összeráncolta a szemöldökét, de szerencsére nem rám, hanem apámra nézett.

– Valóban így van, Howard? – kérdezte tőle. –Ezt úgy érted, vele kapcsolatban végre magadra vállalsz némi felelősséget is?

– Tudom, hogy az elfoglaltságaim miatt a teher nagyobbik része rád hárult, Geraldine. Elhanyagoltam a kötelességemet, de mostantól én is kiveszem a részem, hiszen Cathy olyan korba került.

– Milyen korba? – hördült fel anyám.

– Ó, amikor emberekkel találkozik, többször van távol az otthonától, tanulgatja a világ dolgait – válaszolta nyugodtan apám.

– Csak ne nagyon tanulgassa ennek a világnak a dolgait – fröcsögte anyám. Még egy kicsit beszélgettek a bálról. Apám önként felajánlotta, hogy ő visz oda a kocsiján, és ő is hoz haza utána. Végül anyám vonakodva ugyan, de beleegyezett, azt azonban hozzáfűzte, hogy szerinte túl fiatal vagyok még az ilyesmihez.

– És végül azt is megengedte, hogy kirúzsozd a szád? – kérdezte Jade ravaszul mosolyogva.

– Csak halványan – válaszoltam –, bár miután megvettük a rúzszt, a szobájában őrizte.

– Hol? A páncélszekrényben?

– Úgy is mondhatjuk – feleltem mosolyogva. –A legnehezebb az ő ízlésének megfelelő ruha kiválasztása volt. Rengeteg áruházban jártunk, de semmi sem tetszett neki. Végül talált egy kis boltot a bevásárlóközponttól távol. Szerintem inkább jelmezeket, nem pedig alkalmi ruhákat árultak benne. Végre rábukkant egy ruhára, amelyet megfelelően hosszúnak talált. A bokáig ért, a gallérja pedig csaknem teljesen betakarta a nyakamat. Úgy néztem ki benne, mintha az 1800-as évekből szalajtottak volna. Ráadásul a ruha még túlságosan bő is volt, de anyám szerint pontosan olyannak kellett lennie. Hozzá illő cipőt is sikerült vennie, így meglett az első báli

ruhám.

Amikor először láttam meg magam benne, majdnem sírva fakadtam. Biztos voltam benne, hogy ki fognak nevetni. A smaragdzöld, vastag szövetet hatalmas fekete gombok, rengeteg csipke és puffos ujjak díszítették. Otthon felvétette velem, és odaállított apám elé, aki összeráncolt szemöldökkel bámult rám.

– Úgy néz ki benne, mintha valamilyen színpadi szerepre készülne – vontam le a következtetést. – Hiszen ez egy jelmez! Ilyen báli ruhát viselnek a lányok manapság?

– Ez a ruha tökéletes – közölte velem anyám tántoríthatatlanul.

– Hülyén érzem magam benne – jelentettem ki. Apám reakciója felbátorított. – Ha járok, hallom, ahogy suhog az anyag körülöttem. Alul túl bő, a gallérja pedig olyan szoros, hogy ha majd enni próbálok valamit, biztos megfulladok – siránkoztam.

– A ruha tökéletes – ismételte anyám hidegen. – Pontosan úgy jó, ahogy van.

– Ha ezt veszem fel, biztosan egyetlen fiú sem akar majd táncolni velem – panaszkodtam tovább.

– Hát emiatt aggódsz? Miért? Mit gondolsz, hány fiú akar veled táncolni? – kérdezte anyám.

– Fogalmam sincs – nyögtem kétségbeesetten. – Nem erről van szó. Már majdnem elsírtam magam. Nagyon szerettem volna részt venni a táncesten.

Tudtam, hogy ez az egyetlen lehetőségem arra, hogy új barátokra leljek, és hogy végre társasági életet éljek, de a ruha elrémisztett. Biztos úgy néztem ki benne, mint egy bohóc.

– Miért nem kaphatok egy divatosabb ruhát? – kiáltottam.

– A mai divat szintiszta pornográfia – közölte velem anyám. – Magad is láthattad az áruházakban, emellett olvastad az értesítőbe írt szabályokat is. Az üzletekben árult holmik nagy részét az iskola nem engedélyezi. Örülj neki, hogy kaptál egy rendes ruhát – mondta, és

ennyiben maradtunk.

Felmentem az emeletre duzzogni. Később apám bejött a szobámba, és arra kért, hogy vegyem fel a ruhát még egyszer. Miután megtettem, néhány lépésnyire megállt előttem, és gondosan tanulmányozni kezdte a külsőmet. Nem sokkal később odalépett hozzám, és kigombolta a gallérrészt, majdnem egészen a dekoltázsig.

– Így valamivel jobban néz ki – mondta –, de addig ne gombold ki, amíg be nem mentél az iskolába. Hamarosan nagyon csinos fiatal hölgy lesz belőled, tudod, Cathy? – kérdezte, én pedig úgy éreztem, fülig pirulok.

– Nem hiszem, hogy így lenne – válaszoltam. –Túlságosan nagydarab vagyok, és nincs egyetlen szép vonásom sem.

– Biztos lehetsz benne, hogy van – ellenkezett apám. – Sajnálom, hogy nem beszéltem veled korábban arról, hogy mire számíthatsz, és tessék, most már fiúkkal fogsz találkozni. Örülök, hogy a bálig még van egy hetünk. Sok mindent el akarok mondani, meg akarok mutatni és magyarázni neked. A szülők többsége egyenesen a farkasok közé löki a gyereket, különösen, ha lányról van szó, és aztán csodálkoznak, ha bajba kerül. Anyád szerint az a megoldás, ha hét lakat alatt tart téged, de én tudom, hogyan lehet belőled talpraesett, magabiztos lányt faragni, akit nem érhet meglepetés.

Nem gondolod, hogy a felvilágosításnak több értelme van? – kérdezte. Bólintottam, mert érvelése meggyőzően hangzott.

– Holnap ünnepnap lévén, szünetel a tőzsde, ezért délután veled leszek egy kicsit, amikor anyád elmegy vásárolni. Rendben? Együtt fogunk felkészülni, akkor aztán jöhetnek a madarak és a méhek.

Fogalmam sem volt, mire gondol, de azért bólintottam. Ott állt előttem, hosszasan méregetett, aztán elmosolyodott, előrelépett, és megpuszilta az arcom.

– Milyen jó illatod van – mondta. – Csak nem az a fürdőolaj, amit én vettem neked?

– De igen – válaszoltam. Újra odatolta az orrát, és olyan mélyet

szippantott, hogy azt hittem, magával szippant engem is. Azután még egyszer megpuszilt, ezúttal a nyakamon, megpaskolta a fenekemet és kiment a szobából.

Biztos csodálkoztok, miért emlékszem ilyen apró részletekre is. Ez azért van, mert apám annyira felkavart akkor. Néha egyszerűen keresztülnézett rajtam, mintha láthatatlan volnék, máskor pedig úgy bámult rám, hogy a szívem vadul dobogni kezdett, nem tehettem ellene semmit.

Elhallgattam, és a padlót néztem egy darabig. Éreztem, hogy a többiek rám szegezik a tekintetüket, aztán a szemem sarkából megláttam, amint idegesen egymásra pillantanak. Marlowe doktornő a térdére könyökölt, és állát a kezére támasztotta. Ő is arra várt, hogy folytassam. Az ebéd még mindig nyomta a gyomromat, azt hittem, a végén még rosszul leszek. '

A történetemben elérkeztem a fordulóponthoz. A legrosszabb még csak ezután következett, és a lányok hallgatásából arra következtettem, hogy ők is ugyanolyan jól tudják ezt, ahogyan én is. Aggodalmas pillantásokat vetettek rám. Úgy látszott, hogy valóban érdekli őket a sorsom.

– Másnap is az eszembe jutott, mit mondott apám, de minden időmet lefoglalta a tanulás, és szabad perceimben csak a bál járt a fejemben. Az iskolában a lányok is csak arról beszéltek. A többségük már máskor is részt vett ilyen táncesten, és ismerték azokat a fiúkat is, akiket abban az évben is odavártak.

Az ebédlőben hallgattam a lányok beszélgetését, és megpróbáltam minél többet tanulni belőle, hogy amikor eljön a nagy nap, ne úgy álljak a teremben, mint egy partra vetett hal. Amikor a többiek elmesélték, mit vesznek majd fel, teljesen kétségbeestem. Olyan ruhákról beszéltek, amelyeket anyám egytől egyig elvetett.

Mindenki divatos öltözékkel készült a bálra, egyedül én nem.

Szinte láttam magam előtt a pillanatot, amikor megérkezem, és az egész vendégsereg kővé meredve bámul rám. Még az apácák is

összesúgnak a hátam mögött.

Aztán mindannyian hisztérikus nevetésben törnek ki, én pedig zokogva rohanok ki a teremből a sötét éjszakába.

Arra a következtetésre jutottam, hogy nem szabad elmennem a bálba, mert utána még a korábbinál is nehezebb helyzetbe kerülnék. Arra vágytam, hogy végre normális társas életet élhessek, barátokat szerezzek, akiket meglátogathatok, de mindezt elmosta volna az a pillanat, amikor belépek a szépen feldíszített tornaterembe.

– A fenébe – morogta Star.

– De a következtetésem helytelennek bizonyult. A lányok tágra nyílt szemmel, csodálkozva várták a folytatást.

– Miután anyám elment otthonról, apám bejött a szobámba. Rendesen kopogtatott, aztán belépett, kezében egy dobozzal.

– Mi ez? – kérdeztem tőle türelmetlenül.

– Titkunk egy kis darabkája – válaszolta. – Jobb, ha erről nem számolsz be anyádnak, mert ha megtudja, akkor engem biztosan felnégyel a bál után – figyelmeztetett, és a dobozt letette az ágyamra, aztán hátralépett.

Egy darabig mozdulatlanul meredtem rá.

– Mire vársz, nyisd ki! – kiáltotta, és hangosan nevetni kezdett.

Odasomfordáltam, és lassan levettem a fedelet a dobozról. A dobozban egy gyönyörű, új ruha rejtőzött: egy pántos, zöld bársonyruha, amelynek gyöngyökkel varrták ki az egyik oldalát, és csak térdig ért! Még soha életemben nem láttam ilyen szép ruhát. Apám még egy pár hozzá illő cipőt is vett nekem.

– De hogyan vehetném fel ezt, apa? – kérdeztem, és a meghökkenéstől még akkor is alig kaptam levegőt. – Anya soha nem egyezne bele.

– Ő nem is fog tudni róla. Szépen felveszed azt a ruhát, amit ő vett, és miután elmentünk otthonról, átöltözöl valahol. Tükörre nem lesz szükséged, mert ott leszek én is, és mindent eligazítok rajtad –

mondta. – Vedd fel, hadd nézzük meg, hogy áll, és eltaláltam-e a méretet.

Karba tett kézzel várakozott. Vadul dobogott a szívem. Előtte kellett átöltöznöm, és tudtam, hogy nem lenne szabad, de akkor túlságosan izgatott voltam ahhoz, hogy törődjek anyám intelmeivel. Odaállt mögém, felhúzta a cipzárt a hátamon, majd a tükör felé fordított.

– Úgy nézel ki, mint Csipkerózsika – suttogta. –Nézd csak meg, milyen szép vagy. Az igazat megvallva, megrémültem saját külsőtől. A ruhát mintha rám öntötték volna, különösen a mellrészét. A dekoltázs éppen csak sejtetett valamit. Nem küldenek haza az apácák? Apa erre nem gondolt?

– Tökéletes – szólalt meg elbűvölve. – Ez aztán a ruha!

– De mi lesz, ha anya mégis tudomást szerez róla? – kérdeztem.

– Ez is zöld, mint az övé, de egyáltalán nem fogja megtudni. Ugyan hol fordul ő meg, hogy hallhasson róla, milyen ruha volt rajtad? Nem igaz?

– Ó, apa! – kiáltottam mámorosan. Könnyek gyűltek a szemembe. – Köszönöm! Átöleltem, és megpuszítottam a feje búbját.

Megfogta a kezem, és a karját kinyújtva hátralépett. Elmosolyodott, és elégedetten bólogatott, aztán azt mondta:

– Most pedig itt az ideje, hogy elkezdjük az első leckét.

7.

– Hagyd magadon a ruhát – rendelkezett apám. –Mindennek csaknem olyannak kell lennie, mint amilyen a bálon lesz. – Elgondolkodott egy pillanatra. – Zenére is szükségünk lesz. Igen, hát persze! Átalakítjuk a szobádat bálteremmé!

Bekapcsolta a rádiómat, és keresett egy állomást.

– Ez milyen? – kérdezte. Megvontam a vállam.

– Azt hiszem, jó lesz – mondtam. Még sohasem voltam iskolai táncesten, így fogalmam sem volt, milyen zenét fognak játszani, főleg egy egyházi iskolában.

– Gondolom, nem olyat, mint amelyet házibulikon szoktak – vetette közbe Star.

– Biztosan nem – válaszoltam. – Minden dal szövegét ellenőrzik. Madonnát például nem hallgathatunk.

– Pedig arra lehet táncolni – morogta Star.

– Jól van – mondta apám –, kezdjük az első lépéssel. Megérkezel a bálterembe, és csatlakozol a többi lányhoz, hogy mindenféléről beszélgessetek: ruhákról, frizuráról és így tovább. És akkor – folytatta, és kacsintott is hozzá – szóba hoznak téged is. Nem mondanak rosszat rólad, sőt irigyelni fognak. Amint meglátnak a fiúk abban a ruhában, amelyikben most vagy, lehet, hogy többen is odamennek hozzád, hogy felkérjenek. Légy udvarias. Ne utasíts el senkit azonnal, hacsak nem kifejezetten ronda az illető – mondta mosolyogva.

Arra gondoltam, ugyan kinek tetszenék én apámon kívül, még ebben a csodálatos ruhában is? Apám mintha a gondolataimban olvasott volna.

– Nem szeretném, ha lebecsülnéd magad, Cathy. Ne légy túlságosan meglepve, és ne légy túl hálás, ha egy fiú felkér. Tégy úgy,

mintha haboznál, amíg el nem döntöd, megérdemel-e a fiatalember egy táncot.

– Ó, apa – szóltam közbe –, nem hiszem, hogy meg tudom csinálni.

Végtére is, gondoltam, még sohasem kértek fel táncolni. Ha az első egy szörnyszülött lenne, akkor is gyorsan igent mondanék neki.

– Azt akarom, hogy bámulatba ejtsd őket – jelentette ki apa határozottan. – Fontos az is, hogy azonnal meglássák a magabiztosságot a szemedben. Oké – folytatta –, most fel foglak kérni táncolni. Tégy úgy, mintha még meg kellene gondolnod, igent mondje. Szabad egy táncra, Cathy? – színészkedett. – Gyerünk, Cathy, tedd, amit mondtam. Nézz körül, mintha ellenőriznéd, biztos rólad van-e szó. Rajta, Cathy! – Megtettem, amire kért, de elég hülyén éreztem magam. – Jól van! – lelkesedtem. – Most pedig mosolyogva bólints, és lépj előre.

Előreléptem, ahogy mondta. Ő kitérte a karját, és egy darabig hallgatta a zenét.

– Ez véletlenül olyan zene, amire táncolni is tudunk – mondta végül nevetve. – Biztos vagyok benne, hogy az apácák meg se engednék, hogy ennél közelebb kerüljete egymáshoz tánc közben – folytatta, és az egyik kezét a derekamra tette, a másikkal pedig az enyémet tartotta, úgy vállmagasságban. Körbetáncoltunk a szobán.

– Jól csinálsz – közölte velem. – Nagyon jól. Egyébként számíthatsz rá, hogy egyes fiúk ki fogják használni azokat a pillanatokat, amikor az apácák nem néznek oda rátok, és kissé közelebb fognak húzódní, így, ahogy én, és a kezüket is lejjebb fogják csúsztatni hátul. Pontosan így, és megsimogatják a fenekedet. Érzed? – kérdezte.

– És én mit csináljak? – kérdeztem vissza riadtan.

– Lépj hátra, és mondd azt neki: „Vigyázz a kezedre, ha továbbra is velem akarsz táncolni.” Ügyelj arra, hogy elég meggyőző légy, rendben?

Bólintottam. Akkor már nagyon ideges voltam, és aggódtam is.

Mindez pontosan így fog történni? És arra is kíváncsi lettem volna, miért állítja ezt apa olyan biztosan?

– Mondd, amire tanítottalak.

Hátraléptem. – Vigyázz a kezedre, ha továbbra is velem akarsz táncolni – ismételtem el apám mondatát. Ő megrázta a fejét.

– Határozottabban. Gondold komolyan, amit mondasz. – Megpróbáltam még egyszer, igyekeztem meggyőzőbben fellépni.

– Oké, most már jobb volt – mondta. – Jól van, menjünk tovább.

– Mi van, ha az a fiú ezek után nem akar velem táncolni többé?

– Annál jobb. Azt jelenti, hogy könnyen megszabadultál egy idiótától. Most nézzük meg, mi van akkor, ha megtetszik neked egy fiú, és úgy tűnik, te is tetszel neki, és azt javasolja, surranjatok ki a teremből. Mit mondasz neki akkor?

– Nem tudom – feleltem, ilyen forgatókönyvet még csak elképzelni sem mertem. – Azt hiszem, nemet mondanék.

– Valóban. Azt kellene mondanod. – Mereven bámult rám, és szája sarka apró mosolyra húzódott. – De lehet, hogy nagyon csábító lesz az ajánlat. Lehet, hogy nagyon szép és népszerű fiú környékez meg – figyelmeztetett.

– Akkor sem mennék el vele – mondtam.

– Mindenesetre, akár a táncesten, akár másik alkalommal, mindenképpen megtörténik egyszer, Cathy. Ez természetes dolog, bármit is ígérsz ebben a pillanatban. Te csinosabb vagy, mint hiszed, és a fiúk mindig is fiúk maradnak. Egyszer majd te is ki akarsz surranni, és én nem mondhatom azt, hogy soha ne tedd a jövőben. Én csak azt akarom, ne érjen készületlenül, amikor megszólal benned egy belső hang.

– Belső hang?

– Igen, ami minden férfiban és nőben megvan. Általában hallgat, de egy bizonyos pillanatban vagy alkalommal megszólal. Azt követeli, hogy hallgassanak rá, és nem lehet elhallgattatni. És az igazság az,

hogy az ember néha nem is nagyon akarja elhallgattatni – mondta apám. – Vannak olyan dolgok, amelyek közvetlen közelében a hang egyre erősebben, egyre hangosabban unszol minket, és végül már nem is tudunk másra figyelni. Amikor eljön az ideje, akkor anyádat sem fogod meghallani, és persze engem sem.

– Jobb, ha előre felkészülsz erre – folytatta a leckét. – Ha nem, akkor könnyen megtörténhet az, amiről anyád beszélt a minap vacsoránál: bajba sodorhatod magad. Ugye, nem akarsz, hogy ez bekövetkezzon?

– Nem, apa – válaszoltam.

Emlékszem, úgy éreztem, mintha egy rémült kismadár repkedne a mellkasomban. Szárnyai súrolták a szívemet, a tüdőmet, a bordáimat. Elhagyott az erőm, remegett a lábam. Apa olyan komolynak és aggódónak látszott. Ilyen veszélyes lenne mindez?

– Jól van – mondta. – Akkor teszünk valamit, amivel megelőzhetjük a kellemetlenségeket, de, Cathy, ezt is, mint minden mást, titokban kell tartanunk. Anyád egyszerűen nem értené meg. Ő egészen másképp vélekedik ezekről a dolgokról. Attól tartok, kissé elrugaszkodik a valóságtól. Nem azt akarom elérni, hogy ne szeresd őt, és remélem, érted, mire gondolok. Ugye, Cathy?

– Igen, apa – feleltem.

Elmosolyodott, újra hozzám lépett, és a tükör felé fordított.

– Már nem vagy kislány – mondta. – Fiatal hölgyé serdültél. Tested feltöltődött, készen áll arra, hogy a levegőbe repüljön és a felhők fölött szárnyaljon. Biztos vagyok benne, hogy már éreztél ilyesmit. És abban is biztos vagyok – tette hozzá mosolyogva –, hogy már hallottad a belső hangodat is, főleg álmaidban. Igazam van? Ne szégyenkezz miatta, és ne félj elmondani nekem – folytatta a győzködést.

– Igen – suttogtam alig hallhatóan. Nem igazán értettem, miről van szó, de úgy gondoltam, ezt a választ várja tőlem, ezért rábólintottam. Ismét mosolyogni kezdett, és egészen közel hajolt hozzám.

– Így is van rendjén. Ne szabad félned semmitől. – Nem tudtam, miért, de egészen kipirult az arca, és legalább olyan piros lett, mint az enyém.

– Jól van, akkor most áttérünk a második leckére – döntötte el, és hátralépett. – Tégy úgy, mintha én lennék az a fiú, aki tetszik neked, és azt reméled, hogy felhívhatod magadra a figyelmét. Sikerült is, és mint ahogy mondtam, azt kéri tőled, hogy találkozzatok az előcsarnokban. Színleld azt, hogy ki kell menned a mosdóba – mondta, és valahogy megváltozott a hangja. Még a mosolya is más volt, sőt az is, ahogy előttem állt. – Ők sem tesznek majd másképpen, Cathy. Rajta. Te méész ki elsőnek, én majd követlek. Te azonban nem a mosdónál kötsz ki, hanem az iskola kapujánál. Onnan pedig együtt megyünk majd ki a kocsimhoz. Hidd el, nem is fogunk hiányozni nekik – fűzte hozzá.

Mulatságosnak, ráadásul még izgalmasnak is találtam az apámmal együtt űzött játékot. Mintha egy szappanopera vagy valami olyasmi szereplői lettünk volna.

Közelebb lépett hozzám, és körbepillantott, mintha ellenőrizné, figyelnek-e bennünket, aztán a kezemet az övébe csúsztatta, és finoman játszadozni kezdett az ujjaimmal.

– Arról van szó – kezdte –, hogy szívesen lennék veled kettesben, de itt mindenki bennünket néz. Még csak beszélgetni sem tudnánk nyugodtan, pedig olyan sok mindent szeretnék mondani neked, Cathy. Kérlek, gyere velem, csak egy kis időre. Rendben van?

Nem tudtam megszólalni. Félttem nemet mondani, és apámnak igaza volt: egy hang valóban megszólalt bennem. Halkan ugyan, de arra biztatott, hogy menjek tovább, mert még sok multság vár rám.

– Ne okozz nekem csalódást, Cathy. Kérlek – esedezett.

– Most mit csináljak? – kiáltottam fel kétségbeesetten.

Apa komoly arccal nézett rám.

– Vagy vele méész, vagy nemet mondasz – válaszolta megszokott hangján. – Mi legyen? Vele akarsz menni, nem igaz? Ugye, igazam

van? – folytatta.

– Azt hiszem, igen – ismertem el.

– Oké – mondta. – Helyes. Őszintének kell lenned. Másképpen azt mondanám, hogy tetteted magad. Gyorsan át kell térnünk a következő leckére – közölte, és elfordult tőlem, mintha fontolóra venné a lehetőségeket. – Hova menjünk? Hol gyakorolhatnánk és tanulhatnánk? – gondolkodott hangosan. Aztán felragyogott az arca, és visszafordult felém. – Már tudom.

Kézen fogott, és kivezetett a szobából. Azt hittem, lemegyünk a földszintre, de helyette a szüleim hálószobája felé mentünk.

Nem sokszor jártam abban a szobában. Anyám mindig zárva tartotta. És igazából semmi okom nem volt rá, hogy bemenjek oda. Takarítani is anyám takarított benne, én csak a földszinten segítettem neki: a nappaliban, a dolgozószobában és a konyhában. Ja, és persze az én szobámban és fürdőszobámban.

Nem is tudtam visszaemlékezni rá, hogy volt-e olyan eset, amikor apámmal egyedül mentem be oda. Furcsán éreztem magam, mintha egy idegen helyre tévedtem volna.

– Lássuk csak – mondta apám. Megállt az ajtóban, és felmérte a szobát. – Igen, ez lesz az. Az ágyamat fogjuk kinevezni a kocsimnak.

Ismét megváltozott a testtartása és a viselkedése. Hátborzongató mosollyal fordult hozzám.

– Cathy – szólt elváltoztatott hangon. – Tudtam, hogy eljössz. Nem is lehetett másként, hiszen én is tetszem neked, ahogy te nekem. Lehet, hogy többről is van szó. Olyan gyerekes dolog, ha valaki tetszik valakinek, és mi már nem vagyunk gyerekek. Különben is olyan nagy volt a tömeg és a hangzavar odabent, nem igaz? Itt sokkal jobb. Gyere. Senki sem fog meglátni minket a kocsimban – mondta, és az ágyához húzott.

Úgy tett, mint aki kinyitja egy kocsiját és beszáll az ülésre.

– A hátsó ülés tágasabb – folytatta, és leült az ágyra. – Gyere,

szállj be – intett, és engem is leültetett maga mellé.

– Csukd be az ajtót, te csacska – mondta mosolyogva.

– Tessék?

– A kocsiját, Cathy. Zárd be.

– Ó – kaptam észbe, és újra hülyén éreztem magam egy kicsit, amikor a nem létező ajtót kellett becsuknom. Mégis megtettem.

– Rágyújtasz? – kérdezte.

– Rágyújtok-e? Ja... Nem dohányzom – feleltem. Elmosolyodott.

– Jól teszed – mondta. – Nehogy valami baja legyen a tüdőnek. Kár lenne érte – folytatta. Átfogta a vállamat, és közelebb húzott magához. – Olyan jó, hogy azok az idegesítő pingvinek nem látnak bennünket. Legalább nem kell úgy éreznünk, mintha valami mocskos dolgot művelnénk.

Furcsa volt hallani, hogy így beszél apám, de amikor ránéztem, láttam, hogy az arca is teljesen megváltozott: különös mosolyra húzódott a szája sarka, és furcsán vibrált a szeme. Úgy nézett ki, mintha nem is ő lenne. Kezdtém félni tőle.

– Olyan csinos vagy – mondta. – Sikerült jól eltitkolnod, de én mindig is tudtam, hogy egy szép lányt rejtegetsz magadban – folytatta. – A többi lány olyan beképzelt és buta, de te nem vagy olyan. Igazi nő vagy Cathy, olyasvalaki, akit nagyon tudnék szeretni. Ezt igazán komolyan gondolom.

Elismerem, jólesett hallani, hogy apám ilyesmiket mondott nekem. Olyan sokszor álmodoztam róla, hogy hasonló kedvességeket halljak valakitől. Olyan volt, mintha apám beleköltözött volna a fejembe, hogy meghallgassa azt a belső hangot, amelyről korábban beszélt nekem, és a hang azt árulta el neki, hogy semmi másra nem vágyom, csak arra, hogy szeressenek.

Egyszer csak megcsókolt a nyakamon. Nagyon váratlanul ért ez a csók. Furcsán bizseregtem tőle, ugyanakkor aggódni kezdtem miatta.

– Finom a bőröd – szólalt meg újra, és harapdálni kezdte a

fületem. – Pontosan olyan finom, mint amilyennek elképzeltem.

Miközben ezt tette velem, észre sem vettem, hogy a keze lecsúszott a vállamról. Hirtelen ráébredtem, hogy a hátamon lehúzza a ruhám cipzárját. Tovább csókolgatta a nyakamat, aztán az arcomat. Úgy éreztem, hogy minden tagom megbénul.

Majdnem teljesen a derekamig lehúzza a cipzárt, majd lecsúsztatta a vállamról a pántot is, végül magát a ruhát is. Mindez annyira meglepett, hogy mozdulni sem tudtam. Igazán megrémültem.

– Én is tetszem neked, ugye? – kérdezte. – Mondd, hogy tetszem neked. Cathy, kérlek, mondd meg, ha így van – kántálta monoton hangon.

Tetszik nekem, mondtam. Nem tudom, miért, mindent megtettem, amire kért. Arra voltam kíváncsi, a valóságban is ez történik-e majd velem.

A derekamig lehúzza a ruhámat, annál tovább nem ment. Miután a mellem is kiszabadult a ruhából, odahajolt hozzám, és szájon csókolt. Azt hittem, mindjárt meghalok. Hosszú ujjáival kikapcsolta a melltartómat, és egy másodperccel később a felsőtestével rám hajolva az ágyra kényszerített. Nem kaptam levegőt. Azt akartam, hogy azonnal hagyja abba. Teljesen összezavarodtam.

Azt hiszem, valamilyen módon értésére adtam az ellenkezésemet, mert hirtelen felült, és rám nézett. Láttam, milyen vörös az arca és a nyaka, és észrevettem, hogy zihál.

– Rendben – mondta végül. Hangját sem változtatta el többé. – Hagyjuk abba, és tekintsük át, mi volt eddig. Mi történt veled?

– Nem tudom! – kiáltottam. – Minden olyan gyorsan történt!

– Pontosan erről van szó. Így csinálják a fiúk. Nem kérnek engedélyt minden egyes alkalommal, amikor meg akarnak érinteni vagy csókolni. Az egyik dolog követi a másikat, és egyszer csak azt veszed észre, hogy már félmeztelen vagy, és azután következik a többi.

– Hát még nincs vége?

– Nincs. Ennél sokkal több is történhet. – Beletúrt a hajába, majd átpillantott anyám ágyára. – Jól van – mondta anélkül, hogy rám nézett volna. – Öltözz fel gyorsan, aztán átismételjük a történeteket. Jegyezd meg, mindezt azért tettük, hogy tanulj belőle, hogy ne érjenek felkészületlenül az események.

Megtettem, amit mondott, és vártam. Sokáig hallgatott, majd miután arca is visszanyerte eredeti színét, ismét felém fordult.

– Milyen hibákat követtél el? – kérdezte.

– Nem tudom – válaszoltam.

– Nem tudod? Hogy lehet az?

– Minden olyan gyorsan történt, apa, és nem tudtam, mit kellene csinálnom – nyögtem ki haragosan.

– Jól van, jól van – csitítgatott. – Először is, túl lelkesen fogadtad el az ajánlatát, amikor azt mondta, szállj be a kocsiába. Azok a fiúk, akik ezt látják, azt fogják hinni, hogy a továbbiakban is készséges és együttműködő leszel. Különben pedig, miért szálltál be az autóba?

– Azt hiszem, beszélgetni.

– A fiúk nem igazán beszélgetni akarnak. Lehet, hogy azt is, majd később, de ilyenkor nem. A beszélgetés a csali, amivel becsalogatnak az autójukba. Persze otthagyhatsz őket, ki is szállhatsz a kocsiából, de gyorsan döntened kell a szabályokat illetően. Miután beszálltál, és én megcsókolalak, világosan értésemre kell adnod, hogy ne tovább – magyarázta. – Még a kezemet sem hártottad el, hogy leállíts. Ha egy fiú ugyanezt tapasztalja, akkor úgy veszi, nyugodtan mehet tovább, és gyorsítani fog a tempón. Ezek után neked kell eldöntened, milyen messzire mehetsz anélkül, hogy elveszítenéd az önuralmadat. Érted, amit mondok? Bólintottam.

– Akkor jó – mondta, és felállt. – Jól van. – Ránézett az órára. – Ennyit mára. Anyád bármelyik pillanatban megérkezhet. Az lesz a legjobb, ha gyorsan leveszed ezt a ruhát, és visszateszed a dobozába.

Én pedig máris leviszem, és beteszem a kocsim csomagtartójába.

Mindketten tudtuk, hogy anyám megtalálná, bárhol rejténém el.

Visszamentem a szobámba, és apám utasításainak megfelelően jártam el. Átjött a dobozért, és levitte a garázsba. Sikerült eldugnia, mielőtt anyám hazajött.

Rettenetesen összezavarodtam. A történetek felzaklattak, és büntudatot éreztem miattuk. Tudtam, ha anyám rájönne, mit tett velem apám, akkor botrány törne ki a családukban. Néha kénytelen az ember hazudni. Valami ilyesmit mondtál, ugye, Misty? – kérdeztem, de nem vártam rá választ.

A lányok hallgatagon ültek a helyükön, és elképedve bámultak rám. Először Jade törte meg a csendet.

– Ugye, akkor még nem tudad, hogy örökbe fogadott gyerek vagy, és azt hitted, hogy ő az igazi apád? – tette fel a kérdést.

– Igen, így van.

– És nem gondoltál arra, hogy ez az egész milyen...

– Undorító? – segítette ki Star.

– Igen, undorító, ez a megfelelő szó – hagyta helyben Jade.

– Nem. Legalábbis nem azonnal – válaszoltam.

– Nem tudtam, mit gondoljak. Apám a simogatásával felzaklatott és megrémített. Csak arra tudtam gondolni, hogy kedves hozzám, és még arra is odafigyel, hogyan öltözködjem, pedig az másoknál az anyák dolga. És az, amit a fiúkról mondott, nagyon hasznosnak tűnt. Anyám sohasem beszélt volna nekem ilyesmikről. Már említettem nektek, hogyan reagált, amikor apámtól kaptam egy Barbie-babát. Még a szex gondolatától is felfordult a gyomra.

Később azt mondtam magamnak, hogy apám nem akarhatott semmi rosszat, mindössze azt szeretete volna, hogy olyan legyek, mint a többi normális, korombeli lány. És anyám ezt minden eszközzel megakadályozta.

Nem, akkor nem gyűlöltem apámat. Akkor még nem – suttogtam, és a szemem megtelt könnyekkel.

– Jól van, Cathy – mondta Marlowe doktornő lágyan. – Jól van. Mindketten tudtuk, hogy a lányok kezdetben így fognak reagálni. Ugye, Cathy?

Metsző pillantást vettem a doktornőre. Egy pillanatig nagyon haragudtam rá, amiért odarángatott a többiek elé, és arra kényszerített, hogy minderről beszámoljak nekik. Aztán szép lassan lehiggadtam.

– Cathy! – szólt rám a doktornő.

– Minden rendben – csattantam fel, majd a padlóra meredtem. – Csak arra gondoltam, apám nem akarta, hogy rossz lány legyek belőlem – morogtam magam elé.

– Miért ne hihette volna el neki? – kérdezte Misty. – Hiszen mindig kedves volt hozzá, szép dolgokat vett neki. Sokkal többet törődött vele, mint az anyja.

– Sajnálom – szabadkozott Jade. – Nem úgy értettem, hogy bűnösnek kellene érezned magad vagy ilyesmi. Bocsánat.

– Én sem – csatlakozott hozzá Star. – Nem a te hibád, hogy idekerültél. Ez biztos.

Csendben gondolkodtam egy ideig.

– De igen – mondtam nekik. – Az én hibám; és az anyámé meg az apámé.

Felemeltem a fejem, és rájuk néztem.

– Azt akartam, hogy szeressenek, hogy szüksége legyen rám valakinek. Más hangok is kiáltoztak bennem, de elfojtottam őket. Arra gondoltam, hogy apám különleges lánnyá tehet. Talán még olyan is lehettem volna a segítségével, mint egykét sznob az iskolánkban; akkor felfigyeltek volna rám a fiúk, és népszerűséget vívhattam volna ki a lányok között. Arra gondoltam, milyen nagy meglepetést okozok majd mindenkinek. Még magamnak is. És mindezt apa segítségével.

Miért nem lehetek én szép? Belefáradtam abba, hogy én vagyok a torz, a furcsa, a bogaras lány, aki más, mint a többi, és az a legjobb neki, ha a háttérbe húzódik. Belefáradtam abba, hogy szégyenkezniem kell amiatt, hogy ki vagyok és hogy nézek ki. Apám azt éreztette velem, hogy csinos és érett vagyok, szebb és jobb bárki másnál.

Elhallgattattam a hangokat, amelyek azt súgták, nem jó az, amit csinálunk: – Pofa be, és ne merészelj megállítani többé, se most, se máskor!

Talán akkor rossz lány voltam. Talán én is ugyanolyan rossz voltam, mint az apám. Azzal este kétségek között feküdtem le aludni, és nagyon izgatott, milyen lesz a bál, miféle fiúkkal fogok találkozni.

Ránéztem Marlowe doktornőre.

– Lehet, hogy ezért. – A függőben hagyott nagy kérdésekre utaltam vele. Még ki kellett derítenünk, vajon ez lehet-e az igazság. – Lehet, hogy ezért nem gyűlölöm apámat annyira, amennyire anyám és mások is szeretnék, hogy gyűlöljem.

A doktornő bólintott, majd elmosolyodott.

Végignéztem a lányokon.

Igen, gondoltam, jól van ez így. Örülök, hogy itt lehetek. Történjék bármi, folytatni fogom. Nem számít, mit látok majd az arcukon vagy a szemükben.

8.

– Amikor másnap felkeltem és lementem reggelizni, apámat már nem találtam otthon. Elment dolgozni, mint máskor. Egész éjjel furcsa álmaim voltak. Idegen helyek és arcok, rémisztő színek vettek körül bennük. Emlékszem, szivárványszínű felhőkön mászkáltam, és amikor szertefoszlottak, egy mező tárult fel alattuk, ahol kezek és lábak nőttek ki a földből, mint a kukoricaszárak. Hiába próbáltam megszabadulni tőlük, felém nyúltak, és elérték az arcomat, a kezemet. Vonaglani kezdtem, hogy kiszabaduljak a szorításukból.

Azt hiszem, álomban hánykolódtam az ágyon, mert amikor felébredtem, fájt minden tagom, különösen a derekam és a kezem – mondtam a többieknek.

Attól félttem, anyám egyetlen pillantással megállapítja, milyen nyúzott vagyok, és akkor nem szabadulhattam volna kellemetlen kérdéseitől. Szerencsére a villanytűzhelyével volt elfoglalva. Valami elromlott benne, ezért anyám egyre csak azt hajtogatta, hogy a modern berendezések csak arra valók, hogy minél több gondot okozzanak az embernek.

Még mindig furcsán éreztem magam amiatt, amit apával csináltunk, és még jobban kezdtem aggódni, amikor később véletlenül meghallottam egy beszélgetést az iskola ebédlőjében. Debbie Hartley legújabb barátjáról, Alex Lomaxról mesélt a barátnőinek. Tulajdonképpen panaszkodott rá. Debbie az egyik legnépszerűbb lány az iskolában. Mindenki úgy tudja, fiúzás terén ő szerezte a legtöbb tapasztalatot, így amikor beszámol a randevúiról, szinte tapadnak rá a lányok, és minden szavát szentírásnak veszik. Én sem voltam kivétel.

Hallótávolságon belül ültem le, és úgy tettem, mintha egyáltalán nem érdekelne, mi történik körülöttem. A lány elmesélte, hogy előző este Alex becsalta őt apja új Cadillacjébe, és kivitte egy elhagyott környékre, ahol leparkoltak. A fiú először csak annyit akart elérni,

hogy átmenjenek a hátsó ülésre, ahol Debbie meglepetésére előhúzott a zsebéből egy kondomot.

Amikor ezt mondta Debbie, még jobban fülelni kezdtem. Apám szinte ugyanezt a szituációt írta le.

Debbie így folytatta: – Amikor azt mondtam neki, hogy még nem készültem fel a dologra, volt képe azt feltételezni rólam, hogy engem csak a védekezés kérdése izgat. Persze mindennel próbálkozott, azt mondogatta, mennyire szeret, nem tud aludni, mert állandóan én járok a fejében. Aztán a nyakamat csókolgatta és a fületem harapdálta. Úgy csinált, mintha egy kocsis motorja volnék, amelyet be akar indítani.

– És te mit csináltál? – kérdezte tőle Judy Gibson.

– Megmondtam neki, ha azonnal nem hagyja abba, úgy belerúgok, hogy halála napjáig azt fogja emlegetni. Képzeltetek, milyen mérges voltam, amikor előállt ezzel az egésszel. A fiúk szándékosan félreértik, amit az ember mond nekik, vagy rosszul értelmezik, hogy elérhessék azt, amit akarnak. – A többiek élénken bólogattak, mintha dróton rángatták volna őket.

– Akkor nem is vele mész a bálba? – kérdezte tőle Betty Anderson.

– Dehogynem! Hiszen csinos fiú, nem igaz? Ha kezelésbe veszi az ember, akkor viselkedni is tud. Meg kell mutatni nekik, ki az úr a háznál, máskülönben...

– Máskülönben? – vágott közbe Judy, aki nem bírta kivárni a végét.

– Máskülönben nemsokára babakocsit tologathatsz a Beverly Hills-i bevásárlóutcában – jósolta meg Debbie a következményeket.

Mindannyian tágra nyílt szemmel bólogattak. Nekem pedig kalapálni kezdett a szívem. Arra gondoltam, hogy apának igaza van. Ha ezek a tapasztalt lányok is ennyire sebezhetőek, akkor mire számíthatok én?

– Fogadni mernék, hogy az a Debbie Hartley kiszínezte a történeteket – szólalt meg Star. – Mindössze fel akart vágni a többiek előtt.

– Gondolod? – kérdeztem tőle.

– Máskülönben miért járatta volna le a barátját a többiek előtt?

– Starnak igaza van – jegyezte meg Jade. – Én is ismerek ilyen lányokat. Gyakran felfűjják a dolgaikat, hogy minél tapasztaltabbnak higgyék őket. Hacsak nem olyan az illető, aki gúnyt űz a szexből, és csak meg akarja kínozni azokat a fiúkat, akikkel randevúzik – fűzte hozzá.

– Lehet – mondta Star –, de szerintem Debbie esetét illetően igazunk van.

Misty nem szólt egy szót sem, csak bólintott, és az arca arról árulkodott, hogy nagyon is érti, miről van szó.

Mennyire szeretném, ha annyi tapasztalatom lenne, hogy fel tudjam ismerni a különbségeket, gondoltam.

– Egyébként pedig egész nap nem tudtam kiverni a fejből ezt az esetet. Még akkor is erre gondoltam, amikor otthon hozzáfogtam a házi feladataimhoz. Apa késő este érkezett haza, és anyám megint a szemére vetette, hogy ivott. Különben a szokásosnál ittasabbnak látszott. Véres volt a szeme, és úgy mosolygott, mint akit a világon semmi nem érdekel, főleg anyám zsörtölődése nem.

Aznap nem mondott semmit nekem, de a vacsoránál elkaptam a pillantását. Egyszer még rám is kacsintott. Azonnal ellenőriztem, vajon anyám észrevette-e összeesküvésünk apró jeleit, de őt lefoglalták az ételei és az intő példaként felhozott Willy nagybácsi története, aki a mindennapos italozástól alkoholista lett, és a csatornában végezte egy fillér nélkül. A történet már-már felért egy legendával a családukban. Apámat ugyan nem hatotta meg, egyszer még azt is megjegyezte, hogy biztosan a nagyanyám volt az oka mindennek.

Akkor aztán anyám kikelt apa családjá ellen, akiket világeletemben lenézett. Apa soha nem kelt a védelmükre, bármit is mondott anyám róluk. Amikor idősebb lettem, tudni szerettem volna, miért, de amikor feltettem neki a kérdést, azt válaszolta, mit mondhatna egy rakás

idiótáról. Szerinte az volt a legjobb megoldás, hogy úgy tettünk, mintha nem is léteznének és sohasem léteztek volna.

Vacsora után apám olvasás közben elaludt a székében. Anyám továbbra sem hagyta abba a panaszkodást.

– Nézd csak meg, micsoda erőpocsékolás, ha az ember leissza magát – mutatott rá apámra. – Remélem, te soha nem fogsz inni egy csepp alkoholt sem.

Az jutott eszembe, mi történt Kellyéknél, miután megittam azt a kis rumos kólát, és úgy döntöttem, anyámnak igaza lehet.

Nem sokkal később felmentem a szobámba aludni. Hallottam, hogy anyám ott hagyja az apámat a földszinten, és maga is lefekszik. Miután lezuhanyoztam, befeküdtem az ágyamba. Pár perc múlva meghallottam apám lépteit a lépcső felől. Megállt a szobám előtt. Még a lélegzetemet is visszatartottam, amikor megláttam, hogy nyílik az ajtó. Besurrant rajta, és behúzta maga után.

– Cathy, alszol? – suttogta.

– Nem, apa – feleltem. – Épp most feküdtem le.

– Akkor jó – mondta, és odajött az ágyamhoz. Leült a lábamhoz. Hallottam, hogy nehezen lélegzik, mintha rohant volna a lépcsőn. A hasamra tette a kezét.

– Még mindig izgatott vagy a táncest miatt? – kérdezte.

– Igen, apa – válaszoltam.

– Jól van – mondta. – Akkor újabb leckére térünk rá. – Felállt egy pillanatra, hogy közelebb húzódjon hozzám. – Ugye emlékszel, hol tartottunk? Tetszik neked egy fiú, és azt szeretnéd, ha te is tetszenél neki. Fel kell készülnöd arra, hogy a fiúk olyan váratlan meglepetésekkel szolgálhatnak, amelyektől összezavarodhatsz, vagy elveszítheted az önuralmadat – mondta, és ez pontosan úgy hangzott, mint Debbie története az iskola ebédlőjében.

Mintha ruhák suhogását hallottam volna a sötétben. Egy pillanattal később apám felemelte a takarót, és becsúszott mellém az ágyba.

Amikor kislány voltam, egyszer már megtette ugyanezt. Anyám a földszinten tettvet, ő pedig feljött az emeletre, és befeküdt mellém az ágyba. Átölelt, simogatta a hajam, és arról beszélt, mit fogunk csinálni együtt, ha felnövök. Úgy szerettem volna, ha ez többször megtörténik, mert akkor olyan jólesett.

– És most emlékezz vissza, hol hagytuk abba a múltkor – suttogta a fülemben. – A hátsó ülésen ültök a kocsiában, ő már megcsókolt téged, azt mondta, szeret, és szüksége van rád. Te is szeretnéd szeretni őt, és szükséged van rá. Nagyon vonzónak találod az egész helyzetet. Ezt ő látja rajtad, ezért továbblép – mondta apám, és a combomra tette a kezét, mint az előző alkalommal.

Visszafojtott lélegzettel vártam, hogy megmondja, nekem mit kell tennem. Amikor nem szólt egy szót sem, arra gondoltam, talán félre kellene löknöm a kezét, de mielőtt még megtehettem volna, olyan helyre nyúlt... szóval a lábam közé.

– Ha ezen a helyen érint meg, az már egészen más kérdés – mondta. – Ilyenkor szokott megszólalni az emberben a belső hang. Ugye igazam van, Cathy?

– Ó, Cathy – szólalt meg újra, mielőtt válaszolhattam volna. Ismét elváltotta a hangját, mint az előző alkalommal –, olyan jó veled!

Azután minden figyelmeztetés nélkül odatette keménységét a combomhoz. Valóban meglepett vele. Nem tudtam megszólalni, és mozdulni sem. Nemcsak hogy megdöbentem, hanem egyszerűen kővé dermedtem.

– A fiú azt akarja majd, hogy megérintsd őt, Cathy. Tudnod kell, milyen érzés az, csak akkor lehetsz tisztában azzal, mire kell számítanod. Itt – mondta, és odatette a kezem. – Érzed? Ez történik majd vele is. Érzed?

Éreztem erei lüktetését a tenyeremben. Felsikoltottam, elhúzódtam tőle, és a párnába temettem a fejem.

– Minden rendben – nyugtatgatott. – Ez így van jól. Így kell reagálnod, de legalább most már tudod, mire számíthatsz. Ugye,

minden rendben van, Cathy? Ugye, minden rendben van? – Addig ismételte, míg bólintottam. – Jól van, jól van – hajtogatta, de a hanghordozása megrémített.

Felállt, felöltözött, és elindult az ajtó felé.

– Jó éjszakát, Cathy – búcsúzott. – Ez volt a mai lecke. Már csak egy lépés maradt hátra – tette hozzá, és kisurrant az ajtón.

Egy ideig nem tudtam abbahagyni a zokogást, aztán mérges lettem önmagamra. Miért sírok? Egy lépéssel a többiek előtt járok, akik mindezt akkor fogják megtapasztalni, amikor már késő lesz, mert fogalmuk sincs, mire számíthatnak. Tapasztaltabb vagyok, mint Debbie Hartley. Mindössze ezt tette apa velem. Abba kell hagynom a sírást. Nem szabad gyerekesen viselkednem – mondogattam magamban.

– A fenébe is, Cathy, nem tudtad, hogy valami baj van? – csattant fel Star.

– Én azt hittem, minden rendben van! – tiltakoztam. – Nem tudtam, mert nem volt senkim, akivel megbeszélhettem volna. És egész életemben egyedül apa volt hozzám kedves! – kiáltottam, és könnyek gyűltek a szemembe, majd végigcsorogtak az arcom, és lepereregtek az államon.

– Nyugodj meg, Cathy – szólt Marlowe doktornő. – Ezen már átrágtuk magunkat. Nem szabad szégyenkezned emiatt. És nem szabad önmagadat hibáztatnod. Ezt a lányok is megértik – tette hozzá jelentőségteljesen rájuk pillantva.

Misty készségesen bólogatott.

– Apád börtönbe került legalább? – tette fel a kérdést Jade.

– Nem – válaszoltam.

– És miért nem? – folytatta Jade.

– Hagyd, hogy Cathy szép sorjában elmesélje, pontosan mi történt vele. Ha ő is úgy akarja – mondta Marlowe doktornő.

A lányok hátradőltek a kanapén, de aggodalmas pillantásokat

vetettek rám. Akkor már nem is haragosnak, inkább rémültnek látszottak. Kezdtem úgy érezni, hogy én vagyok a legerősebb közöttük.

– Folytatom – közöltem velük.

Misty odahajolt hozzám, és megpaskolta a kezem, majd felsóhajtott, és elmosolyodott.

– A következő két napon apa nagyon elfoglalt volt. Valami történt az értékpapírpiacra, ezért szerdán vacsorázni sem jött haza. Csütörtökön azzal lepett meg bennünket, hogy másnap Santa Barbarába kell utaznia egyik fontos ügyfeléhez. Azt mondta, menjünk vele, és töltsük ott a víkendet. Megszállhatnánk valahol, és este a tengerparton vacsorázhatnánk.

– Szép kis város, és tele van jobbnál jobb üzletekkel – mondta anyámnak.

Persze ő úgy reagált, ahogy számítani lehetett rá: Santa Barbara elég közel van, minek kellene ott éjszakázni, a szálloda drága, és miért aludjunk olyan ágyban, amelyet idegenek fertőztek meg. Anyám már tovább is fejlesztette az elméletét: az emberek utazásaik során terjesztik el a vírusokat az egész világon. Ráadásul, ha repülőgéppel utaznak, órák alatt megfertőzhetik a Föld lakosságát. Nem is ült még soha repülőn. – Ezért nem megyek Santa Barbarába sem – vonta le a végkövetkeztetést.

– Ó, de kár – sajnálkozott apa, azután hozzám fordult, és megkérdezte, én vele tartanék-e. – A költségeket az ügyfelem téríti, így kivehetünk egy szép lakosztályt.

Először anyámra sandítottam, de őt szemlátomást nem érdekelt a válaszom. Apa pedig úgy nézett rám, mint aki nagyon szeretné, hogy vele menjek.

– Idejében hazajövünk ahhoz, hogy nyugodtan előkészülhess a bálra – biztosított, majd rám kacsintott.

– Rendben van – válaszoltam.

– Akkor ezt megbeszéltük – mondta apa gyorsan. – Hazaugrom érted, miután megjöttél az iskolából, és azonnal útnak indulunk, hogy elkerüljük a csúcsforgalmat. Biztos, hogy nem akarsz velünk jönni, Geraldine?

– Persze hogy biztos – morogta anyám.

– Nem is sejtette, hogy mire megy ki a játék? – kérdezte Jade haragtól lángoló arccal.

Megráztam a fejem.

– Fel sem merült benne, el sem tudott volna képzelni ilyesmit – feleltem.

– Fogadni mernék, most már bánja – vetette közbe Star.

– Persze hogy bánja, de természetesen főként apámat hibáztatja – mondtam. – És engem is – tettem hozzá.

– Most felejtsd el, ki a hibás. Mi történt azután? Vele mentél? – kérdezte Jade.

– Igen. És másnap nagyon izgatott voltam. A bál miatt is. Elmeséltem mindenkinek, milyen ruhát fogok viselni, és úgy tűnt, irigyelnek is érte. Ez pedig önbizalmat öntött belém, és növelte apám iránt érzett megbecsülésemet.

Amikor hazamentem, becsomagoltam az éjszakára való holmimat. Anyám úgy tett, mintha nem érdekelné, mire készülök. Nem is próbált megakadályozni. Miért is tette volna?

Csak annyit mondott, hogy jól mossam ki a kádat, mielőtt megfürdöm benne, és hosszú hálóinget vegyek fel éjszakára, hogy ne érintkezzen a testem a szálloda lepedőjével.

Megígértem neki, hogy mindent úgy lesz, ahogy mondta. Apám később megérkezett, és hamarosan útnak indultunk. Még sohasem aludtam szállodában, ezért ideges és izgatott voltam.

– Meglepetésem van számodra – mondta apám a kocsiban. – Nézd meg a hátsó ülést.

Az ülésen dobozok heverték.

– Mik ezek, apa?

– Nézd meg magad – nevette el magát. Hátranyúltam értük, majd egyenként megnéztem, mi van bennük. Újabb ruhákat vett, olyanokat, amilyeneket anyám soha nem engedett volna fölvennem, rúzszt és arcfestéket, valamint még egy pár cipőt.

– Ó, apa! Hol viselhetném én ezeket? Az iskolában nem. Anya idegrohamot kapna tőlük.

– Elég, ha ma este jól érzed magad bennük, aztán majd elrejtjük őket a kocsiban, és egy másik alkalommal újra felveheted őket. Ma pedig ne törődj anyáddal. Santa Barbaráig nem ér el a keze – fűzte hozzá nevetve. – Rajta, mássz hátra, és vedd fel őket.

– Most?

– Hát persze! Hadd érkezzünk meg Santa Barbarába stílusosan!

Nagy nehezen sikerült felöltözni a mozgó kocsiban, de akadt egy másik problémám. – Apa, én igazából nem is tudom, hogyan kell kifesteni magam. Csak egy kis rúzszt fogok használni.

– Az is elég lesz – válaszolta. – Az a lényeg, hogy magabiztosabb légy tőle. Anyádnak téves elképzelései vannak ezen a téren, de majd mi változtatunk rajta! Rendben?

Gyorsan bólintottam. El sem tudtam hinni, hogy mindez velem történik. Amikor egy benzinkúthoz értünk, kiszálltam a kocsiból, és beszaladtam a mosdóba, hogy megnézzem magam a tükörben. Teljesen átváltoztam, mintha nem is én lettem volna. Egy kicsit meg is ijedtem magamtól.

Apa nagyon elégedettnek látszott. – Azt akarom, hogy amikor belépünk a szállodába, az emberek megpukkadjanak az irigységtől, mihelyt meglátják, milyen csinos fiatal hölgyel vagyok.

Amikor ezt mondta, nem tudtam megállni, hogy ne öleljem meg, és ne puszilgassam össze az arcát. Attól a pillanattól kezdve semmi sem számított. Semmi.

Megálltam, és rápillantottam Marlowe doktornőre. A szemével azt sugallta: ne hagyj abba, Cathy! Ne magyarázkodj! Ne keress kifogásokat! Nem a te hibádból történt!

Egyébként anyámnak igaza van. Részben az én hibám is, hogy megtörténhetett. Ettől akkor sem tudtam szabadulni, amikor végre elmondtam, mi történt azon az éjszakán.

Csodálatos délutánt töltöttünk együtt. A motelt, amelyben megszálltunk, közvetlenül az óceán partjára építették. Apa csak egy szobát vett ki, amelyben hatalmas franciaágy terpeszkedett közepén. Csodálkoztam is rajta, mert még gyerekkoromban sem aludtam együtt senkivel, de apa azt mondta, abból a szobából a legszebb a kilátás, az ágy pedig olyan nagy, hogy akár négyen is elférnének rajta. Ezzel meg is győzött.

Délután a központban sétálgattunk, ahol apa vett nekem néhány nem túl drága, de művészi kivitelezésű ékszert. Elhitette velem, hogy jól illik majd a báli ruhámhoz, és én nagyon boldog voltam, amiért olyan sokat költött rám, hogy eltölthessek egy szép estét. Később tenger gyümölcseit vacsoráztunk egy tengerparti, csinos kis étteremben, majd visszasétáltunk a motelba a csillagfényes éjszakában.

Ez volt életem egyik legszebb napja. Miután bementünk a szobába, lefeküdtem. Azt hittem, azonnal aludni fogunk. Apa leült egy fotelba, és tévét nézett. Én egy idő múlva elaludtam, de újra felébredtem, amikor befeküdt mellém.

– Eljött az utolsó lecke ideje, Cathy – suttogta, és az ajkával megérintette a fületem.

Hirtelen nagyot dobbant a szívem.

– Mi lesz a lecke, apa?

– Azok a lányok, akik túl messzire mennek, olyanok, mint az úszók, akik a bóján túlra merészkednek az óceánban. Ma láthattad őket a partról. És akkor már a hullámok uralkodnak fölöttük, teljesen mindegy, ők mit akarnak. Átveszik a tenger ritmusát.

Amint halkán beszélt hozzám, felemelte a hálóingemet, és

végigsimogatta a testemet.

– Apa – nyögtem ki végül –, ez nem helyes!

– Ezt az érzést is meg kell ismerned – bizonygatta. – És hidd el, hogy nem helytelen. Csak akkor lenne helytelen, ha valóban én lennék az apád.

Nem ő az apám? Ezt meg hogy érti? – gondoltam. Felfedezte, mennyire megrémültem, ezért abbahagyta egy pillanatra a simogatást.

– Elég idős vagy már ahhoz, hogy megtudd az igazságot, Cathy. Igen, örökbe fogadtunk, de tudnod kell, mindig is nagyon szeretttünk téged. Még ne szólj anyádnak, hogy elmondtam neked. Úgy terveztük, hogy egy napon majd együtt állunk eléd ezzel. Emiatt ne nyugtalankodj. Te akkor is az én legnagyobb kincsem vagy. – És akkor fölém kerekedett, és mindvégig azt suttogta: – Te vagy az én legnagyobb kincsem. Te vagy a legragyogóbb drágakövem.

Fájdalmat éreztem, de aztán nem tudtam, mi fáj jobban: a testem vagy az igazság, amelyet akkor tudtam meg. Forgott velem az egész világ, és reggelig nem tudtam abbahagyni a sírást. Akkor láttam meg a vért is a lepedőn. A hálóingem is véres lett. Apám azt mondta, dobjam a szemétkébe, nehogy anyámnak feltűnjön. Továbbra is azt hajtogatta, hogy tartsuk titokban, mi történt közöttünk.

Útközben hazafelé nem szoltam egy szót sem.

Apám megpróbált felvidítani, de nem sokra ment velem. Eszembe jutott, hogy kifaggatom örökbefogadásom részleteiről, de a nyelvem nem engedelmeskedett. Elaludtam, és akkor ébredtem fel, amikor megálltunk a ház előtt.

– Minden rendben van, Cathy? – kérdezte apám, mielőtt kiszálltam a kocsiból.

Ugyan mi lehetne rendben, gondoltam. Elmondtad, hogy nem vagyok a lányod, mielőtt azt tetted velem. Hogyan lehetne rendben bármi is?

– Igen – nyögtem ki végül, aztán berohantam a házba.

– Megfürödtél reggel? – rontott rám anyám köszönés nélkül. Meg sem kérdezte, milyen volt az esténk, mit csináltunk. Megmondtam neki, hogy igen, és felszaladtam a szobámba.

Bezárkóztam, és a tükör elé álltam. Nem tudtam szabadulni attól a gondolattól, hogy mocskos vagyok. Aztán amikor arra gondoltam, hogy örökbe fogadtak, teljesen kiürült az agyam és a szívem. Úgy éreztem, darabokra hullok...

– Abbahagyhatod, Cathy – szólt rám Marlowe doktornő.

Rábámultam, aztán megráztam a fejem.

– Nem – mondtam neki. – Úgy érzem, be tudom fejezni.

Erre ő elmosolyodott.

A három lány, az árvák, akiknek vannak szülei, szintén biztatóan mosolyogtak rám, és lélegzetüket visszafojtva várták a befejezést.

Meg akartam mondani nekik, hogy minden rendben van, vagy minden rendben lesz végül, de fogalmam sem volt, hogy valóban így lesz-e.

9.

– Azt hiszem, valami megsemmisült bennem azon az éjszakán, ott a motelban. Rápillantottam Marlowe doktornőre, és mosolyogva folytattam.

– Egyesek azt mondhatnák, az ártatlanságomat vesztettem el. Nem voltam kislány többé. Kiölték őt belőlem.

Tapogatózva kerestem önmagam, bizonytalan voltam. Ahelyett, hogy új fegyvert adott volna kezembe az érettség, úgy éreztem, bekötött szemmel táncolok egy kifeszített kötélén, és minden pillanatban a mélybe zuhanhatok. Ahhoz képest, hogy milyen izgatottan készültem korábban a táncestre, most már nem érdekelt többé. El sem akartam menni. Émelyegtem, legyengültem, és közömbössé váltam.

Feküdtem az ágyamban, tágra nyílt szemmel órákon át a plafont bámultam, és fogalmam sincs róla, hogy mire gondoltam.

Egyedül apát érdekelte, mi lehet velem. Anyám természetesen nem tett semmit azért, hogy némi bátorságot öntsön belém. Amikor apám rájött, hogy milyen késő van már és milyen nagy a csend körülöttem, feljött megnézni, hogy mi van velem.

Halkan bekopogtatott hozzám, és miután nem reagáltam, kinyitotta az ajtót, és bekukkantott.

– Mit csinálsz? Nem kellene már készülődned? – kérdezte csodálkozva.

Képtelen voltam elmondani neki, hogy mit érzek, ezért inkább hányingerre és fáradtságra panaszkodtam. Bejött, és becsukta az ajtót maga után.

– Ez csak a lámpaláztól van – mondta mosolyogva. – Minden lány így van ezzel, Cathy, amikor az első randevújára vagy nagy társasági eseményre készül.

Nem szoltam egy szót sem, csak elfordultam, és fejemet a párnába fúrtam.

– Már nem fontos – dünnyögtem végül.

– Hogy mondhatasz ilyet? Már miért ne lenne fontos? Cathy, most már mindenképpen el kell menned – erősködött. – Ha nem mész el, anyád engem fog hibáztatni, amiért magammal vittelek Santa Barbarába. Újra előadást fog tartani a mocsokról, a fertőzésekről meg egyebekről, és soha többé nem mehetünk el újra sehova anélkül, hogy ne kellene végighallgatnunk panaszáradatát. Egy percnyi nyugtod nem lesz, ha most itthon maradsz. Higgy nekem. Emellett pedig – folytatta – ott van az a gyönyörű ruha, a hozzá illő cipő és az ékszerek, amelyeket én vettem neked. Ha azokat fogod viselni, te leszel a bálkirálynő. Ne hagyd ezt ki, Cathy. Ugyan már, édesem, annyi időt áldoztunk már a felkészülésre. Gondolj a leckéinkre – tette hozzá. – Miután megtapasztaltad, milyen egy ilyen est, megbeszéljük, miket kell még tudnod a továbbiakban. Rendben van, Cathy?

Úgy éreztem, felkavarodik a gyomrom. Egyre csak nyeldekелtem, nehogy elhánjam magam.

– Rendben van, apa – válaszoltam. – Elkezdek készülödni.

Mindössze annyit akartam, hogy abbahagyja végre, és kimenjen a szobából.

– Jól van. Már azt is tudom, hol fogunk megállni, hogy átöltözhess az igazi báli ruhába, amely a csomagtartóban vár rád – mondta. – Magammal viszem a fényképezőgépet, és csinálunk néhány remek felvételt, hogy megörökíthessük a mi kis titkunkat.

Odajött hozzám, megsimogatta a hajam, és egy darabig szótlánul bámult. Akkor először rezzentem össze a félelemtől. Azt hittem, észreveszi rajtam, de ő nem vett észre semmit.

– Olyan csinos vagy, kincsem – suttogta, és lehajolt, hogy arcon csókoljon. Azután kiment a szobából, és halkán betette az ajtót maga után.

Nem kis erőfeszítésembe került, hogy kikászálódjam az ágyból,

megfürödjem, megcsináljam a hajam és felöltözzem, de sikerült mindennel végeznem. Mozdulataim gépiesen követték egymást, és úgy éreztem, mintha nem is én cselekednék, hanem valaki más.

Egyébként, amikor felvettem a ruhát, amelyhez anyám annyira ragaszkodott, végignéztem magamon, és röhögni támadt kedvem. Olyan volt a közérzetem, mint Kellyéknél, amikor annyi rumot ittam. A nevetés úgy tört ki belőlem, mint a víz az átszakadt gáton. Nem tudtam abbahagyni. Még a könnyem is kicsordult. A végén fájdalom hasított a bordáimba, ettől igazán megrémültem, de hiába.

Megpróbáltam visszafojtani a lélegzetemet, de nem használt. Már égett a tüdőm, levegőért kapkodtam. Lecsúsztam a fürdőszoba kövére, mert már állni sem bírtam. Amint a rémséges zöld szoknya legyezőszerűen szétterült körülöttem, újra nevetőgörcsöt kaptam, és később öklendezni kezdtem. Mintha minden belső szervem fellázadt volna, és a számon keresztül akart volna távozni. Majd kiugrott a szívem, és úgy éreztem, azonnal kiköpöm a tüdőmet. El is képzeltem, ahogy mindenem szétfolyik a csempén.

– Úristen – nyögte ki Misty.

– Igen – folytattam bólogatva –, elég undorító dolgok jutottak eszembe, de egyszerűen nem tudtam megálljt parancsolni a gondolataimnak. A felét még nem is mondtam el.

– Nincs is rá szükség – vágott közbe Jade. – Mit csináltál azután?
– Úgy látszott, érti, miféle örület kerített hatalmába, mintha maga is érzett volna hasonlót korábban. Azt szerette volna tudni, sikerült-e úrrá lennem ezen az örületen. Előrehajolt, és a képembe bámulva várta a válaszomat.

– Belekapaszkodtam a mosdó szélébe, megpróbáltam talpra állni, és amikor a kezem lecsúszott a porcelánról, újabb hisztérikus nevetés jött rám. Úgy láttam, a fürdőszoba berendezési tárgyai életre kelnek, és ki akarnak térni az utamból, nehogy beszennyezzem őket, de az is eszembe jutott, hogy csak a „tökéletes báli ruha” látványa sokkolta őket.

A nevetésem mélyről szakadt fel, végighasította a testemet, megszagatta a torkomat, és robbanásszerűen visszhangzott a fejemben. Kénytelen voltam négykézláb maradni, és amint elképzeltem magam csúszómászóként, ismét csak hahotázni tudtam. Nem akadt semmi, ami ne ingerelt volna hisztérikus nevetésre.

Már attól féltem, sohasem lesz vége. Olyan volt, mint amikor csuklik az ember. Hiába próbálkozik a legkülönbébb módszerekkel, hogy elállítsa a csuklást, semmi nem segít. Ugye értitek, mire gondolok?

Mindnyájan élénken bólogattak, különösen Jade.

– Odamásztam a hálósobám ajtajához, amelyet mindig zárva kell tartani. És ezt is túlon túl mulatságosnak találtam: egy ajtó, amelynek mindig zárva kell lennie. Akár meg is halhatnék odabent, mielőtt kijuthatnék a folyosóra, gondoltam, és anyám azt hinné, minden a legnagyobb rendben van, mert másképp nem is lehetne.

Odanyúltam az ajtógombhoz, elfordítottam, majd visszaestem a földre. Hanyatt fekve, szétvetett karral bámultam a plafont, és még mindig röhögtem. Minden porcikám rázkódott, és arra gondoltam, a végén az egész házat szétveti a nevetés.

A szüleim még nem figyeltek fel rám. Anyám odalent porszívózott. Hasra fordultam, és kimásztam a folyosóra. Végre sikerült abbahagynom a nevetést egy pillanatra. Levegő után kapkodtam, és azt hittem, össze tudom szedni magam, de amikor odaértem a lépcsőhöz, újra kitört belőlem a röhögés.

Kinyújtottam a kezem, belekapaszkodtam a második lépcsőfokba, odahúztam magam, majd szép lassan csúszni kezdtem lefelé. Anyám végül meghallhatott valamit, mert kikapcsolta a porszívót, fülelt egy darabig, majd bement a nappaliba, ahol apám éppen tévét nézett.

– Kapcsold ki – mondta neki anyám. Félúton lehettem a lépcsőn. Apám elzárta a tévét, majd mindketten fülelni kezdtek.

Pillanatokkal később ott álltak a lépcső alján, és zavarodottan néztek rám. Döbbent arcukat igen mulatságosnak találtam.

– Te meg mit művelsz? – üvöltött rám anyám. –Tönkreteszed az új ruhádat! Hogy juthat ilyesmi eszedbe?

– Táncolni megyek, anyám – válaszoltam neki. Lejjebb csúsztam vagy két fokot. – Tudom, hogy te nem örülsz neki, de már úton vagyok – fűztem hozzá, és egyre csak hahotáztam, mígnem elvitettem egy fokot, átfordultam a vállamon, és lebecskáztam a lépcsőn.

Néhány másodperc múlva ott hevertem a lábuknál. Olyan elképedés ült ki az arcukra, amelyet még nem láttam, de amikor ismét nevetni kezdtem, éles fájdalom hasított belém.

– Istenem! – kiáltott fel anyám, és a szája elé kapta a kezét. – Mi baja lehet? Csak nem... ivott?

Letérdeltem mellém, és megszaglásztta a leheletemet. Orra úgy rezgett, mint a vadászó állaté. Az utolsó kuncogásnál fuldokolni kezdtem, még egyszer ránéztem anyámra, aztán elájultam.

A mentőautóban tértem magamhoz, amint éppen kórházba szállítottak.

És tudjátok, még akkor is azt a nevetséges báli ruhát viseltem – mondtam a lányoknak. – Gondolom, félrebeszéltem, míg nem voltam magamnál, és a fecsegésekre felfigyeltek a mentősök.

A kórház elsősegélyén megröntgeneztek és alaposan megvizsgáltak, mielőtt teletömtek nyugtatókkal. Átaludtam az éjszakát, és amikor reggel felébredtem, anyámat láttam meg először, aki az ablakon bámult kifelé. Könyökét a térdére támasztotta, állát a tenyerében nyugtatta. Ahogy elnéztem, sokkal fiatalabbnak láttam, mint máskor, és az az igazság – mondtam Marlowe doktornőre pillantva, aki természetesen már ismerte a történetet –, akkor nem ismertem fel rögtön.

– Nem ismerted fel a saját anyádat? – vágott közbe Misty. – És miért nem?

– Akkor azt sem tudtam, hogy én ki vagyok – mondtam.

Misty összevont szemöldökkel várta a folytatást.

– Erre a részre nem igazán emlékszem, anyám mesélte el nekem. Betéve tudja, hogyan következtek egymást után az események, és percnyi pontossággal fel tudja idézni, mi mindenem kellett keresztülmennem miattam.

– Tessék?

– Hagyd beszélni – hurrogtat le Jade Mistyt. Keze ökölbe szorult az ölében. Misty újra hátradőlt a kanapén.

– Hol vagyok? – kérdeztem anyámat. Leengedte a kezét, felemelte a fejét, és felém fordult. Arca másodpercek alatt újra megöregedett.

– Kórházban fekszel – válaszolta. – Összeestél otthon. Miután megvizsgáltak, azt mondták, nincs semmi bajod, de te mondtál egy-két dolgot önkívületi állapotodban.

– Miféle dolgot?

– Nem tudok mindent pontosan, de bizonyos leckékről beszéltél. Most pedig a kórház... – Körbenézett a szobában. – Szóval a kórház mentálhigiénés osztályán vagy. Megfigyelés alatt tartanak. Hamarosan idejön majd egy orvos – pszichiáter –, és talán mások is, hogy beszéljenek veled. Ez szörnyű. Ez egyszerűen szörnyűség.

– Miről van szó?

Megrázta a fejét, és felsóhajtott. Gondosan tanulmányozni kezdtem az arcát, és emlékezni próbáltam, de mintha betonfalba ágyazódtak volna az emlékeim.

– Ki maga? – kérdeztem végül.

– Mit mondasz? – lépett hátra hűledezve. Tekintetemmel végigpásztáztam a szobát, aztán rámeredtem.

– Nem értem, mit keresek én itt – mondtam neki.

– Miről beszélsz? – Értetlenül nézett rám. – Már megint mire készülsz? – Reszketett a hangja. – Idehozom apádat. – Ezt úgy ejtette ki, mintha fenyegetni akarna vele.

– Apámat? – kérdeztem kissé dühösen. Nem tudom, miért, de

bizseregni kezdett a mellkasom.

– Odalent üldögél a büfében. Kávézik, és talán eszik is valamit. Nem akarod elmondani, miért tetted mindezt? Nem akarsz beszámolni róla, mielőtt idegenek faggatnának ki?

– Nem tudom – feleltem, és elfordultam tőle. –Nem emlékszem semmire.

Odajött hozzám, és egy darabig ott állt fölöttem.

– Nem tudom, mi bajod lehet. Elengedtelek táncolni, még egy ruhát is vettem neked.

– Ruhát? Igen, emlékszem egy ruhára.

– Tönkrement – mondta a fejét csóválva. – Mi történt veled?

Megdörzsöltem a karom és a mellkasom, mintha le akarnék törölni valamit onnan.

– Nem tudom – feleltem, és ismét körbenéztem a szobában. – Biztos, hogy itt a helyem? Mit kellene most tennem? És egyáltalán, megmondaná, hogy ki vagyok?

– Ó, drágám – fordult el tőlem lemondóan. Nagyon úgy nézett ki, hogy kimenekül a szobából. Az ajtóban azonban megállt, és visszanézett. – Nem értem, miért tetted mindezt – ismételte, azután elment.

Behunytam a szemem, és újra elaludtam. Amikor felébredtem, egyedül voltam a szobában.

Csendben feküdtem. Az agyam olyan volt, mintha kiradíroztak volna belőle mindent. Igyekeztem emlékezni, és keményen megküzdöttem minden szóért, amely felvillant a fejemben. Félelmetes volt. Úgy éreztem, hogy karnyújtásnyira állok mindentől, de nem érhetek el semmit. Légüres térben lebegtem, sem alattam, sem fölöttem nem volt semmi.

Végül egy fehér köpenyes, kedvesnek látszó férfi lépett a szobába egy ápolónő kíséretében. Amikor bemutatkoztak, megtudtam, hogy Finnigan doktornak hívják, az ápolónőt pedig Mrs. Jenner-nek.

– Hol vagyok? – kérdeztem az orvost. – Még a nevemre sem emlékszem.

– Traumás állapotba kerültél – magyarázta. – Azt mondhatom, hogy nem egyetlen, hirtelen fellépő élmény váltotta ki belőled. Fizikailag nem sérültél meg, de elég hatás ért ahhoz, hogy elveszítsd az emlékezetedet. Ez az állapot nem tart majd sokáig, ne aggódj – mondta biztatóan. – Hipnózist szeretnék alkalmazni rajtad.

– Hipnózist? Hipnotizálni akar?

– Azt hiszem, hasznodra válik. És nem fog fájni – ígérte.

Olyan kedvesnek látszott a doktor. Világoskék szeme és szépen ívelt szája volt.

Arra kért, hogy egy kis korongra összpontosítsak, amelyet megpörgetett előttem. Én összpontosítottam...

– Aztán? – türelmetlenkedett Misty.

– Nem tudom. Ismét összezavarodva tértem magamhoz, csak ez alkalommal úgy éreztem, hogy a sötétségből kitapogatózom a fényre. Biztos elaludtam, mert késő délután lehetett. Jenner asszony ott ült mellettem. Megkérdezte, hogy érzem magam, én pedig azt válaszoltam neki, hogy jól, de nagyon éhes vagyok. Erre ő elnevette magát, és elment valami ennivalóért.

Finnigan doktorral jött vissza. Őt azonnal felismertem. Akkor már mindenre emlékeztem újra. Hullámokban érkeztek vissza a gondolataim, az emlékeim. Az orvos megint bemutatkozott.

– Miért fekszem a kórházban? – kérdeztem tőle.

– Mi az utolsó emléked? – kérdezett vissza.

– Az iskolai bálra készülődtem. Éppen... nézegettem magam a tükörben – mondtam neki, mire ő elmosolyodott, és azt mondta, az egyáltalán nem baj. Egyből jobban éreztem magam, és az orvos pontosan ezt várta el tőlem. Megkérdeztem, hol vannak a szüleim. Azt mondta, anyám nemsokára benéz hozzám.

– És mi van az apámmal? – kérdeztem.

– Vele is szeretnél találkozni? – Az orvos ismét kérdéssel válaszolt, majd hosszasan tanulmányozta az arcomat.

– Nem – feleltem. Az orvos bólintott.

– Minden rendbe fog jönni – ígérte, és megszorította a kezem.

Jenner asszony egy ennivalóval megrakott tálcát tett elém. Éppen ettem, amikor megérkezett az anyám. Megállt a folyosón, és fojtott hangon a doktorral tárgyalt. Miután befejeztem az evést, bejött hozzám a szobába. Mrs. Jenner fogta az üres tálcát, és egyedül hagyott bennünket.

Anyám rosszul nézett ki. Sápadt volt, bedagadt a szeme. Nem emlékszem, hogy akár egyszer is láttam volna sírni. Ha valami nagyon zavarta, akkor egyszerűen félrevonult. Megállt az ágyam mellett, és könnycseppek folytak végig az arcán.

– Ez szörnyőség – motyogta. – Ez annyira borzalmas. Nem is tagadja, mit csinált.

– Mit? És kicsoda? – kérdeztem. Felsőhajtott, és megrázta a fejét. Úgy tűnt, a könnyeit nyeldesi. Egész testében megfeszült. Aztán kiegyenesítette a derekát, és megkeményítette a vállát.

– Most ne beszéljünk róla – adta ki az utasítást. – Soha nem fogjuk szóba hozni.

– Persze, ezt nem lehetett így elintézni. – Ránéztem Marlowe doktornőre. – Nagyon is sokat jelentett az, hogy beszélhettem róla. Ugye, nagy utat tettünk meg, doktornő?

– Bizony nagy utat, Cathy.

– Hazaértünk már? – kérdeztem tovább reszkető hangon.

– Már majdnem ott vagyunk, édesem – válaszolta. Végignézett a többiekre, akik csendesen üldögéltek a helyükön. – Már mindannyian egészen közel jártok – fűzte hozzá mosolyogva.

Bólintottam, és mélyet sóhajtottam.

– Még egy darabig kórházban maradtam. Finnigan doktor kezelte.

Mire hazamentem, apámat már nem találtam otthon. Mint ahogy a te anyád is, Misty – jutottak eszembe a lány szavai –, az enyém is megpróbálta eltüntetni a házból a nyomait, amelyek rá emlékeztethettek volna. Ő nem adogatta el vagy osztogatta szét apám holmiját, de minden szekrényt és fiókot alaposan kitakarított, sőt fertőtlenítette őket. Végigsikálta a házat, hogy még egy szagfoszlány se maradjon utána. Úgy tett, mintha az emlékeket le lehetne súrolni, vagy ki lehetne porszívózni.

És nem úgy, mint téged, Jade, engem nem terhelt annyira az elkövetkező jogi procedúra. Tudtam, hogy anyám beadta a válókeresetet, beszélt az ügyvédekkel, akik rá nézve kedvezően rendezték az ügyeket.

És mint a te apád, Star, az enyém is felszívódott egyik napról a másikra, mintha csak egy varázsló tüntette volna el. Tudtam, hogy – bármi is legyen az – a gyors költözés a megállapodás részét képezi, és soha többé nem szabad kapcsolatba lépnie velem. És ez nem olyasvalami, amit az ember könnyedén elfogad, és napirendre tér fölötte. Mind a mai napig számítok rá, hogy egyszer csak megjelenik, felballag a lépcsőn, bekopogtat az ajtómon, benyit, rám mosolyog, és megkérdezi, hogy van az ő kincse. Úgy érzem, hogy mindaz, ami történt, csak egy gonosz lázálom része volt. De anyám mindig eszembe juttatja, hogy nem rossz álom volt. – Rápillantottam Marlowe doktornőre. – Tudom, hogy ez egyszerre jó is meg rossz is. Szembe kell néznem a démonokkal, hogy elpusztíthassam őket, hogy megszabadulhassak tőlük – idéztem pszichiáterünket.

A doktornő bólintott.

– De milyen jó lenne, ha örökre eltemethetném őket.

– El fogod – mondta a doktornő határozottan.

– Miért nem tartóztatták le apádat? Miért nem került börtönbe? – kérdezte Jade.

– Először is, anyám nem szerette volna nagydobra verni az ügyet. Sokan mind a mai napig nem tudják, miért váltak el igazából.

Másodszor, nem hiszem, hogy kibírnám, ha el kellene mesélnem a történetet a tárgyalóteremben vagy akár egyetlen bíró jelenlétében is.

Találkoztam egy bíróval és a gyermekvédelmisek képviselőjével, hogy elintézzék a gyámsággal járó formáságokat. Egy ideig azt hittem, hogy elvesznek majd anyámtól, mert azt gondolják, hogy ő is felelős a történetekért. Feltételeztem, el sem hiszik, hogy ő olyan...

– Ostoba? – kérdezte Star.

– Inkább vak – javítottam ki. – Anyám a saját világában érzi jól magát.

– Pedig talán jobb lenne, ha eltávolítanának a közeléből – morogta Star.

– Nem mondhatom, hogy nem szeretem és nincs szükségem rá. Más anyát rajta kívül nem ismerek.

– Még mindig nem értem, miért fogadott téged örökbe – jegyezte meg Jade.

– Én sem tudom. Ez olyasvalami, amit még nekem is ki kell derítenem. Anyám megemlítette, hogy terjedtek olyan kósza hírek, amelyek szerint apám és anyám nővére összeszúrték a levelet, de utána soha többé nem beszélt róla, mert olyan undorítónak találta, hogy még szavakat sem talált rá, nemhogy a szájára vegye őket.

– Akkor miért ment hozzá apádhoz? – kérdezte Misty.

– Nem hiszem, hogy a házasságkötésük előtt eljutottak volna hozzá ezek a híresztelések – válaszoltam. – Most kezdem én is megismerni családunk történetét. Olyan ez, mintha egy hatalmas házban olyan ajtók nyílnának meg előttem, amelyeknek korábban nem volt szabad átlépnem a küszöbét. Szinte mindennap fényt derítek egy újabb titokra, és azt kívánom, bár soha ne szereztem volna tudomást róla.

Jade bólogatott.

– Mint tudjátok, az én anyám is mindig vonakodva beszélt ezekről a kérdésekről, de azt hiszem, az utóbbi időben rájött, neki is jobb, ha nem fojt magába mindent, bár nem könnyen adja ki magából, mi

nyomasztja. Talán attól is fél, milyen hatása lenne rám annak, amit elmond. Mi maradna a belé vetett hitemből? Szeretné, ha megerősödnék, és amellet minden titkunkat házon belül tarthatnánk.

Hátradőltem, és hirtelen nagyon kimerültnek éreztem magam. Alig bírtam nyitva tartani a szemem.

– Nos – szólalt meg Marlowe doktornő –, azt hiszem, mára befejeztük. Olyan messzire jutottunk, hogy valójában a tervezettnél valamivel nagyobbat léptünk előre.

– Azt hiszem, most már talán felhagyhatunk az önsajnálattal – vetette közbe Jade. – Erről van szó?

– Erről is. A legfontosabb azonban az, hogy most már nem szabad azt gondolnotok, hogy egyedül csak veletek történt meg valami, ami kibillentett benneteket egyensúlyotokból. Vannak mások is, hasonló cipőben járnak, és megértik a problémátokat. Mindannyian különlegesen vagytok.

Mindannyiótokban van valami, és én csak annyit mondhatok: örüljetez neki, és legyetek büszkék az erényeitekre. Mindannyian csinos, intelligens fiatal hölgyek vagytok, akik képesek arra, hogy túltegyék magukat a bajokon és a szomorú eseményeken.

– Köszönjük a segítségét – mondta Misty.

– Ne nekem – mondta Marlowe doktornő körbepillantva –, magatoknak köszönjétek. Még találkozom majd veletek, de akkor csak külön-külön, egyesével, és azt hiszem, már az sem tart sokáig. Figyelemre méltó előrehaladást produkáltatok, sikeresen vettétek a nagy kanyart – vont a következőtétést mosolyogva.

Kinézett az ablakon.

– Nézzétek, kisüt a nap! Jade, most már élvezheted a nyári vakációt, amelyre annyira vágytál.

– Úgy is lesz – válaszolta a lány. Mosolyogva nézte a tisztuló eget. – Megérdemlek egy kis napsütést.

Marlowe doktornő felállt, és mi mindnyájan követtük a példáját.

Az emeleten zene szólt. Egy operarészlet.

– Ezt már én is meghallgattam az iskola zeneszobájában – mondta Misty lelkesen. – Ugye, a Gianni Schicchi?

– Eltaláltad, Misty – mondta Marlowe doktornő.

– Majd szerzek önöknek jegyet az iskolánk idei koncertjeire – mondta neki Misty. – Nem olyan lesz, mint az operában, de majdnem.

– Köszönöm. Emma biztosan örülni fog neki. Viszontlátásra, lányok. Éreztétek jól magatokat a hét további részében. Hamarosan újra találkozunk – búcsúzott tőlünk, és mindegyikünknek megszorította a kezét.

Amikor kinyitottuk a bejárati ajtót, észrevettem, hogy anyám elsőként érkezett. Türelmetlenül, idegesen fészkelődött a kocsiban. Szemével villámokat szórt felénk, majd elfordult tőlünk. Szinte láttam, hogy elfehérednek az ujjai, olyan erősen markolta a kormánykereket.

Mind a három lány odanézett, aztán Jade Starhoz fordult.

– Azt hiszem, nem könnyű egyikünknek sem – mondta. Star morgott valamit egyetértésképpen.

Marlowe doktornő becsukta az ajtót utánunk.

– Akarja valaki a telefonszámomat? – kérdezte Misty.

– Én felírom mindannyiótok számát – közölte Jade Star meglepetésére. – Végére is én vagyok az ÁVSZ-esek elnöke. Majd mindenkit felhívok sorjában, amikor eljön az ideje, hogy egy igazi találkozót szervezzünk. Talán egy villásreggelire foglak meghívni benneteket.

Mindegyikünknek adott egy névjegykártyát. Anyám továbbra is éles pillantásokat lövellt felém.

– Mennem kell – mondtam nekik. – Köszönöm, hogy olyan jó hallgatóságnak mutatkoztatok.

– Azt hiszem, ezt mindnyájan elmondhatjuk a többiekről – mondta

Misty.

– Ebben igazad van – jegyezte meg Star. Jade ismét odanézett az anyámrá, aztán váratlanul megindult a kocsija felé.

– Mit csinál? – kérdezte tőlünk Star, aztán ő is elindult utána, mi többiek meg követtük.

Ó, ne, gondoltam. Ha Jade valami borzalmasat talál mondani neki...

– Jó napot, Mrs. Carson – üdvözölte Jade az anyámat. – Csak azt akarom mondani, hogy nagyon kedves lánya van. Legyen szép napja! – tette hozzá. Azután megeresztett egy mosolyt, és elindult a limuzinja felé.

– Nahát, ez a lány! – hüledezett Star. Ő is odabiccentett anyámnak. – Jó napot! – mondta. – Igaza van ennek a lánynak. Még látjuk egymást, Cathy! – szólt oda elmenőben. A nagymama már várt rá.

– Viszlát! – fordult felém Misty. – Mindnyájan hamarosan találkozunk. Addig nyaggatom Jade-et, míg be nem váltja az ígéretét.

– Rendben.

– Jó napot! – fuvolázta anyámnak, és integetett is neki. Aztán odasietett a várakozó taxihoz.

Kinyitottam a kocsiját, és beszálltam.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte anyám elképedve.

– Nem tudom. Azt hiszem, semmi különös – feleltem.

– Hogy ment odabent?

– Rendben.

– Nem mondanál valamit?

Még mindig nem indította el a kocsit.

– Nem hangzott el olyasmi, amiről ne tudnál, anya. A kérdés az, te mindent el fogsz-e mondani nekem? – szegeztem neki a kérdést.

Összeszűkülő szemmel fürkészett egy darabig, aztán bólintott, és

elindította az autót. A többiek mögöttünk haladtak, mintha felvonulásra mennénk... vagy temetésre.

Végtére is annyi bánatot zártunk magunkba, amennyivel meg lehetett volna tölteni egy jókora temetőt.

Epilógus

Ezek után anyám és én még napokig nem beszélgettünk semmilyen fontos dologról. Megértettem, ugyanúgy, ahogy én, anyám is fel akarja dolgozni magában az eseményeket. Néha úgy képzeltem, hogy hosszú indák, különféle gízgak nőttek ki a padlóból, a falakból és a mennyezetből, és nekünk bozótvágó késsel kell utat törnünk közöttük, hogy elérhessük egymást. Eszembe jutott, milyen nagy jelentőséget tulajdonított Marlowe doktornő a türelemnek és a megértésnek. Én aztán mindenkinél jobban tudtam, milyen rossz az, ha valakit a sötét szobákba vezető ajtók kitárására kényszerítenek.

Anyám dühödten esett neki a házimunkának, minden percét lefoglalta valamilyen apró-cseprő tevékenységgel, hogy ne kelljen gondolkodnia és emlékeznie.

Legnehezebb akkor volt, amikor együtt étkeztünk. Amikor már mindent az asztalra készített, és nem maradt más tennivalónk, mint az evés, mindketten borzalmasnak találtuk a mély hallgatást. Ha ránéztem anyámra, azonnal arról kezdett beszélni, miket vár el tőlem, és ő meg mit akar megcsinálni a házban. Ezenkívül másról nem ejtett szót.– Hát nem nagy segítséget jelentett nekem dűnnyögte egy estén. – A munkák többségét magamnak kellett elvégeznem ebben a nagy házban.

Ez volt az első eset, amikor megemlítette apámat azóta, hogy hazamentem Marlowe doktornő utolsó csoportos foglalkozásáról. Felajánlottam anyámnak a segítségemet, ő pedig azt mondta, több munkát fog rám bízni.

És kétségtelenül segítségre volt szüksége. Egy idő óta megfigyeltem, hogy gyakran megáll munka közben, a mellére szorítja a kezét, és behunyja a szemét. Úgy nézett ki, mint aki arra vár, hogy újra normálissá váljon a szívverése.

– Jól vagy, anya? – kérdeztem tőle.

Óvatosan levegőt vett, aztán bólított.

– Persze hogy jól – válaszolta. – A körülményekhez képest jobban nem is lehetnék.

– Talán túl sokat vállalsz magadra, anya – mondtam neki.

– Jól vagyok – zárta le a kérdést kurtán, és magamra hagyott.

Végül egy este lementem hozzá a földszintre. A nappaliban találtam, éppen az ablakon bámult kifelé. A hintaszékében üldögélt, és finoman ringatta magát benne. Láttam, milyen mélyen elmerül a gondolataiban; még azt sem vette észre, hogy bementem a szobába. Leültem vele szemben, és vártam. Szemét lassan járatta körbe a szobában, és amikor észrevett, elképedve nézett rám.

– Mióta vagy itt? – kérdezte.

– Csak néhány másodperce – feleltem.

– Nem hallottam, hogy bejöttél. – Felsőhajtott. –Úgy néz ki, megint esni fog. Azt hiszem, kilyukadt a tetőnk a spájz fölött. Holnap idehívok valakit, hogy megnézze.

– Anyám, felmerült egy kérdés a csoportterápián.

– Miféle kérdés? – dörrent rám.

– Egy olyan kérdés, amely jó ideje engem is foglalkoztat. Nem szeretném, ha megharagudnál, hogy ezzel zaklatlak, de meg kell tudnom a választ.

– Utálom a kérdéseket – morogta. – Örökké csak a kérdések. Nem lehet megszabadulni tőlük.

– Az emberek választ keresnek a kérdéseikre, ahogyan én is.

– A válaszok szükségtelen bonyodalmakhoz vezethetnek. A legjobb, ha az ember fel sem teszi a kérdéseit – mondta.

– Ez nem így van, anyám – erősködtem. – Nem az a megoldás, ha az ember homokba dugja a fejét.

– Erre tanított a doktornő?

– Nem. Ezt magamtól is tudom. Ha lenne néhány kérdésem, és ha...

– Rendben van – szakított félbe. – Rendben van. Essünk túl rajta.
Mi a kérdés?

Hallgattam egy ideig, ő pedig másfelé nézett, talán azért, hogy megkönnyítse mindkettőnk dolgát.

– Miért fogadtál örökbe?

– Tessék? – fordult vissza felém. – Miféle ostoba kérdés ez?

– Ez nem ostoba kérdés, anyám. Azért, mert elvetéltél, és nem akartál újra próbálkozni?

– Micsoda? Ki beszélt neked elvetélt gyerekről?

– Apa.

– Akkor is hazudott neked, mint mindig. Azt akarta, hogy sajnáld, és engem hibáztass minden rosszért, ami ebben a házban történik.

– Szóval nem igaz?

– Nem.

– Azt hittem, igaz. Mindig is nehézségekkel küszködtél az anyaszerepben, és nem tehetek róla, arra gondoltam, a tragédia az oka.

– Persze, engem hibáztatsz. Tudtam, hogy így lesz.

– Nem hibáztatlak, csak arra kérlek, légy őszinte hozzám. Meg kell tudnom mindent. Már elég idős vagyok hozzá, anya. Arra kényszerültem, hogy gyorsan felnőjek – fűztem hozzá.

Büntudatosan és kissé bosszúsan nézett rám.

– Miért kell mindig mindent megmagyarázni?

– Jogom van hozzá, hogy mindent megtudjak magamról, anyám. Soha nem épülök fel, ha nem segítesz nekem. És a kitárulkozás rajtad is segíthet.

Rám meredt egy pillanatra, majd újra kibámult az ablakon, és hintázni kezdett a székben. Azt hittem, ezek után nem mond majd semmit. Arra gondoltam, megint felmegyek az emeletre, egyedül hagyom a hallgatásával, mint már annyiszor megtettem korábban.

– Anyám negyvennégy éves korában teherbe esett – szólalt meg váratlanul. – Apámat nagyon meglepte az esemény. – A szemembe nézett.

Nem mertem megszólalni, mert azt hittem, akkor azonnal abbahagyja.

– Nem sokkal azután, hogy bejelentette terhességét, apád betoppant az életünkbe. Mindig is ravasz róka módjára a jó lehetőségeket és a könnyű megoldásokat kereste. De az én apám is agyafűrt volt a maga módján. Fokozatosan behálózta őt, mint egy öreg pók; egyre nagyobb befektetési összegek kezelését bízta rá.

Howard megkérte a kezemet, apám pedig... apám odajött hozzám, és szó szerint könyörgött nekem, hogy menjek hozzá. Anyám elhagyta a házat egy időre, hogy megszüljön téged. Azután Howard és én örökbe fogadtunk. Azt hiszem, ez volt az alku lényege. Úgy is mondhatnánk, apám eladott téged és engem Howardnak egy csinos kis örökösödési összegért. És ne hidd, hogy apád ezt nem vágta a fejemhez, amikor mindez megtörtént – mondta haragtól villogó szemmel. – Azzal fenyegetőzött, hogy kitálalja a te születésed és a mi házasságunk körülményeit. Egész egyszerűen megzsarolt. Máskülönben börtönbe juttattam volna, ezt elhiheted nekem.

– Ezek szerint nagyanyám volt az igazi anyám? – kérdeztem hitetlenkedve.

Anyám dühösen perdült meg a székében.

– Te akartad így. Most már tudsz mindent. Érted már, miért figyelmeztette Isten Ádámot és Évát, hogy ne egyenek a tudás fájának gyümölcséből? Néha jobb, ha az ember nem tud semmiről.

Mereven bámultam őt.

– Szóval mi... testvérek vagyunk? Ezt akarod mondani?

Felsóhajtott, és ismét az ablakra meredt.

– Féltestvérek. Apám életének utolsó napjaiban bevallotta nekem, hogy nem ő volt az apád.

– Akkor ki?

– Nem tudom – válaszolta gyorsan, a kelleténél talán gyorsabban.

Visszafordult felém.

– Na, most, hogy mindezt tudod, jobban fogod érezni magad? Mit kezdesz ezzel a tudással, Cathy?

– Nem tudom. Idő kell hozzá, hogy megemésszem – mondtam.

– Akarsz tőlem egy tanácsot? Temesd el jó mélyen, ahogy én eltemettem.

– Tényleg? Igazán te temetted el az igazságot, vagy az téged?

Összehúzott szemmel fürkészte az arcomat.

– Na, mit teszel majd ezután? Gyűlölni fogsz azért, mert elhallgattam előled az igazságot?

– Nem foglak gyűlölni – válaszoltam.

– És továbbra is anyádnak fogsz hívni, vagy másként?

– Nem is tudom, mi mást tehetnék – mondtam neki.

Bólintott, és visszafordult az ablak felé.

– Fáradt vagyok, Cathy – közölte. – Hagyjuk egymást pihenni egy kicsit – javasolta.

– Jó – mondtam, és magára hagytam a hintaszékében, hadd bámuljon bele az éjszakába, hadd rágja magát keresztül zavaros és nyugtalanító emlékein.

Kitárulkozása után cseppet sem éreztem jobban magam, sőt bizonyos értelemben még magányosabb lettem; még szabadabban sodródhattam az ismeretlen felé. Ugyan minek örülhetnék most, és mire számíthatok, tettem fel a kérdést magamnak.

A három másik lány jutott eszembe. Így vagy úgy ők is olyanok voltak, mint én, ők is az ismeretlen felé sodródtak.

Talán egy napon még összejövünk.

Esetleg össze is barátkozunk.

Örültségnek hangzik?

– Nem! – kiáltott fel bennem az elveszett kislány. – Csodálatosan hangzik! Olyan lenne, mintha néhány szál elvadult kis virág újra megtalálná helyét a kertben.